

level.1 - Thì thầm, niềm chú, câu nguyên và thứ tình

AO JYUMONJI

Minh họa: EIRI SHIRAI

HỒ TRUNG DỨC dịch

Grimm Girl

- ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN -

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 1. Thì thầm, niệm chú, cầu nguyện và thức tỉnh

Hồ Trung Đức *dịch*

Phát hành: WingsBooks

Nhà xuất bản Kim Đồng 2019

geography

[Grimgar]

Là từ để chỉ “thế giới” này. Không ai hiểu tường tận nó là tổng thể các đảo và lục địa, là một phần trong đó, hay bao gồm tất cả mọi thứ. Dù vậy, khi những người sống ở vùng đất này nói đến “thế giới”, họ sẽ sử dụng cái tên ấy. Về cơ bản, nó được dùng để chỉ lục địa rộng lớn bao gồm dãy núi Tenryuu cùng khu vực phía Nam (Bản địa) và phía Bắc (Biên cảnh) của dãy núi này.

[Vương quốc Arabakia]

Là vương quốc duy nhất của (hầu hết) nhân loại (vẫn tồn tại những thành bang và các tiểu quốc khác). Mặc dù trước đây đã từng vô cùng thịnh vượng, lãnh thổ mở rộng đến vùng đất hiện nay gọi là Biên cảnh, nhưng do thất bại trước Liên minh các vị vua, Đế quốc Bất tử nên đã phải rút lui về phía Nam dãy núi Tenryuu để bảo toàn thế lực. Từ đó, phía Nam dãy núi Tenryuu mang tên là Bản địa, phía Bắc được gọi là Biên cảnh.

[Thành phố pháo đài Alterna]

Là cứ điểm phòng vệ duy nhất tại Biên cảnh của Vương quốc Arabakia. Thành phố khởi đầu, thành trì của nhân loại. Tập trung một loạt cơ sở vật chất như quán trọ, quán rượu, tiệm vũ khí, hiệp hội các loại (guild) ... Thành phố do bá tước vùng biên cảnh Alterna - Garlan Vedoy - cai trị, nắm giữ quân đội vùng biên cảnh Alterna dưới trướng tướng quân Lasentra. Nhờ liên minh với các tộc Elf rừng Kagemori, tộc Dwarf dãy núi Kokkin, tộc Centaur ở hoang mạc Kazahaya ... nơi đây mới có thể xoay sở duy trì thế lực. Mặt khác, cũng có quan hệ đối địch với nhiều chủng tộc.

[QUÁI VẬT]

Goblin

Là những tên lùn xấu xí, độc ác. Chiều cao tối đa lên tới 140 cm. Nhiều cá thể chỉ khoảng 120 cm. Chúng có làn da màu xanh nõn chuối và tai nhọn. Tuy có khác nhau giữa từng cá thể nhưng nhìn chung, chúng khá thông minh, không tham gia các trận chiến bất lợi. Chúng thích hoạt động theo bầy. Chúng đang xây dựng một mô hình dạng như vương quốc dựa theo sự chi phối huyết thống. Nhờ đẻ nhiều, thời gian mang thai ngắn chỉ khoảng ba tháng, sức khỏe dẻo dai cùng tốc độ trưởng thành nhanh, nên số lượng cá thể của chúng cực kỳ nhiều. Chúng có tập tính nhét các đồ vật quan trọng vào cái túi nhỏ, được gọi là túi goblin, mà chúng hay vác trên vai. Những con goblin cấp cao thường trang trí chiếc túi goblin ấy nên bản thân vật này cũng bán được với giá khá cao. Bọn chúng cũng thích trưng diện theo kiểu của mình nên thường mang trên người những vật đắt tiền. Là mục tiêu săn bắt.

Hobgoblin

Là một nhánh của goblin, số lượng ít hơn so với goblin. Chúng giống goblin nhưng có vóc dáng tương đương với nhân loại. Chúng hung dữ hơn goblin nhưng có trí tuệ thấp hơn, bị goblin thuần hóa và có khi biến thành những nô lệ chiến đấu. Do cao hơn goblin nên chúng thường bị bắt nạt. Một bộ phận hobgoblin có trí tuệ đã thiết lập xã hội kiểu bộ lạc và đối địch với goblin. Thỉnh thoảng sẽ có những hobgoblin biết vâng lời, được goblin nuôi và trang bị theo kiểu vệ sĩ, khiến chúng trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Các goblin có thể lực đa phần sẽ được những hobgoblin kiểu này bảo vệ.

Chuột hang

Là loài chuột lớn cỡ một con mèo, nhanh nhẹn, lông trên cơ thể rất cứng. Chúng khá giống với con nhím. Chúng có tập tính cuộn tròn người lại và lăn đi để chạy trốn. Có nhiều phân loài. Chúng là loài ăn tạp nhưng thích ăn thịt, cũng có những con chuột hang hung bạo tụ tập thành bầy để

tấn công những con thú lớn (bao gồm cả con người). Thịt của chúng không ngon lắm. Da và lông cũng không có giá trị sử dụng. Là một loài động vật có hại.

Tộc bất tử [Undead]

Là một nhánh của tộc bất tử. Chúng là chủng tộc mới, được sinh ra bởi Vua Bất tử. Skeleton, zombie và ghost thực tế không phải là undead (với con người, nhiều khi chúng vẫn bị coi là undead). Undead là những sinh vật đã chết một lần nhưng lại không chết hẳn và cũng không bị thối rữa. Chúng có năng lực tái sinh cực mạnh, chỉ tiêu diệt được khi bị thiêu cháy hay não bị phá hủy. Người ta vẫn nói nếu những xác chết nhận được dòng máu đen của Vua Bất tử thì trở thành undead nhưng hiện nay, khi không có Vua Bất tử, những thầy tế hay giám mục của tộc bất tử vẫn thực hiện “Nghĩ lễ bất tử” và biến xác chết thành undead. Những kẻ đã biến thành undead mất đi phần lớn kí ức khi còn sống và sẽ nguyện trung thành với Vua Bất tử. Kể cả hiện tại, khi Vua Bất tử đã mất đi thì đi đâu này cũng không thay đổi.

Zombie

Do “Lời nguyền của Vua Bất tử”, nếu không được xử lí đúng cách, những người chết tại Grimgar sẽ hoá thành “Người hầu của Vua Bất tử”. Zombie nói cách khác là những kẻ “có thịt”, khi thịt bị thối rữa và rơi hết, chúng sẽ trở thành skeleton. Chúng sẽ không thể cử động được nếu đầu bị chặt đứt hay não bị phá hủy, và nếu cứ để kệ như vậy, chúng sẽ biến thành skeleton không nguyên vẹn hoặc ghost.

setting

[DANH SÁCH NGHỀ NGHIỆP]

Chiến binh (Warrior)

Pháp sư (Mage)

Đạo tặc (Thief)

Tu sĩ (Priest)

Thợ săn (Hunter)

Thánh kỵ sĩ (Paladin)

Hắc ám kỵ sĩ (Dread Knight)

° Ngoài ra cũng có những nghề đặc biệt khác như “Võ sĩ”.

[Học tập skill (kỹ năng, chiêu thức) và ma thuật]

Đối với những kỹ năng, chiêu thức (gọi chung là skill), ma thuật có thể học được thông qua rèn luyện, trạng thái ghi nhớ cũng lắm chỉ coi là có căn bản, có thể thực hành, chứ ban đầu chưa thể phát huy đầy đủ uy lực cũng như hiệu quả của chúng. Thông qua việc luyện tập, đặc biệt là sử dụng trong thực chiến (sử dụng trong thực chiến được xem là có hiệu quả gấp mười lần luyện tập), mức độ thành thục sẽ dần tích lũy, giúp từng bước phát huy được uy lực cũng như hiệu quả vốn có. Sẽ tốn nhiều thời gian cũng như công sức để có thể học được trọn vẹn các skill.

[Clan]

Là những nhóm hay đội được tạo thành chủ yếu từ lính tình nguyện có cùng mục tiêu. Mang ý nghĩa tương đương đồng đội. Khi tấn công những thành trì hay mê cung quy mô lớn mà một tổ đội đơn lẻ sẽ dễ gặp khó khăn thì cần phải liên kết nhiều tổ đội. Người ta cho rằng những người tạo dựng clan bắt đầu xuất hiện từ tình huống như vậy. Tuy không có quy định rõ ràng đối với đoàn lính tình nguyện nhưng vẫn khuyến khích đăng kí tại văn phòng khi lập clan.

[Guild]

Có rất nhiều hiệp hội (guild) tồn tại ở thế giới này. Đa phần đều là các tổ chức đoàn thể của một nghề nghiệp nhất định. Theo hiệp định giữa tất cả các hiệp hội, mỗi cá nhân chỉ được phép trực thuộc một hiệp hội. Các hiệp hội có quy định bắt buộc phải bảo vệ hội viên của mình trong hầu hết các trường hợp. Đây là luật bất thành văn, chỉ được các hiệp hội truyền miệng tới các thành viên, người nào vi phạm sẽ bị đuổi khỏi hiệp hội. Người đã bị đuổi không được phép gia nhập lại hiệp hội cũ đó. Ngoài ra, mọi việc có kết thúc chỉ bằng biện pháp trục xuất khỏi hiệp hội hay không thì tùy vào từng nơi. Cũng có trường hợp hiệp hội cử người truy đuổi và lấy mạng kẻ vi phạm.

“— Hãy tỉnh giấc.”

Đường như nghe thấy tiếng ai đó gọi, cậu mở mắt.

Tối quá. Đang là buổi đêm sao? Nhưng không hoàn toàn tối đen. Vẫn có ánh sáng. Là lửa. Ở phía trên đầu. Lửa đang thấp sáng. Hình như là nến. Những cây nến nhỏ được gắn trên tường đang cháy bập bùng. Không chỉ có một. Nhiều cây nến xếp cách nhau, chạy dài về phía xa. Đây, là đâu?

Cậu thấy hơi khó thở. Thử chạm vào bức tường, cậu cảm nhận được sự cứng rắn và thô ráp. Đây rõ ràng đâu phải là tường, chỉ là khối đá mà thôi. Thảo nào lưng cậu dựa vào lại thấy đau. Mông cũng đau nữa. Lẽ nào đây là một cái hang? *Hang* hả? Tại sao cậu lại ở trong một cái hang cơ chứ...?

Những ngọn nến được đặt khá cao, nếu cậu đứng lên và vươn thẳng tay thì có lẽ vẫn chạm tới. Chính nhờ cái độ cao đó mà cậu hầu như chẳng nhìn thấy cả tay lẫn chân của mình.

Nhưng cậu cảm nhận được thứ gì đó. Khi lắng tai nghe, cậu thấy loáng thoáng có âm thanh như tiếng hít thở. Là con người chăng? Nếu không phải con người thì biết làm thế nào? Có lẽ cậu sẽ gặp nguy. Nhưng cậu lờ mờ cảm thấy đó là con người.

“Ở đó, có ai phải không...?” Cậu rụt rè thử lên tiếng.

Ngay lập tức có tiếng “À, có” đáp lại. Là một giọng nam. Giọng trả lời “... Có” tiếp theo chắc là con gái. Một người con trai khác đáp lại cụt lủn “Ừ”. Ai đó lại lên tiếng “... Quả nhiên”. “Ở đây có mấy người?”, “Đếm thử xem nào?”, “... Mà chỗ này là chỗ nào?”, “Chịu...”, “Không có tên nào biết à?”, “Chuyện gì đang diễn ra vậy?”, “Chuyện này là sao?”

Trời ạ. Chuyện này là sao? Tại sao mọi người lại ở nơi này? Vì lẽ gì? Từ bao giờ?

Cậu bấu chặt lấy ngực mình. Cậu chẳng biết gì cả. Cậu đã ở đây từ lúc nào? Tại sao cậu lại ở chỗ này? Khi bắt đầu suy nghĩ, có đi đâu gì đó sắp nảy ra trong đầu cậu nhưng lại nhanh chóng tan biến đi. Cậu không biết, hoàn toàn, không biết gì hết.

“Chẳng trách mọi người cứ ng ã yên một chỗ,” ai đó lên tiếng. Đó là một người con trai, chất giọng khàn khàn, trầm thấp.

Có âm thanh nghe như tiếng dấm lên sỏi. Người kia có vẻ đã đứng lên.

“Cậu định đi đâu?” Một giọng nữ lên tiếng hỏi.

“L ần theo bức tường,” cậu ta trả lời, “thử đi v ề phía có ánh sáng.”

Giọng cậu ta cực kì bình tĩnh. Cậu ta không thấy sợ sao? Tại sao cậu ta lại không bị lung lay nhỉ? Người kia đứng cách cậu hai cây nến. Cậu ta có vẻ khá cao. Ánh sáng toả từ những ngọn nến giúp cậu nhìn được một chút phần đầu của cậu ta. Tóc cậu ta không đen, mà là màu bạc...?

“Tôi cũng đi,” một cô gái nói. Người khác lên tiếng: “... Chắc tôi cũng đi thôi.” Đó là một giọng nam. “Chờ, chờ với, cả tôi nữa!” Một anh chàng khác nói.

“Hướng ngược lại có vẻ cũng đi được đấy. Mặc dù không có nến”, lại có người lên tiếng, giọng hơi cao nhưng có lẽ là con trai.

Anh chàng tóc màu bạc vút lại câu “Nếu thích đi bên đó thì cứ tự nhiên” rồi cất bước. Mọi người có vẻ đều sẽ đi theo cậu ta. Vậy thì cậu cũng phải đi thôi. Cậu vội vàng đứng dậy. Cậu không muốn đơn độc một mình.

Rờ tay theo bức tường đá, cậu rụt rè cất bước.

Mặt đất không trơn trượt, tuy lắm chỗ gập gh ềnh nhưng vẫn khá dễ đi.

Đằng trước và đằng sau cậu đều có người, mặc dù cậu chẳng biết họ là ai. Nghe giọng thì có vẻ cũng không lớn tuổi lắm. Ít nhất là không có người quen của cậu. *Người quen* à? Người quen. Bạn bè. Gì vậy nhỉ? Thật kì lạ. Cậu không nghĩ ra bất kì ai. Không, chính xác thì, cứ mỗi lần cậu sắp nhớ ra được khuôn mặt nào đó thì nó lại biến mất ngay lập tức. Không hiểu nổi.

Không chỉ bạn bè mà kể cả gia đình cũng vậy.

Thay vì “không nhớ”, nói rằng “cậu từng nhớ nhưng đã quên mất” thì đúng hơn.

“... Có lẽ mình không nên nghĩ nữa.”

“Cậu...” Giọng nói cất lên từ sau lưng cậu, rõ ràng là một cô gái trẻ. “... Cậu vừa nói gì à?”

“Không, chẳng có gì...”

Không... ư? Thật sao? Không có chuyện gì? Chỗ nào chứ?

Cậu lắc đầu. Không biết từ lúc nào cậu đã dừng lại. Đi tiếp thôi. Cậu phải bước đi. Không nên nghĩ ngợi gì nữa. Cậu có cảm giác rằng mình càng nghĩ ngợi thì càng chẳng hiểu gì cả.

Hàng nến vẫn tiếp tục chạy dài, không biết đâu là điểm cuối.

Chẳng biết cậu đi bao xa rồi nhỉ? Có lẽ cậu đã đi được khá xa, mà có khi không phải vậy, cậu cũng chẳng rõ nữa. Cảm giác về khoảng cách và thời gian của cậu đã tê liệt rồi.

“Có cái gì đấy,” ai đó ở phía trước lên tiếng. “Sáng quá. ... Đèn à?”

Anh chàng tóc bạc nói: “Là chấn song sắt”. Một cậu con trai khác liền reo lên: “Đó là lối ra phải không...!”

Bước chân cậu lập tức trở nên nhẹ bẫng. Dù xung quanh tối mù, cậu vẫn nhận ra mọi người đều vội vàng tiến về phía trước.

Thấy rồi. Sáng hơn hẳn các ngọn nến, đúng là những chiếc đèn. Hình như chúng được gắn trên tường. Ánh sáng từ những ngọn đèn chiếu sáng thứ nhìn giống như các chấn song.

Anh chàng tóc bạc nắm lấy chấn song sắt. Ngoài mái tóc bạc, tướng mạo cậu ta còn giống như mấy tay du côn. Cậu ta lắc những chấn song sắt dữ dội khiến chúng chuyển động. “Tôi mở ra đây.”

Anh chàng du côn kéo những chấn song về phía mình. Cánh cửa có song sắt mở ra cùng với âm thanh ken két.

Vài người đồng thanh kêu ồ lên. Phía sau anh chàng du côn, một cô gái với bộ dạng ăn diện lên tiếng: “Có đi ra được không!?”

Anh chàng du côn tiến về phía cánh cửa. “... Là cầu thang. Có thể đi lên phía trên.”

Đằng sau cánh cửa là một lối đi chật hẹp, đầy mùi ẩm mốc. Tiếp đến là một cầu thang bằng đá tối om, không có đèn, nhưng lại có ánh sáng rọi xuống từ phía trên.

Mọi người xếp thành một hàng, leo lên từng bậc cầu thang.

Đầu bên trên của cầu thang cũng lắp những chấn song sắt. Lần này có vẻ không mở được. Anh chàng du côn liên tục nện nắm đấm vào những chấn song. “Có ai ở đây không? Mau mở cái này ra!”

Giọng cậu ta đầy tức giận, nghe như tiếng rống của dã thú. Cô nàng ăn diện cũng rít lên: “Này, có ai không? Ai đó mở cửa đi!”. Đứng sau hai người, một cậu bạn tóc xoăn cũng hét lớn: “Này! Mở cửa ra! Này!”

Không lâu sau, anh chàng du côn bỏ tay khỏi song sắt và hơi lùi lại. Hình như có người đang đi đến. Cô nàng ăn diện cùng cậu bạn tóc xoăn cũng im lặng. Có âm thanh như tiếng mở khóa vang lên. Cánh cổng làm từ những song sắt mở ra, rồi ai đó nói: “Ra đi!”. Có vẻ đây là tiếng của người đàn ông đã mở khóa cửa.

Lên khỏi cầu thang là một căn phòng bằng đá, tuy không có cửa sổ nhưng vẫn sáng nhờ ánh đèn. Ngoài cầu thang bọn cậu vừa đi lên, còn có cầu thang khác dẫn tới tầng trên.

Mọi thứ đều cũ kĩ, chẳng mang hơi hướm hiện đại chút nào. Diện mạo của người đàn ông mở cửa cũng kì lạ. Bởi vì, thứ khoắc trên người ông ta không phải là quần áo bình thường, mà bằng kim loại. Đó là... giáp? Ngoài ra, ông ta còn đội một cái mũ khiến người ta muốn gọi nó là mũ trụ. Thứ ông ta đeo bên hông có vẻ cũng chẳng phải một cái gậy. Có lẽ là một thanh kiếm? Thời đại nào rồi còn mặc giáp với đeo kiếm chứ? Mà có lẽ cũng chẳng phải vấn đề về thời đại.

Người đàn ông mặc giáp kéo một vật đen thui được gắn trên tường.

Tường và sàn nhà rung lắc nhẹ, rồi có tiếng động nặng nề vang lên. Bức tường đã chuyển động.

Một phần của bức tường từ từ mở ra.

Nó trượt vào trong, để lộ một cái lỗ hình chữ nhật.

Người đàn ông mặc giáp lại nói “Ra đi!” rồi hát hàm về phía bên ngoài cái lỗ.

Anh chàng du côn ra trước, cô nàng ăn diện theo sau. Như bị họ lôi kéo, tất cả mọi người lần lượt bước qua cái lỗ. ... *Bên ngoài*. Lần này thực sự là ở bên ngoài.

Không biết bây giờ là trước bình minh hay buổi hoàng hôn nhỉ.

Bầu trời mờ sáng trải rộng khắp bốn phía.

Cả bọn đang ở trên một ngọn đồi nhỏ.

Khi quay đầu lại, cậu thấy một tòa tháp cao sừng sững. Từ nãy đến giờ bọn cậu vẫn ở bên trong, hay nói chính xác hơn là ở bên dưới tòa tháp này.

Cậu thử kiểm lại số người. Nam có tám người bao gồm cả anh chàng du côn, cậu bạn tóc xoăn và cậu, nữ có bốn người tính cả cô nàng ăn diện. Tổng cộng có mười hai người.

Do trời tối nên cậu không nhìn rõ, dù vậy vẫn biết được đại khái dáng người, trang phục, kiểu tóc cũng như đường nét khuôn mặt của họ. Quả nhiên, chẳng có ai là người quen của cậu cả.

Ai đó lên tiếng: “Kia là thành phố phải không?”. Là một cậu con trai cao gầy có mái tóc thẳng mượt. Cậu ấy đang chỉ về phía bên kia ngọn đồi.

Nhìn sang hướng đó, cậu thấy những tòa nhà san sát.

Thành phố. Đúng là nhìn rất giống. Chắc chắn là một thành phố. Có đi đâu, thành phố đó được vây quanh bởi hàng rào — không, không phải loại hàng rào mỏng manh, yếu ớt mà là một bức tường cao và kiên cố.

“Thay vì gọi là thành phố,” một cậu bạn gầy gò đeo cặp kính màu xanh rêu lên tiếng, “tôi thấy nó giống một thành trì hơn.”

Giọng thì thầm chữ “Thành trì...” của cậu không hiểu sao nghe như của một người khác.

“... Xin lỗi,” cô gái vốc người nhỏ nhắn đứng ngay sau cậu rụt rè hỏi. “... Đây là nơi nào vậy?”

“Ày, cậu có hỏi thì tớ cũng chịu thôi.”

“... Vậy à. Xin lỗi, c... có ai biết... chỗ này là đâu không?”

Chẳng ai lên tiếng. Nếu không phải đang cố tình làm khó bạn nữ kia hoặc giấu giếm vì một lí do nào đó thì có nghĩa là mọi người ở đây đều chẳng biết gì.

Cậu bạn tóc xoăn vừa gỡ lấy gỡ để làm rối tung mái tóc của mình vừa nói “Thật sao trời...”

Một anh chàng trông đã thấy là dân chơi, mặc áo thun kẻ sọc, đập tay vào nhau và nói: “Đúng rồi! Sao không hỏi gã kia nhỉ!? Cái tay mặc giáp kia kìa!”

Ánh mắt của cả hội tập trung về phía lối ra vào của toà tháp.

Ngay sau đó, cửa ra dần thu hẹp lại.

Một bức tường trồi lên từ bên dưới, từ từ chắn mất lối đi.

“K... Khoan, đợi đã...” Anh chàng dân chơi hốt hoảng chạy lại, nhưng không kịp. Lối ra vào biến mất ngay lập tức, không phân biệt được với bức

tường bên ngoài nữa. “Này này, không phải thế chứ. Dừng lại đi! Này...” Vừa nói cậu ta vừa sờ soạng và gõ vào chỗ này chỗ kia khắp bức tường nhưng chẳng có gì xảy ra. Cuối cùng, anh chàng dân chơi ng ẫ bệt xuống.

“Gay go thật nhá.” Một cô gái với mái tóc dài tết thành hai bím lên tiếng, với ngữ điệu hơi kì lạ.

“... Là thật r ẫ,” cậu bạn tóc xoăn ng ẫ thụp xuống, gục đầu chán nản. “Là thật... Là thật...”

“Và thế là, thời điểm hoàn hảo đã tới...!”

Một giọng nữ bất ngờ vang lên lạnh lạnh. Ủa, là của ai...?

Nhóm của cậu có bốn nữ. Cô nàng ăn diện, cô bạn tết tóc, cô bạn nhỏ người rụt rè cùng một cô bạn khác còn nhỏ hơn, chắc cao không tới mét rưỡi. Cái giọng lạnh lạnh đó khác hẳn giọng của cô nàng ăn diện lẫn cô bạn tết tóc hay cô bạn rụt rè. Có lẽ cũng chẳng phải của cô bạn tí hon kia.

“Tôi xuất hiện r ẫ, tôi ra mặt đây. Ở đâu!? Ở đây!”

“Ở đâu hả!?” Anh chàng dân chơi đứng bật dậy, hét lớn.

“Đừng cuống lên, đừng làm ền, cũng đừng thả lỏng hay vò đầu bứt tóc.”

Người đó có vẻ đang trốn phía sau tòa tháp. Từ bên cạnh tòa tháp, một cô gái lộ mặt ra, miệng hát ngâm nga. Cô ta có kiểu tóc mà “dân gian vẫn gọi là “bước tóc hai bên” thì phải.

“Xin chào. Mọi người có khỏe không? Chào mừng đến với Grimgar. Tôi là Hiyomu, người sẽ hướng dẫn cho các bạn đây. Lần đầu gặp mặt. Cùng giúp đỡ nhau nhé. A hi hi.”

“Kiểu nói chuyện nghe mà lộn ruột.” Một cậu đầu đinh nói, nghiêng răng kèn kẹt.

“Á.” Hiyomu rụt đầu một cái r ẫ lại lập tức lộ ra. “Sợ quá. Thật đáng sợ. Đừng giận như vậy mà. Được không? Đi mà? Nhé? Nhé?”

Cậu đầu đinh tắc lưỡi. “Vậy thì đừng có làm tôi cáu.”

“Rõ!” Hiyomu nhảy phốc ra đứng bên cạnh tòa tháp r ẫ làm động tác như tư thế chào quân đội. “Từ giờ Hiyomu sẽ chú ý! Chú ý thật kĩ nhé? Vậy đã được chưa? Được r ẫ phải không? Hê hê.”

“... Người cố ý đấy hả?”

“A, lộ mất rồi à? Đây, đây, đừng giận, không được dấm, không được đá đầu nha, Hiyomu ghét bị đau, Hiyomu muốn được đối xử nhẹ nhàng. Mà thôi, nói chuyện công việc được chưa nhỉ?”

“Nói nhanh lên!” Anh chàng du côn gằn giọng.

Khác với cậu đầu đinh, cậu ta không lộ rõ vẻ tức giận, nhưng giọng nói lại rất có tính chất đe dọa.

“Vậy thì,” Hiyomu cười khúc khích, “tôi sẽ làm việc nhé?”

Bầu trời dần dần sáng lên. Sáng hơn hẳn so với trước đó.

Không phải hoàng hôn mà là bình minh.

Màn đêm đang dần biến mất.

“Trước hết, mọi người hãy theo tôi. Tôi đi trước bây giờ.”

Hiyomu bước đi, vung vẩy hai đuôi tóc. Nhìn thì thấy có một con đường dẫn từ tòa tháp xuống dưới chân đồi. Con đường đất đen hình thành do có quá nhiều dấu chân đi qua, hai bên cỏ mọc um tùm. Nhưng phiến đá lớn màu trắng nằm rải rác đây đó giữa các lùm cỏ bao phủ ngọn đồi. Số lượng rất nhiều. Quá nhiều, lại còn sắp xếp có trật tự, như thể được người ta đặt ở đó.

“Đây, mấy cái đó...,” cậu bạn tóc xoắn chỉ về phía những tảng đá trắng. “Chẳng lẽ là mộ...?”

Cậu rùng mình.

Nói mới thấy, trên các tảng đá có khắc cái gì đó tựa như những chữ cái. Phía trước tảng đá còn thấy đặt cả hoa. Nghĩa trang. Chẳng lẽ ngọn đồi này là một nghĩa trang?

Hiyomu đi đằng trước, không ngoái đầu lại mà chỉ cười khúc khích. Ai mà biết được. Hiện giờ các bạn đừng để ý đến nó, đừng để ý. Với mọi người thì chuyện đó vẫn còn sớm lắm. May mà vẫn còn sớm nhỉ. Hì hì hì hì...”

Cậu đầu đinh lại tặc lưỡi rồi đá xuống đất. Dù có vẻ khá bức bối, nhưng dường như cậu ta tạm thời vẫn sẽ đi theo Hiyomu. Anh chàng du côn đã bắt đầu bước đi, cậu bạn đeo kính màu xanh rêu, cô nàng ăn diện cùng cô bạn tí hon cũng theo sau. Anh chàng dân chơi vừa hét “T... tồ... tồ nữa tồ nữa, cả tồ nữa...”, vừa định đuổi theo nhóm của anh chàng du côn thì lại ngã lảo quay.

Xem ra không đi không được rồi. Nhưng Hiyomu định dẫn các cậu đi đâu? Đây rốt cuộc là nơi nào?

Cậu thở dài, ngược nhìn bầu trời, và thốt lên một tiếng “A...”. *Cái gì... thế kia?*

Nó ở vị trí khá thấp. Rõ ràng không phải mặt trời. Quá to để là một ngôi sao, lại còn bị khuyết một phần nữa. Hình dạng của nó ở khoảng giữa hình bán nguyệt và trăng lưỡi liềm. Vậy chẳng lẽ đây là mặt trăng sao? Nhưng nếu là mặt trăng thì thật kì lạ.

“... Nó màu đỏ.”

Cậu chớp mắt rồi nhìn lại lần nữa. Dù nhìn bao nhiêu lần thì nó vẫn đỏ như hồng ngọc.

Cô bạn rút rè đi phía sau cậu hít vào một hơi. Cậu ngoái lại, thấy cô cũng đang nhìn chăm chăm vầng trăng màu đỏ. “A...” Có vẻ cô bạn tết tóc cũng đã nhận ra. Cô chớp chớp mắt rồi khẽ mỉm cười. “Mặt trăng màu đỏ. Thật là đẹp!”

Cậu con trai với mái tóc thẳng mượt ngược nhìn vầng trăng đỏ đang treo lơ lửng trên bầu trời lúc rạng đông, đứng ngây ra với vẻ mặt bàng hoàng. Cậu bạn tóc xoắn mở to mắt trợn tròn, còn anh chàng có thân hình cao to trông khá dễ tính lại khẽ rên lên.

Cậu không biết đây là nơi nào. Cậu cũng không biết mình đến đây từ đâu và bằng cách nào. Cậu chẳng nhớ được gì cả. Nhưng có một điều duy nhất cậu chắc chắn.

Mặt trăng của nơi nào đó - không phải ở đây - thì không có màu đỏ.

Mặt trăng màu đỏ trông thật lạ thường.

1. Toàn những điều không biết

Có lẽ đây rầy những căn nhà bằng đá, cũng có khu chỉ toàn những kiến trúc bằng gỗ. Các con đường rải đá cuội uốn lượn ngoằn ngoèo, khiến tầm nhìn bị che khuất. Đường dẫn nước nhỏ được đặt bên lề những con đường lớn. Dòng nước chảy qua hầu như không vẩn đục. Thỉnh thoảng cậu cũng cảm thấy mùi khó chịu, dễ là mùi của chất thải, nhưng trong lúc di chuyển, cậu không để ý đến nó nữa.

Hiyomu dẫn nhóm nam nữ mười hai người vào thành phố phía bên kia ngọn đồi. Theo những gì cô ta nói thì đây là một thành phố có tên Alterna. Quả nhiên trong thành phố sẽ có con người sinh sống, dù mới sáng sớm nhưng cả nhóm đã đi ngang qua không ít đàn ông đàn bà có vẻ là cư dân của nơi này. Ai cũng nhìn chằm chằm mười hai người các cậu với vẻ hiếu kì. Nhưng các cậu cũng y như họ thôi. Tại vì những người đó ăn mặc rất kì lạ. Nếu hỏi họ ở chỗ nào thì nhìn chung, so với nhóm mười hai người các cậu, trang phục của họ đơn giản, không thời trang, trông rất xoàng xĩnh.

“Chỗ này,” anh chàng dân chơi nói, “kiểu như nước ngoài ý nhỉ?”

“A...” Cậu bạn tóc xoắn định đáp lại gì đó nhưng rồi nghiêng đầu thắc mắc. “... Nước ngoài? Là nước nào? Mà tôi là người nước nào nhỉ? Ủa? Quái thật, tôi không nhớ ra được... Mà địa chỉ nơi ở tôi cũng chẳng biết luôn. O?”

“Mấy người không nhận ra à?” Anh chàng du côn thấp giọng nói. “Tôi chỉ còn nhớ được mỗi tên của mình thôi.”

Kiểu nói “*chỉ còn nhớ được*” khiến cậu chú ý. Nếu vậy, chuyện này mang ý nghĩa khác với “*không nhớ*” bình thường. Có lẽ anh chàng du côn cũng bị tấn công bởi thứ cảm giác “khi sắp đào ra một mảnh kí ức nào đó, nó liền bị xóa đi”.

“Tên...” Cậu bạn tóc xoắn vỗ bôm bốp lên ngực mình. “Tên của tôi là... Ranta. Ngoài ra thì... Ừm. Chẳng biết. Oái. Là thật sao? Là tiêu trí nhớ hả...”

“Nếu nói vậy,” cậu chuyển qua chế độ “bắt bẻ người khác” chẳng kịp nghĩ ngợi gì và thấy hơi hối hận. Nhưng dừng lại ở đây cũng không xong, cậu nói nốt, “thì phải là mất trí nhớ chứ...”

“Ê thằng kia...” Cậu bạn tóc xoăn thở dài. “Muốn bắt bẻ thì phải làm tới chứ? Phải có khí thế tương xứng mới phải! Cái kiểu nửa vờ của mày khiến người sắm vai kẻ ngốc như tao cũng thành kì quặc đấy biết không? Còn làm mọi người mất hứng nữa. Mà thôi kệ. Lần này bỏ qua cho mày. Thế mày tên là gì?”

“Bỏ qua cho tao à...” Mày vừa rồi là đóng vai kẻ ngốc sao? Đúng là một kẻ ngốc tệ hại. Tuy vẫn còn nhiều điểm chưa được làm rõ nhưng... Tên. Tên của chính cậu. “... Tên của tao là Haruhiro. Phải không nhỉ?”

Tên tóc xoăn - Ranta - bèn diễn trò với vẻ cố ý. “Phải không nhỉ? Đến tên mình mà mày cũng không biết à! Mà không, thật ra thì chúng ta đang nói về chuyện chỉ biết mỗi cái tên thôi nhỉ...”

Tên này thật phiền phức... Vừa nghĩ vậy, Haruhiro vừa nhìn sang anh chàng du côn đang đi phía sau Hiyomu. Cậu ta tên là gì nhỉ? Không biết vì sao cậu muốn hỏi cậu ta, nhưng lại thấy sợ nên chẳng dám. Tuy không phải để thay thế nhưng cậu liền quay sang hỏi thử cậu con trai cao gầy có mái tóc thẳng mượt đang đi ngay bên cạnh, “Thế còn cậu?”

“À,” cậu con trai tóc thẳng mượt mỉm cười. Một anh chàng cực kì dễ chịu. “Tớ là Manato. Tớ gọi cậu là Haruhiro có được không? Bỏ kính ngữ nhé?”

“À, ừ, được chứ. Vậy tớ cũng gọi cậu là Manato được không?”

“Tất nhiên là được rồi.”

Thấy Manato nở nụ cười với mình, cậu cũng bất giác mỉm cười theo. Nhìn cậu ấy có vẻ là người tốt, đáng để tin tưởng.

Ranta là tên phiền phức. Anh chàng du côn thì đáng sợ, cậu đầu đinh trông cũng hung dữ. Cô nàng ăn diện tạo cho cậu ấn tượng rằng cô sống ở một thế giới khác, còn cậu bạn đeo kính màu xanh rêu có vẻ rất thông minh cũng làm cậu có cảm giác khó bắt chuyện không rõ lí do. Vậy còn ba bạn nữ gầy cô bạn tết tóc, cô bạn rụt rè cùng cô bạn tí hon thì thế nào nhỉ? Cậu đã nói chuyện một chút với cô bạn rụt rè, giờ cũng đang đi gần cô ấy. Hay là trước tiên cứ hỏi tên cô ấy đã? Nhưng, cứ sang đến giai đoạn cần mở

miệng thì cậu lại thấy hơi căng thẳng. Haruhiro hắng giọng một cái rồi lên tiếng: “À, này...”

“... Vâng... vâng...”

“À, k... không hẳn là, ừm, chuyện gì to tát...”

“Tôi ấy à, tên là Kikkawa!” Cậu trai chơi bời đột nhiên tạo dáng kì quặc rồi lớn tiếng nói. “Được rồi, được rồi! Nam thì đứng ra sau đi, để đội nữ bắt đầu trước! Quyết định là chúng ta sẽ tự giới thiệu một lèo ở đây luôn nhé!?”

Cô bạn tết tóc lắc đầu. “Không nhá.”

“Không thể nào!” Cậu trai dân chơi - Kikkawa - bị đánh bại một cách đáng buồn chỉ với một đòn. Haruhiro thoáng nghĩ thật đáng đời cậu ta. Nhưng nhờ có Kikkawa mà cậu có thêm dũng khí.

“À,” Haruhiro cố gắng hỏi một cách trôi chảy hết mức có thể. “Tên cậu là gì? Tốt nghĩ biết tên nhau thì sẽ dễ xưng hô,... kiểu như, dễ hơn là lúc chưa biết ấy.”

“A,” cô bạn rụt rè cúi đầu, tay kéo kéo phần tóc mái lòa xòa. Cô ấy định giấu mặt mình đi à? Mặc dù mắt, mũi, miệng đều ở mức vừa phải nhưng đường nét khuôn mặt khá đáng yêu, cần gì phải giấu đi như thế. “... Tốt là... Shihoru. Tạm thời có lẽ đó là tên tốt. Xin lỗi cậu...”

“C... cậu đâu cần phải xin lỗi.”

“Xin lỗi, là do thói quen của tốt. Rất xin lỗi, tốt sẽ chú ý hơn...”

Shihoru run lẩy bẩy như nai con mới sinh. Cô gái này có ổn không vậy? Nhìn cô ấy làm cậu thấy lo lắng. Đây gọi là dâng trào cảm giác muốn bảo vệ phải không?

“Cậu cao to thật đấy!” Manato bắt chuyện với cậu bạn khổng lồ trông có vẻ dễ tính. “Cậu cao cỡ nào vậy?”

“Hả?” Cậu bạn khổng lồ ngơ ngác chớp chớp mắt. “Chiều cao của tốt, là một mét sáu...”

“Một mét sáu!?” Ranta xen vào. “Vậy thì còn nhỏ hơn cả người có chiều cao công khai trên một mét bảy như tôi à!?”

“... Tốt nói nhầm. Một mét tám mươi, sáu? Cỡ đó, hẳn vậy. À. Tên tốt là Moguzou. Chắc thế.”

“Moguzou, chuyển cho tôi mười centimet ngay bây giờ!” Ranta vừa huých nhẹ Moguzou vừa nói mấy câu vô lí. “Nếu nhận được mười centimet từ ông, tôi sẽ thành một mét bảy tám! Còn ông là một mét bảy sáu! Thế là đảo ngược! Đáng mừng! Đúng không!?”

“Nếu tớ cho được thì...”

Mà này, Haruhiro chỉ muốn nguy ền rửa bản thân vì một lần nữa, cậu lại tham gia bắt bẻ Ranta. “Chiều cao thực sự của mày là một mét sáu tám chứ không phải trên một mét bảy nhỉ.”

“Nhị ều chuyện! Thế thì sao!? Mày nhìn qua cũng chỉ như tao thôi!”

“Tao vừa đúng một mét bảy nhé.”

“Mày là đồ đáng ghét! Một kẻ tàn ác, phân biệt đối xử với người khác chỉ vì chênh lệch chiều cao hai centimet!”

“... Tên này đúng là phiền phức.”

“Hả!? Mặc dù tao không nghe rõ nhưng mày vừa nói gì đấy phải không!? Đúng không!? Rõ ràng có nói!”

“Không có, không có. Tao thật sự không nói gì cả.”

“Nói dối! Mày là tên quỷ sứ biến thái dối trá! Đừng có khinh thường đôi tai cực thính này của tao! Mày rõ ràng đã nói thế này! Tên đầu xù kia xuống địa ngục đi!”

“Đâu có, tao thật sự không nói như thế.”

“Mày dám gọi tao là đầu xù hả! Đây là từ cấm không được phép nói ra, thật điên tiết mà!”

“Tao đã bảo là tao không nói mà. Nghe người khác nói chuyện coi...”

“Thì tao đang nghe đấy thôi! Tao nghe thấy nhị ều đến mức chai cả tai ra r ỉ! Tóm lại, tao sẽ không tha cho ai gọi tao là đầu xù! Tao sẽ xử! Xử luôn! Nhớ lấy!”

“Đầu xù,” anh chàng du côn quay lại nói. “Ồn ào quá. Im đi!”

“...Vâng.” Ranta đầu xù rụt người lại. “... Xin lỗi. Em sẽ im ạ.”

Haruhiro nhún vai. “Mày bảo không tha cơ mà.”

“Đồ ngốc,” Ranta nói khế. “Tao là thằng đàn ông biết lựa chọn chính xác thời gian, địa điểm và con người. Người ta sẽ gọi tao là bậc thầy lựa chọn. Tao sẽ trở thành vua chọn lựa!”

“Tùy mày...”

“Tao sẽ trở thành vua, vua chọn lựa chứ không phải vua dọn rửa^[1]! Tao sẽ trở thành vua chọn lựa cho mà xem...!”

“Đầu xù,” anh chàng du côn dừng bước rồi quay đầu lại một lần nữa. “Im đi.”

“Á.” Ranta nhanh chóng nhảy lên rồi tiếp đất bằng tư thế quỳ lạy. “Xi... Xin nhồi...!”

“... Thay vì vua lựa chọn,” Haruhiro nhìn xuống Ranta, “nhắm đến mục tiêu trở thành vua quỳ lạy thì sao?”

“Ra là vậy!” Ranta ngẩng mặt lên rồi búng tay. “Mà, ra là vậy cái gì! Dù kĩ năng quỳ lạy của tao có xuất sắc đến đâu thì vua quỳ lạy gì đó nghe thật quá mất mặt!”

“Đầu xù,” trong giọng của anh chàng du côn thậm chí có cả sát khí. “Lần thứ ba rồi đấy.”

“Ồiiii!” Ranta lại quỳ lạy, trán dán vào mặt đường lát đá. “X... Xi... Xin lỗi em sẽ không làm thế nữa xin anh làm ơn hãy tha cho emmmmmm...!”

Mặc dù nghĩ rằng tên này đã đạt đến ngưỡng vua quỳ lạy từ lâu rồi nhưng Haruhiro không thốt ra miệng. Nếu nói ra, cậu ta sẽ cãi lại thế nọ thế kia thì còn phiền phức nữa. Sau đó, cả bọn im lặng bước đi cho đến khi Hiyomu dừng lại trước một tòa nhà hai tầng bằng đá.

Trên tòa nhà ấy treo lá cờ nền trắng với hình trăng lưỡi liềm đỏ và có cả biển hiệu. Trên biển hiệu có ghi “Đoàn lính tình nguyện Red Moon thuộc quân đội vùng Bên cạnh Atern”, nhưng có gì đó thật kì quặc. Nhìn kĩ thì thấy một phần các kí tự đã bị mờ hoặc bong tróc.

“Nào!” Hiyomu nói, tay chỉ vào tấm biển. “Cuối cùng cũng đến nơi rồi. Chính, là, chỗ, này! Đây là văn phòng của ‘Đoàn lính tình nguyện Red Moon thuộc quân đội vùng Biên cảnh Alterna’ nổi tiếng!”

Haruhiro vừa thì thầm “Red Moon...” vừa nhìn lại tấm biển hiệu. Thì ra là vậy. Nếu bổ sung những phần bị khuyết thì quả thật sẽ thành *Đoàn lính tình nguyện Red Moon thuộc quân đội vùng Biên cảnh Alterna*.

“Nào, vào đi, vào trong đi!”

Bị Hiyomu giục, cả nhóm tiến vào tòa nhà. Đó là một căn phòng rộng giống như đại sảnh của những quán rượu, có đặt cả bàn và ghế, sâu bên trong bố trí một quầy tiếp tân. Phía trong quầy là một người đàn ông đang

đứng khoanh tay. Chẳng còn ai khác ngoài anh ta cùng nhóm của Haruhiro và Hiyomu.

“Vây, công việc của Hiyomu đến đây thôi!” Hiyomu cúi chào người đàn ông ở quỳ tiếp tân một cái. “Vẫn như mọi lần, nhờ anh giải thích các thứ cho mọi người nhé, Brichan!”

Người đàn ông được gọi là Brichan đáp nhẹ bằng “Rõ”, phẩy phẩy tay dù vẫn giữ tư thế khoanh tay trước ngực. Không hiểu sao hông anh ta cũng chuyển động uốn éo cùng với bàn tay.

“Tôi xin phép nhé! Tạm biệt!”

Sau khi Hiyomu đi khỏi và đóng cửa lại, cảm giác căng thẳng khó hiểu xuất hiện trong phòng. Có lẽ bởi Brichan đang chăm chăm quan sát nhóm Haruhiro. Chắc chắn là như vậy. Cũng tại nhìn qua thì Brichan rất đáng ngờ. Cực kì đáng ngờ.

Brichan cúi người, chống hai khuỷu tay lên quỳ, đặt cằm trên hai bàn tay đang đan vào nhau. Đó là một cái cằm chẻ, cũng không có gì đáng nói. Nhưng màu tóc thì không thể chấp nhận được. Là màu xanh lá. Ngoài ra, không hiểu anh ta có tô son hay cái quỷ gì không, nhưng môi anh ta có màu đen. Đôi đồng tử lam nhạt được bao quanh bởi hàng mi vừa dài, vừa dày lại cong vút. Tuy màu mắt anh ta rất đẹp nhưng đi đâu đó lại càng đáng sợ hơn. Hình như anh ta còn đánh má hồng. Lớp trang điểm của anh ta quá đậm.

Nhưng nhìn từ đâu, nhìn thế nào, Brichan vẫn là đàn ông.

“Hừm...” Brichan gật đầu mấy cái, vừa nói “Được” vừa đứng thẳng người lên. “Đến đây nào, mấy chú mèo con. Hoan nghênh các cưng. Ta là Britney, sở trưởng kiêm tiếp tân của Đoàn lính tình nguyện Red Moon thuộc quân đội vùng Biên cảnh Alterna này. Gọi là sở trưởng cũng được mà gọi là Brichan cũng OK. Tuy nhiên, lúc đấy nhớ gọi thật tình cảm vào. Nhé?”

“Sở trưởng,” anh chàng du côn bước về phía quỳ không ngần ngại, cố nghiêng về một bên. “Mau trả lời câu hỏi của tôi. Tôi biết đây là một thành phố tên là Alterna. Nhưng quân đội vùng Biên cảnh với đoàn lính tình nguyện là cái gì? Tại sao tôi lại ở đây? Anh có biết những chuyện đó không?”

Rất có khí thế đấy.” Brichan nở nụ cười mỉm đầy thích thú. Ta không ghét những đứa trẻ như cứng đầu. Tên cứng là gì?”

“Renji. Tôi thì không thích mấy tên ái giống anh.”

“Thế à...”

Trong một thoáng, Haruhiro không rõ Brichan đã làm gì. Không chỉ nhanh, động tác của anh ta còn rất mượt, tự nhiên quá mức.

“Renji. Ta sẽ nói với cứng một chuyện rất hay.” Khi cậu kịp nhận ra, Brichan đã chọc mũi dao về phía cổ Renji, mắt nheo lại đầy đăm đuối. “Chưa có kẻ nào gọi ta là ái mà sống lâu cả. Cứng có vẻ là người hiểu chuyện nên chắc hẳn sẽ hiểu được ý nghĩa những lời ta nói. Hay cứng muốn thử thêm lần nữa?”

Khi Renji nói “Cũng phải”, Haruhiro liền nuốt khan. Renji đã nắm lấy con dao bằng tay không. Tuy lòng bàn tay và các ngón tay của cậu ta giữ chặt được lưỡi dao nhưng vẫn có máu chảy ra từ chỗ gốc ngón cái. “Tuy tôi không hẳn muốn sống lâu nhưng vì bị đe dọa mà vâng lời thì chẳng hợp tính tôi chút nào. Nếu giết được tôi thì anh cứ thử xem, sở trường ái.”

“Dừng lại ở đây thôi.” Brichan liếm đôi môi màu đen của mình rồi vuốt má Renji. “Ta sẽ làm cho cứng thấy. Bao nhiêu lần cũng được. Ta sẽ khiến cứng không thể quên ta.”

“... Đây,” Ranta thì thầm vào tai Haruhiro. “Làm ở đây có lẽ không phải là ‘làm’ kiểu kia đâu.”

“Là làm cái gì?” Cô bạn tết tóc hỏi Ranta với bộ mặt ngờ ngác.

“Hả? À không, nói thế nào nhỉ, kiểu như là nhét vào chỗ lộ ra mà vốn dĩ không nên nhét vào ý... Tóm lại là thế? Đúng không, Haruhiro?”

“Đừng có đẩy sang tao. Mà tự đi mà chịu trách nhiệm với lời mình nói ra.”

“Sao mà lạnh nhạt thế... Mà bị chứng khuyết thiếu tình người à... Xét về nhân tính, mà hẳn đạt mức không độ tuyệt đối rồi...”

“Thôi nào...” Anh chàng dân chơi Kikkawa chen vào giữa, tách Renji và Brichan ra. “Chỉ mới là lần đầu gặp mặt thôi mà. Bao giờ chẳng có hiểu lầm! Ở đây hãy dàn xếp một cách hoà bình nào! Mọi người hòa thuận tươi tỉnh với nhau nhé? Được không? Nhé? Nể mặt tôi đi!”

“Nề mặt cậu?” Renji lườm Kikkawa, phát ra tiếng cười từ mũi rồi bỏ tay khỏi con dao.

Brichan cũng thu dao lại, dùng vải lau máu dính trên lưỡi dao. “Có vẻ vẫn còn mấy kẻ liều lĩnh nữa nhỉ. Tám nam, bốn nữ. Nữ hơi ít, nhưng ta thì thấy thế này tốt hơn. Vốn dĩ, tỉ lệ trở thành sức chiến đấu của nam giới cũng cao hơn, nên không có vấn đề gì.”

Manato hơi nhú mày. “Sức chiến đấu?”

“Đúng vậy.” Brichan cười toe toét. Nói thẳng là trông khá ghê rợn. “Sức chiến đấu.”

“Đây là văn phòng của đoàn lính tình nguyện...” Manato cup mắt xuống. “... Có nghĩa là, bọn tôi sẽ trở thành lính tình nguyện?”

“Ô kìa.” Brichan vỗ tay đen đét. “Cưng cũng hứa hẹn đấy. Chính là như thế. Kể từ giờ, các cưng sẽ trở thành lính tình nguyện đó. Nhưng các cưng vẫn có quyền lựa chọn nhé.”

“Bác thầy lựa chọn,” Haruhiro vỗ vào lưng Ranta. “Đến lượt mày ra tay rồi đấy!”

“À, ừ!? Đ... đúng rồi nhỉ!? Mà đúng... không nhỉ?”

“Các cưng có thể chọn.” Brichan dựng ngón trỏ lên hươu qua hươu lại. “Chấp nhận hoặc từ chối lời đề nghị của ta. Nội dung đề nghị là gia nhập Đoàn lính tình nguyện Red Moon thuộc quân đội vùng Biên cảnh Alterna của bọn ta. Nói vậy chứ ban đầu, các cưng chỉ là lính tình nguyện tập sự, nhắm tới mục tiêu trở thành lính tình nguyện đúng nghĩa thôi.”

“Lính tình nguyện...,” cô nàng ăn diện nói với vẻ mặt sợ hãi, “rốt cuộc sẽ làm những gì?”

“Chiến đấu.” Brichan phẩy phẩy tay như muốn nói “Ghét ghê”. “Tại vùng Biên cảnh này, có rất nhiều, rất nhiều loài quái vật hay chủng tộc đối địch với con người chúng ta. Nhiệm vụ của quân đội vùng Biên cảnh là xua đuổi chúng và kiểm soát vùng Biên cảnh. Nhưng nói thực thì đó không phải công việc dễ dàng gì. Thực tế, duy trì thành phố Alterna này cùng các căn cứ ở tiền tuyến cũng đã chiếm hết mối quan tâm của quân đội vùng Biên cảnh. Vì vậy mới đến lượt đoàn lính tình nguyện bọn ta.”

“Nói tóm lại,” cậu bạn đeo kính màu xanh rêu đưa ngón giữa tay phải lên chỉnh lại kính, “trong khi quân chính quy bảo vệ thành, đoàn lính tình

nguyện sẽ chủ động tấn công tiêu diệt quái vật và các chủng tộc đối địch. Ý anh là vậy?”

“Nói đơn giản thì, đúng thế.” Brichan mở hai bàn tay ra như hình bông hoa. Có lẽ anh ta định làm một động tác dễ thương nhưng thực ra trông nó khá là kinh. “Tuy nhiên nghe này, đội chủ lực của quân Biên cảnh không phải chỉ chăm chăm phòng thủ. Họ cũng thực hiện các cuộc viễn chinh nhằm tấn công cứ điểm của những chủng tộc đối địch. Mỗi tội, hoạt động quân sự với quy mô lớn dĩ nhiên sẽ có những hạn chế. Có rất nhiều thứ phải suy nghĩ và chuẩn bị, như tiếp tế quân nhu chẳng hạn. Về điểm ấy, lính tình nguyện lại khác.”

Kikkawa vừa gật gù vừa hừm hừm hừm hừm đến mức thái quá. “Khác như thế nào?”

“Lính tình nguyện bọn ta,” Brichan chắp hai tay vào nhau và ngó ngoáy mấy đầu ngón tay, “xuất quỷ nhập thần, xâm nhập vào trong lòng địch từ mọi hướng, thị sát, quấy phá, nhằm làm suy yếu các thế lực đối địch. Dù có lúc phối hợp với quân chính quy thì cũng không mấy khi tham gia hoạt động tác chiến có tổ chức. Nhiều lính tình nguyện chọn hành động đơn thương độc mã, hoặc lập tổ đội nhỏ gồm ba đến sáu người. Tóm lại, từng người phải dựa vào tài năng của bản thân cùng phán đoán cá nhân để thu thập thông tin, đánh bại kẻ địch. Đây chính là công việc của Đoàn lính tình nguyện Red Moon bọn ta.”

“Vậy thì?” Renji mở tay phải ra rồi nắm lại. Máu không còn nhỏ xuống nữa. Không lẽ máu đã ngừng chảy rồi à? “Nếu chúng tôi từ chối lời đề nghị đó thì sao?”

“Chẳng sao cả?” Brichan nghiêng đầu, uốn éo hông. Anh ta đang đùa đấy à? Cũng có thể anh ta không chỉ đùa mà còn đang đe dọa nữa. Khá là đáng sợ. “Ta đã nói rồi mà. Các cưng có quyền lựa chọn. Cứ chọn thôi. Nếu không thích gia nhập đoàn lính tình nguyện, các cưng có thể rời khỏi đây ngay lập tức, không bao giờ quay lại cũng được.”

“Hờ...” Ranta gãi gãi mái đầu quăn của mình. “Vậy thì tôi xin kiếu. Mặc dù không hiểu rõ lắm nhưng tôi vẫn cơ bản là người theo chủ nghĩa hòa bình đấy?”

“Vậy à. Thế thì tạm biệt. Giữ gìn sức khỏe nhé.”

“U! Brichan cũng giữ gìn sức khỏe nhé!” Ranta quay gót, sắp bước ra khỏi văn phòng thì dừng chân lại. “... Nhưng mà, sau khi ra khỏi đây thì tôi phải làm gì?”

“Đến đó thì không phải là trách nhiệm của ta nhé.” Brichan tủm tủm cười. “Nếu không gia nhập đoàn lính tình nguyện thì sau đó thế nào là việc của các cưng. Còn nếu trở thành lính tình nguyện tập sự thì các cưng sẽ được mười đồng bạc, tức là mỗi người mười silver, ta nghĩ cũng đủ trang trải cuộc sống trước mắt.”

“Đồng bạc...” Manato mở to mắt rồi lục tìm trong túi. “... Ra vậy. Là tí ền.”

Haruhiro cũng sờ túi trước và túi sau quần mình. Không có gì trong đó. Cậu trắng tay, không xu dính túi.

“Việc làm thêm...” Ranta nhăn mặt, gục đầu. “Chỉ còn cách... tìm việc, thì tạm thời...”

“Đấy là nếu cưng may mắn tìm được nhé.” Brichan nhún vai một cách đầy khoa trương. “Một công việc khác ngoài làm lính tình nguyện hơi bị khó khăn đó? Dù có được ai đó thuê đi nữa thì cưng vẫn phải bắt đầu từ hàng tá việc tạp nham nặng nhọc với đồng lương ít ỏi hoặc theo sát chăm lo đời sống cá nhân của sếp lớn hay chủ nhân. Chuyện đó rất bình thường.”

“Àch...” Kikkawa vỗ cái bép vào một bên đầu của mình. “Cuộc sống thật khó khăn. Tôi chịu rồi. Lẽ nào chuyện này sẽ xuôi theo hướng chúng ta bắt buộc phải làm?”

“Ta nói rồi mà nhỉ? Người quyết định có xuôi hay không, làm hay không làm...” Brichan lần lượt chỉ tay vào từng người, “chính, là, các, cưng.”

Renji thở mạnh ra. “Cụ thể thì, đầu tiên bọn tôi nên làm gì?”

“Ô kìa, Renji. Đừng làm ta thất vọng chứ? Cưng không nghe ta nói à? Từng người phải dựa vào tài năng của bản thân cùng phán đoán cá nhân để thu thập thông tin, đánh bại kẻ địch. Đó chính là phong cách của lính tình nguyện.”

“Có nghĩa là với tư cách lính tình nguyện tập sự, bọn tôi phải tự tìm hiểu, suy nghĩ xem trước tiên mình cần làm gì hả?”

“Là thế đó.” Brichan gật đầu rồi bắt đầu xếp thứ gì đó lên quầy. Đó là vật trông như tiền xu màu đỏ cùng một chiếc túi da nhỏ. Tất cả có mười hai bộ như thế. Brichan nhón lên vật giống một đồng xu được chạm nổi hình trăng lưỡi liềm. “Đây là huy hiệu chứng minh thân phận lính tình nguyện tập sự, gọi tắt là huy hiệu tập sự. Đúng như tên gọi, nó là vật chứng minh thân phận lính tình nguyện tập sự của các cung nên nhận rồi thì đừng có để mất đấy. Mặc dù giữ nó cũng chẳng có chuyện gì hay ho to tát đâu. Nhưng nếu các cung dùng hai mươi đồng bạc tức hai mươi silver mua huy hiệu của đoàn lính từ ta để chính thức trở thành lính tình nguyện xin, thì sẽ có những đãi ngộ tương xứng.”

“Đợi đã.” Cậu đầu đinh lên tiếng với giọng bất an. “Dùng tiền để mua thân phận hả?”

“Đúng vậy đấy. Thế thì sao?”

“Thật không ưa nổi.”

“Kể cả cung có nói thế thì cũng đâu còn cách nào khác, vì nếu không có tiền cũng chẳng có cơm mà ăn, chẳng có áo quần mà mặc, cũng không làm được bất cứ chuyện gì. Nếu vẫn không thích thì cung cứ chết bò chết bụi đi?”

Dường như Renji vừa nhếch môi cười. “Phán quyết của địa ngục cũng phụ thuộc vào tiền sao?”

“Địa ngục...?” Brichan nghiêng đầu thắc mắc. “Mà, chuyện là vậy đó. Tuy ta có nói các cung tự tìm hiểu xem mình phải làm gì, nhưng chẳng phải mục tiêu đầu tiên là mua huy hiệu của đoàn lính và trở thành lính tình nguyện hay sao?”

Được rồi. Renji cần lấy huy hiệu tập sự và chiếc túi da. “Chẳng cần biết là lính tình nguyện hay là cái gì, tôi sẽ làm. Đến lúc đó rồi nói chuyện sau.”

Theo sau Renji, cậu đầu đinh cũng chớp lấy huy hiệu tập sự và túi da. Chậm hơn một chút là cô nàng ăn diện, Manato và cậu bạn đeo kính màu xanh rêu. Khi Kikkawa nói “Thế thì tôi cũng xin nhận!” rồi định lấy hai chiếc túi, cậu ta liền bị Brichan đánh vào tay và quát “Này!”.

Có vẻ cậu chẳng còn cách nào khác. Nhưng để làm gì? Cậu không rõ lắm. Để kiếm được tiền, tiếp đó là để sống sót chăng? Nếu vậy thì cũng

đành chịu. Dù nghĩ rằng chuyện này không khác được nhưng chẳng hiểu sao cậu vẫn thấy khó chịu.

Shihoru, cô bạn tết tóc cùng cô bạn tí hon dường như đầu đang do dự. Cả Ranta và cậu bạn khổng lồ Moguzou cũng thế.

Brichan hướng đôi mắt màu lam nhạt sang phía các cậu. “Còn các cung định thế nào?”

“... Không hiểu sao,” dù vẫn lẩm bẩm trong miệng, Ranta tiến về phía quỳ. “Tôi vẫn có cảm giác khó chịu kì lạ giống như đang bị bẫy vậy...”

“Ừm,” cô bạn tết tóc theo sau Ranta. “Có câu nói thế này ‘Có chí chi, thì nên nên’...”

“Không phải.” Haruhiro lắc đầu. “Tớ nghĩ không ai nói chí chi với nên nên cả...”

“Ồ?” Cô bạn tết tóc vừa vươn tay lấy huy hiệu tập sự và chiếc túi da vừa ngoái lại. “Vậy à? Yume cứ nhớ là chí chi với nên nên đấy.”

“Nên tớ mới bảo như vậy là sai. Đúng ra phải là ‘Có chí, thì nên’ chứ.”

“Thế à. Nhưng cậu không thấy ‘Có chí chi, thì nên nên’ nghe dễ thương hơn à? Yume nghĩ rằng dễ thương thực sự rất quan trọng đấy!”

“... Đúng là xét về mặt dễ thương thì cậu của cậu hơn hẳn mấy bậc.”

Cô bạn tết tóc, có vẻ tên là Yume, cười tí mắt, dường như mừng rỡ từ tận đáy lòng. “Thấy chưa?”

Trong lúc các cậu nói chuyện thì cô bạn tí hon cũng đã lấy huy hiệu tập sự và túi da. Chỉ còn lại Moguzou, Shihoru và Haruhiro. Không muốn là người cuối cùng, Haruhiro cũng cần lấy huy hiệu và túi da. Khi cậu mở túi và thấy những đồng bạc nhỏ bên trong thì Moguzou cũng chậm rãi cần lấy huy hiệu và chiếc túi. Người cuối cùng là Shihoru.

“Chúc mừng các cung.” Brichan cố ý nở một nụ cười và vỗ tay. “Vây là từ bây giờ, các cung đã là lính tình nguyện tập sự. Cố gắng hết sức để nhanh chóng trở thành chính thức nhé. Sau khi các cung thành lính tình nguyện rồi thì ta cũng không đến nỗi không cho các cung ít nhiều lời khuyên đâu.”

Đột nhiên, có tiếng gọi “Này”, sau đó là một âm thanh trầm đục, rồi tiếng “Hự!” vang lên nối tiếp nhau. Cậu chỉ kịp nhận ra khi cậu đầu đình đã ngã ngửa trên sàn. Sự việc xảy ra trong thoáng chốc nên cậu không

chúng kiến đầy đủ, nhưng có lẽ là Renji đã đâm cậu đầu đinh. Đắm? Tại sao cậu ta lại làm thế?

“Đứng lên.” Renji nói với vẻ mặt vô cảm. Khi cậu đầu đinh hét “Mày!” và định đứng lên thì Renji đã ngay lập tức tung một cú đá khiến cậu ta nằm bẹp xuống sàn.

“Sao vậy? Đứng lên đi.”

“... Thằng khốn này, mày định làm gì?”

“Ngay lần đầu nhìn thấy tao, mày đã nghĩ xem tao mạnh hay yếu hơn mày đúng không? Để tao cho mày biết câu trả lời. Đứng lên!”

“Chết tiệt...!”

Renji nhắm đến khoảnh khắc cậu đầu đinh bật dậy. Đến người đứng ngoài xem như Haruhiro còn nhận thấy đi đầu đó nên cậu đầu đinh chỉ cần tránh đi là được. Không, cậu ta đã cố gắng né r ỡ, nhưng Renji di chuyển đến vị trí cậu định né, và đâm, r ỡ lại đá, sau đó nắm tai cậu ta xách lên. Renji thúc đầu gối vào ngực cậu đầu đinh đang kêu gào không dứt. Chẳng phải một cú, mà là nhiều cú liên tiếp nhau. Sau đó, Renji giữ đầu cậu ta kẹp giữa hai tay, ngửa đầu ra sau hết cỡ r ỡ tung một chiêu “thiết đầu công”. Âm thanh chát chúa vang lên. Cậu đầu đinh sụm xuống trên hai đầu gối.

“... Mày ‘đầu đá’ ra phết.” Renji dùng đầu ngón tay xoa xoa trán. Trán cậu ta đỏ ửng, có một chút máu rỉ ra. “Nói tao nghe tên của mày.”

Cậu đầu đinh không chống tay xuống sàn mà giữ chúng trên đầu gối. Có lẽ cậu ta đang cố chịu đựng để bản thân không thành ra tư thế quỳ bằng cả tứ chi. “... Tao là Ron. Mày mạnh thật đấy.”

“Mày cũng cứng ra trò. Theo tao đi, Ron.”

“Ờ. Tạm thời tao sẽ đi theo mày.”

“Thế là được r ỡ. Tiếp theo là...” Renji nhìn quanh văn phòng, ánh mắt dừng lại ở Manato.

Manato đón lấy ánh nhìn của Renji và khẽ nheo hai mắt lại.

Ngay lập tức, Renji rời mắt khỏi Manato, nhìn sang cậu bạn đeo kính màu xanh rêu. “Cậu chắc sẽ có ích đấy. Đi với tôi đi!”

Cậu bạn đeo kính màu xanh rêu khoanh tay trước ngực, chớp chớp mắt. Sau đó, cậu ta dùng ngón giữa tay phải chỉnh lại kính, kéo nhẹ cằm làm động tác gạt đầu. “Được thôi. Tôi là Adachi. Mong cậu giúp đỡ, Renji.”

Renji nhếch khoé môi lên đáp lại rồi nhìn sang Haruhiro.

Hả? Không lẽ cả mình nữa...?

Cậu ngạc nhiên, và có đôi chút phấn khích. Nhìn bề ngoài, Renji có vẻ rất khoẻ. Nội việc đánh bại Ron đầu đình một cách đơn giản cũng chứng tỏ rằng cậu ta thực sự mạnh. Một người có cả năng lực hành động lẫn đầu óc nhanh nhạy. Trông cậu ta có vẻ đáng sợ và khó gần, nhưng miễn cậu có thể tìm cách vượt qua đi đầu đó thì chắc chắn Renji sẽ vô cùng đáng tin cậy. Nếu được đi theo cậu ta thì con đường phía trước hẳn sẽ dễ dàng hơn.

Không thể nói cậu không có suy nghĩ đó. Cậu có, nhưng nó ngay lập tức biến mất. Quan trọng là Renji đã nhìn về hướng khác. Xuyên qua cậu.

“Nhóc con đằng kia.”

“... Dạ?”

Cô nhóc thấp bé nhất trong số mười hai người có giọng nói cũng rất nhỏ.

Renji vẫy tay ra hiệu “Lại đây”. Chibi^[2] có lẽ vẫn còn đang ngơ ngác. Cô lão đảo bước tới gần, ngược lên nhìn Renji. Renji xoa đầu Chibi.

“Nhóc chắc sẽ có ích đấy. Đi theo tôi đi.”

Cô bạn tí hon nói “... Dạ” và gật đầu. Mặt cô ấy đỏ lựng lên như tôm luộc. Hơn cả đường nét khuôn mặt, điệu bộ hay sự có mặt của cô mới là thứ đem lại cảm giác đáng yêu như một linh vật. Nhưng “sẽ có ích” sao? Là thế nào nhỉ? Ủa mà vậy nghĩa là, Renji đánh giá Haruhiro còn vô dụng hơn cả Chibi? Việc này, nói sao nhỉ,... làm cho cậu thấy không phục, hoặc cũng có thể là buồn lòng.

“Đi thôi!” Renji hát hàm ra dấu về phía lối vào văn phòng. Khi bốn người Ron, Adachi, Chibi cùng Renji chuẩn bị cất bước thì cô nàng ăn diện lên tiếng. “Đợi đã! Đưa tớ đi cùng với!”

Renji khẽ thở dài. “Tôi không cần kẻ vô dụng.”

“Tớ sẽ làm bất cứ đi đâu gì!” Cô nàng ăn diện bám lấy Renji. “Tớ là Sassa. Xin cậu. Việc gì tớ cũng sẽ làm!”

“Bất cứ đi đâu gì à?” Renji đẩy Sassa ra. “Cô đừng có quên mấy lời đó nhé!”

“Ừ. Tớ không quên đâu!”

“Ngoài ra, đừng có tự tiện chạm vào người tôi.”

“... Tớ biết rồi.”

“Được rồi. Cô cũng qua đây.”

“Cảm ơn, Renji.”

Sassa mở cửa, nhóm Renji lần lượt đi ra. Sassa là người ra cuối cùng. Cánh cửa đóng chặt, để lại bảy người như những kẻ thua cuộc, những kẻ không được chọn.

“... Á!” Kikkawa nhăn nhó mặt mày, gãi đầu gãi tai. “Tôi cũng muốn vào đội Renji mà. Renji và Ron chắc là đánh đấm vô địch đó. Adachi trông có vẻ thông minh, Chibi thì dễ thương, Sassa là người đẹp nóng bỏng. A... thích ghê. Mà có nói thì cũng chẳng ích gì. Tôi đi thu thập thông tin đây. Tạm biệt!”

Trong khoảng thời gian chỉ đủ để kêu “A...” một tiếng, Kikkawa cũng đã bỏ lại văn phòng ở phía sau lưng. Không hiểu sao Haruhiro và Shihoru lại quay sang nhìn nhau. Shihoru liếc cúi mặt xuống.

“VẬY TỚ CŨNG ĐI ĐÂY.” Manato hướng về phía cửa ra vào. “Cứ ở đây thì chẳng biết thêm được chuyện gì. Tớ ra ngoài xem xét chút. Gặp lại các cậu sau nhé.”

“Ừ, gặp lại sau...” Haruhiro vừa vẫy tay tiễn Manato vừa nghĩ phải chăng mình nên đi theo cậu ấy. Manato khác với Renji, rất dễ gần. Cậu ấy có vẻ tốt tính, chắc cũng sẽ trông cậy được. Nhưng dù bỏ qua Ranta thì vẫn còn Shihoru và Yume, không biết họ định thế nào. Còn cả Moguzou nữa. Đúng rồi.

Chẳng phải vấn đề sẽ được giải quyết nếu tất cả mọi người đi cùng nhau sao? Khi Haruhiro nghĩ được như thế thì đã chẳng thấy bóng dáng Manato trong văn phòng nữa. Nhưng chắc chắn vẫn chưa muộn.

“Này, có ở đây cũng chẳng được gì, hay bọn mình đuổi theo Manato đi...”

Haruhiro vừa nói đến đó thì cánh cửa mở ra. Cậu nghĩ có lẽ là Manato quay lại, nhưng không phải. Đi vào văn phòng là một người đàn ông khác. Anh ta mặc một bộ đồ trông như làm từ da, đầu đội mũ gắn lông chim, lưng mang cung tên. Có lẽ anh ta hơn bọn Haruhiro vài tuổi. Mất anh ta trông như mất cá còn miệng thì méo.

“Xin chào, sở trưởng.”

“Ồ.” Brichan quay mặt về phía người đàn ông. “Chẳng phải là Kuzuoka sao? Sao thế? Cần gì ở tôi à?”

“Không phải vậy.” Người đàn ông tên Kuzuoka liếc nhìn bọn Haruhiro. “Tôi nghe nói có người mới đến nên qua xem một chút.”

“Tai thính ghê. Nhưng trong mười hai đứa lần này, chỉ còn có năm đứa kia thôi.”

“Gì chứ. Vậy là một đám vô công rồi ư?”

Mặt Ranta đanh lại. “... Thật xin lỗi vì là kẻ vô công rồi ư?”

“Chứ còn gì nữa?” Kuzuoka lườm Ranta rồi nhìn một lượt bốn người Haruhiro với ánh mắt như đang kiểm định hàng. “... Hừm. Thôi thì bọn này đang thiếu người ở tuyến trên, cậu to con kia, cậu được đấy.”

Moguzou tự chỉ vào bản thân. “... Tôi á?”

“Đúng. Là cậu đấy. Khi ta nói là to con thì nghĩ kiểu gì cũng chỉ có mình cậu thôi. Ta sẽ kết nạp cậu vào tổ đội của bọn ta. Bọn này sẽ dạy cậu nhiều thứ, cũng sẽ cho cậu mượn ít tiền. Là việc cực kì tốt đúng không? Hiểu rồi thì qua đây!”

“Ừ, ừm...”

“Moguzou, ông định đi đấy à?” Ranta chớp lấy cánh tay trái của Moguzou. “Dừng lại đi! Gã đó trông xảo quyết rõ thế kia cơ mà!”

“À, ừ...”

“Đến đây ngay!” Kuzuoka kéo tay phải Moguzou. “Một tên tập sự mà lại được vào tổ đội lính tình nguyện, riêng việc đó đã đủ khiến cậu phải thấy biết ơn rồi! Ngoài ra, ta không có xảo quyết!”

“Ừ... ừ... ừm...”

“Moguzou! Đừng để bị lừa! Những tên xảo quyết có bao giờ nói mình xảo quyết đâu!”

“Á, á, ối... N... nhưng ... đau...”

“Ối!” Ranta buông tay ra. “Xin lỗi, xin lỗi. Á...”

“Được rồi. Là lúc này!” Kuzuoka hung bạo kéo Moguzou đi mất.

Shihoru buông thông hai vai. “... Cậu ấy đi mất rồi.”

“Vậy...” Yume vừa đếm một, hai, ba vừa chỉ lần lượt vào Haruhiro, Ranta, Shihoru rồi đến bản thân. “Còn lại bốn người.”

“Này các cưng,” Brichan cố nhin ngáp. “Các cưng định ở đó đến khi nào? Ta còn có công việc nên khá là bận rộn đó, nếu các cưng không làm gì mà chỉ đứng đực ra đây thì ta rất sẵn lòng tống cổ các cưng nha?”

Ranta nhìn sang tụi Haruhiro với ánh mắt của kẻ thua cuộc. “... Ra ngoài thôi nhỉ?”

Haruhiro nghĩ về mặt của cậu lúc này cũng đáng thương chẳng kém gì Ranta và nói “Ừ...”

2. Hoang mang lạc lối

Dù đã ra khỏi văn phòng của Đoàn lính tình nguyện Red Moon rồi nhưng rốt cuộc bọn cậu phải làm gì đây. Giả sử có bảo là thu thập thông tin thì nhóm của Haruhiro cũng chẳng biết gì về thành phố mang tên Alterna này cả. Vì chẳng có người quen, nên cũng không có mối liên hệ. Có vẻ cả nhóm Renji, Kikkawa, Manato, lẫn Kuzuoka cùng Moguzou đều không ở gần đây. Chắc họ đã đi đâu đó rồi.

Cậu giơ tay đầu hàng.

Bốn người Haruhiro, Ranta, Shihoru cùng Yume đứng ngăn người trước văn phòng một lúc.

“... Làm, sao đây?”

Shihoru là người đầu tiên lên tiếng. *Sao cậu lại hỏi tớ, tớ mới muốn hỏi đây này.* Haruhiro không khỏi nghĩ vậy nhưng do đối phương là con gái nên cậu không thể nói kiêu đó.

Trước mắt, cậu thử hỏi lại “Làm... sao đây?” Ba giây sau, Shihoru đáp lại “Làm... thế nào bây giờ?”

“Mấy cái đứa này,” Ranta cố ý thở dài một tiếng. “Không cố gắng hơn một chút được à? Là cái gì nhỉ, tính chủ động? Kiểu thế. Giờ không phải lúc hỏi làm sao đây đâu.”

“Nói bọn này vậy còn mày thì sao hả...?”

“Tao có suy nghĩ đằng hoàng nhé. Rằng từ giờ sẽ phải làm gì đây...”

Yume cười khúc khích. “Vậy thì như nhau cả.”

“Ờ thì,” Ranta cọ cọ dưới mũi cứ như một cậu nhóc tinh nghịch, “dù là thế cũng đừng nói ra chứ.”

Haruhiro không khỏi nghĩ “Nói thật là gay go quá rồi”. Kuzuoka gọi các cậu là lũ vô công rồi nghề, và có lẽ đúng như thế thật. Chỉ có bốn người bị bỏ lại, chẳng thể quyết định gì, không thể hành động, cũng chẳng

có ý định hợp sức với nhau để làm gì đó. Bọn cậu chỉ tình cờ ở đây. Chẳng phải đây là tình huống xấu nhất à...?

“Moguzou sướng thật...” Ranta nói ra đi đâu mà trong lòng Haruhiro không phải chưa từng nghĩ đến. “Mặc dù tên Kuzuoka đấy trông khá giống đồ bỏ đi, nhưng hẳn vẫn là người có kinh nghiệm đấy? Nếu được gia nhập tổ đội của mấy tên có vẻ biết nhiều thì tạm thời có thể yên tâm còn gì. Có lẽ mọi thứ sẽ rất dễ dàng. Mà tại sao lại là Moguzou chứ? Đáng ra phải chọn tôi. Tôi nhất định sẽ rất được việc. Thật tình... Thật tình...”

“Thế sao?” Yume nói, giọng điệu lên xuống trăn trở. Haruhiro cũng nhẹ nhàng hòa theo: “Chẳng có chuyện đó đâu.”

“Mấy tên kia...” Ranta chỉ thẳng vào Haruhiro và Yume. “Các người dám nói thế chỉ vì chưa thấy thực lực của tôi thôi! Nói trước nhé, tôi là người rất có thực lực! Từ khi còn bú sữa, tôi đã rất nổi tiếng và được gọi là người có thực lực ẩn giấu đấy!”

“Nếu đã nổi tiếng thì còn ẩn giấu cái gì nữa.”

“Đừng để ý tiêu tiết. Không thấy mệt người hả?”

“Nhờ nói chuyện với mày mà tao thấy hơi mệt rồi đó...”

“Sao yếu thế? Haruhiro, mày đúng là chả được tích sự gì. Thật là vô dụng. Hoàn toàn vô dụng...”

“Tao không muốn bị nói như vậy bởi cái tên Ranta chẳng có ưu điểm gì ngoài cái đầu xù đâu.”

“Đừng có gọi tao là đầu xù!”

“Tao nói nó có ích mà. Đầu xù chính là ưu điểm duy nhất của mày. Chỉ mình cái đầu xù đó thôi.”

“V... vậy à? Đầu xù hay thế cơ à? Nhưng sao tao vẫn thấy có chỗ nào đó không hợp lý...?”

“Yume có mái tóc thẳng đuột này. Thế nên Yume rất ghen tị với mấy người tóc xoăn. Vì vậy Yume nghĩ như Ranta thật là thích.”

“T... thế hả? Cái bộ tóc xù của tôi hay thế cơ à? Thật chứ?”

“Ừ! Nhìn tóc xoăn xoăn vậy chắc nào Ranta cũng mềm mại lắm, hơi bị dễ thương nha.”

“Ờ, dễ thương? Không, thế nào nhỉ? Con trai mà được con gái khen dễ thương cảm giác cũng không tệ nhưng... này, nào mìn là chỉ đồng gốc mà!”

Có âm thanh như tiếng hít hơi vào.

Haruhiro nhìn sang thì thấy Shihoru đang che mặt bằng cả hai tay, vai run lên bần bật.

“Ế...!?” Ranta trợn mắt. Yume cũng nhìn về phía Shihoru, chớp chớp mắt. Haruhiro đương nhiên cũng rất ngạc nhiên. Cô ấy đang khóc...?

“C... có chuyện gì... vậy?” Haruhiro định đặt tay lên lưng Shihoru nhưng dừng lại giữa chừng. Chạm vào có lẽ không hay lắm, dù sao cô ấy cũng là con gái.

“... Kh... không có gì...” Shihoru rõ ràng đang khóc nức lên. “Không... có gì đâu. Tớ chỉ... hơi cảm thấy bất an thôi...”

“A...”

Nghĩ lại thì đúng vậy nhỉ, Haruhiro tự nhủ. Trong tình huống thế này, có lẽ oà khóc như Shihoru mới là bình thường, còn tán gẫu mấy chuyện nhảm nhí như bọn Haruhiro thì thật kì quặc.

“Được rồi, được rồi.” Yume bắt đầu vuốt vuốt lưng Shihoru. “Ngoan nào, ngoan nào. Ổn rồi, ổn rồi. Mặc dù Yume cũng chẳng biết là ổn chỗ nào.”

Ranta nhăn mặt. “Câu đấy thật lạ quẻ...”

“Nhưng mà...” Haruhiro gãi gãi cổ. “Quả thực, nếu chúng ta không làm gì đó thì có vẻ không ổn lắm. Dù có im lặng thì mọi chuyện vẫn thế mà. Gì nhỉ? Ví dụ là, hẳn vẫn có những lính tình nguyện khác giống như cái gã Kuzuoka nên chúng ta hãy tìm và hỏi chuyện họ... xem sao?”

“Vậy nhờ mày nhé!” Ranta vỗ vai Haruhiro. “Mày đi tìm, rồi hỏi chuyện gì thì hỏi khẩn trương! Phải, Haruhiro! Tất cả trông chờ vào mày!”

“... Mày đùn việc cho người khác thoải mái ghê.”

“Dễ chịu hẳn đúng không?”

“Tao thấy cực kì khó chịu đấy.”

“Nói trắng ra thì, dù mày có khó chịu với tao, thì tao cũng chẳng đau chẳng ngứa gì!”

“Đồ ồ ồ tệt!”

“Mày lắm chuyện quá. Mày đề xuất thì tự đi mà làm. Trong công việc đại khái đầu như thế đúng không? A, tao hiểu rồi, vậy chúng ta sẽ phân công công việc nhé. Haruhiro, mày phụ trách đi tìm lính tình nguyện và lấy

thông tin. Việc của Shihoru là bình tĩnh lại. Yume phụ trách dỗ Shihoru. Còn tao đảm nhiệm vai trò đứng ở đây đợi mày về”

“Ranta, mày không muốn làm gì đến mức đấy cơ à...?”

“Nếu là việc bắt buộc không tránh khỏi thì tao làm cũng được, nhưng nếu không vui thì quên đi.”

“Giờ đâu phải lúc quan tâm... vui hay không?”

“Đó là thứ quan trọng nhất mà. Tao theo trường phái muốn tận hưởng cuộc sống. Một cuộc sống mà không được tận hưởng thì không phải là cuộc sống của tao. Còn mày thì sao Haruhiro? Mày thuộc phái không thể tận hưởng cuộc sống phải không? Mất mày trông lơ đãng buồn ngủ thế kia cơ mà.”

“Mất tao sinh ra đã thế rồi!” Haruhiro định tranh cãi với Ranta nhưng rồi đành thở dài. “... Được rồi. Tao đi. Tao sẽ đi tìm những người lính tình nguyện.”

“Cuối cùng cũng chịu rồi à. Mà thế thì mày cứ làm luôn ngay từ đầu đi cho xong. Thật là một tên phiến phúc.”

Haruhiro thầm nghĩ hay là đánh hấn ta một trận, nhưng đã không làm. Đánh một tên như thế này chỉ tổ làm bẩn tay và ô nhiễm linh hồn của cậu. Ranta là một tên chẳng đáng đánh.

Haruhiro quay sang nói với Shihoru và Yume “Tớ đi một lúc, các cậu đợi ở đây nhé” rồi bỏ lại văn phòng ở phía sau. Nhưng cậu phải đi đâu bây giờ?

Hướng có mặt trời chắc là hướng Đông nên bên đó là hướng Bắc, bên này là hướng Nam còn kia là hướng Tây. Phía Bắc có một tòa kiến trúc trông như một tòa tháp hay một thành trì khá cao, vươn thẳng lên trời. *Tòa kiến trúc đó có thể trở thành cột mốc, trước mắt cứ đến xem thử vậy.* Haruhiro quyết định đi về hướng Bắc với suy nghĩ như vậy, nhưng không phải cậu đang thông dong ngắm cảnh. *Thế này có ổn không đây?*

Chắc chắn nhóm Renji sẽ rất thuận lợi. Manato có lẽ cũng đang làm gì đó rồi. Về phần Kikkawa, cậu bạn quảng giao có phần quá mức bây giờ chắc đang bắt chuyện với mọi người chẳng buồn quan tâm đấy là ai. Mong rằng Moguzou không bị Kuzuoka lừa. Miễn không phải lừa đảo thì đó có lẽ là khởi đầu thuận lợi nhất ngoài dự đoán.

“... Chắc chỉ còn cách hỏi người khác thôi.”

Ai cũng được. Ví dụ như đôi nam nữ đang đi bộ ở kia, trước tiên... hỏi gì đây? Lính tình nguyện. Đúng rồi. Mình sẽ nhờ họ giải thích về lính tình nguyện, hoặc hỏi xem lính tình nguyện ở đâu?

Quyết định vậy, cậu bắt đầu tìm kiếm trong số những người đi đường. Không cần quan tâm đến tuổi tác hay giới tính. Phải là người thân thiện. Cậu bắt gặp ánh mắt của quá nửa những người đi qua. Tất cả bọn họ đều nhìn Haruhiro. Trông cậu lạ thế sao? Chắc là rất lạ rồi. Quần áo của cậu rõ ràng khác bọn họ.

Đâu đâu cũng là những ánh mắt chẳng mấy thân thiện. Những ánh mắt như đang nhìn một thứ dị thường. Chẳng lẽ do cậu tưởng tượng ra? Hay cậu quá đa nghi nhỉ?

“... Nhưng độ khó cao thật. Hoặc là do mình quá nhát gan...?”

Vừa niệm “Dũng khí ời, xuất hiện đi, xuất hiện cho ta”, Haruhiro vừa đi bộ dọc theo con phố không hề quen thuộc.

Trong một góc nào đó của cậu không phải là không có cái ý nghĩ chỉ cần bật công tắc đúng thời điểm và lên tiếng “xin lỗi cho tôi hỏi~” thì mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Nhanh chóng được như thế thì tốt biết mấy. Nhưng trước lúc ấy, cậu đã đến đích rồi.

Tòa kiến trúc cao lớn đó đứng sừng sững bên kia quảng trường không có lấy một cọng rác. Nó dường như được làm bằng đá. Quả thực nó khá cao, một phần có lẽ vì những kiến trúc xung quanh chỉ có một, hai, cùng lắm là ba tầng khiến nó càng thêm nổi bật. Tòa tháp trông khá kiên cố, trên cổng và cửa sổ có các hoa văn trang trí tinh tế, đẹp mắt, cực kì lung lẫy. Khắp quảng trường hay trước các cánh cổng đều bố trí lính canh mặc giáp, mang khiên và giáo. Vì được canh phòng cẩn mật như vậy nên có lẽ một nhân vật quan trọng đang sống bên trong tòa kiến trúc đó. Thị trưởng chẳng hạn.

Cậu đứng ở chính giữa quảng trường, ngẩn người ngược nhìn tòa kiến trúc. Thấy vậy, một người lính tiến đến gần, làm cho bộ giáp hay cái gì đó phát ra những âm thanh lạch xạch. “Cậu làm gì ở đó thế? Có việc gì ở tháp Tenbou sao?”

“Hả? Tháp Tenbou? À, không, không có việc gì...”

“Nếu vậy thì đi ngay. Cậu chắc không muốn bị bắt vì tội quấy nhiễu Ngài bá tước vùng Biên cảnh đâu nhỉ.”

“Tôi không... không muốn bị bắt. Đúng thế. Vâng. Xin lỗi anh.”

Haruhiro vội vã rời khỏi quảng trường. Dù không hiểu lắm nhưng có vẻ Ngài bá tước vùng Biên cảnh là tên của người sống trong tháp Tenbou gì đó... Mà cũng không phải, có lẽ đó là một danh hiệu. Cậu cảm thấy mình lần đầu có được thông tin ra dáng thông tin. Mặc dù thông tin đó chắc người dân ở thành phố này ai cũng biết, vì ông ta sống trong tòa nhà bắt mắt thế kia cơ mà.

“Alterna. Bá tước vùng Biên cảnh. Ngài. Tháp Tenbou. Biên cảnh... Quân đội vùng Biên cảnh. Đoàn lính tình nguyện. Lính tình nguyện, à...?”

Trong khi cậu vừa nhỏ giọng lầm bầm những từ ngữ mà mình nhớ được vừa tiếp tục hướng về phía Bắc, đường phố trở nên đông đúc một cách kì lạ. Chuyện gì thế nhỉ? Cửa hàng à? Hai bên đường là những quầy hàng và những gian hàng lộ thiên xếp san sát. Tuy cũng có những cửa tiệm vẫn đang chuẩn bị nhưng quá nửa số hàng quán đã bắt đầu mở cửa buôn bán. Trước mỗi cửa hàng bày đủ thứ hàng hoá với số lượng lớn, như thực phẩm, quần áo, hay những đồ lặt vặt. Những tiếng mời gọi người qua kẻ lại dừng chân mua hàng vang lên sang sảng, hòa quyện vào nhau.

“Giống như, chợ...?”

Haruhiro đặt chân vào trong khu chợ như bị mời gọi. Nơi này vô cùng náo nhiệt. Trên các món hàng gắn nhãn giá ghi 1C, 3C hay 12C. Cậu có thể đọc được nhưng hoàn toàn không hiểu chúng có nghĩa gì. Haruhiro ghét sự nhút nhát của bản thân mỗi khi cậu làm ngơ hay bỏ trốn trước những lời mời chào “Anh trai! Đến mua đi!” hay “Anh trai, ghé qua đây đi!”. Nhưng không lâu sau, một mùi hương vô cùng quyến rũ bay đến làm tâm trạng cậu trở nên hưng phấn.

“Thịt...”

Nước miếng cậu trào ra. Là thịt. Quầy hàng nọ đang nướng những xiên thịt. Cửa hàng đằng kia đang nấu súp hay gì đó trong một chiếc nồi lớn. Quầy hàng khác thì chất thành núi những miếng trông như bánh mì. Cũng có cửa hàng kẹp thứ gì đó trong bánh mì để bán. Ở cửa hàng đối diện có bày những chiếc bánh giống manjuu. Hơi nước, khói, mùi thơm. Cậu không chịu được nữa. Haruhiro ấn vào bụng mình. Dạ dày cậu nhói đau. Sao đến giờ cậu vẫn không nhận ra nhỉ? Cậu đang đói bụng.

“A... Nhưng Shihoru và Yume đang đợi mình. Ranta thì sao cũng được, mỗi tội ăn một mình thì cứ thấy thế nào ấy... Nhưng người ta vẫn nói có thực mới vực được đạo... Thực ra, nếu mình không ăn thì chắc chẳng đi nổi, mà cũng chẳng muốn đi nữa... Xin lỗi các cậu!”

Không nhịn được nữa, Haruhiro lao vào hàng bán thịt xiên nướng. Cậu lấy một đồng bạc nhỏ từ trong túi da bằng động tác nóng nảy. *Dùng cái này có mua được không nhỉ? Liệu có đủ không nhỉ? Mà không đủ thì đến lúc đấy tính sau.*

“Cái này, có mua được một xiên không ạ!”

“Hả!?” Người đàn ông bụng phệ đang nướng thịt tròn tròn mắt. “Khô... không cần đến một đồng bạc đâu! Tiệm tôi chỉ bán bốn copper một xiên thôi, nhìn xem, có ghi ở đây này. Không giảm giá nhưng cũng sẽ không nhận hơn. Đó là phong cách của tiệm thịt xiên Dollie!”

“Bốn copper...” Haruhiro nhìn đồng bạc. “VẬY... không mua được bằng đồng bạc này ạ?”

“Tôi đã nói rồi, một đồng bạc tức là một silver còn gì? Một silver thì bằng một trăm copper nên cậu có thể mua hai mươi lăm xiên thịt. Nhưng chắc chẳng ai ăn được từng đấy, mà vẫn chưa đến buổi trưa nên trong tay tôi cũng chỉ có khoảng năm mươi copper thôi. Không trả lại tiền thừa cho cậu được đâu.”

“À thế, copper trông như thế nào ạ...?”

“Thì nó là xu đồng chứ sao.” Người đàn ông bụng phệ cho cậu xem đồng xu trông giống với huy hiệu tập sự nhưng nhỏ hơn một hay hai cỡ. “Đây này. Chẳng lẽ cậu không biết? Mà bộ dạng cậu trông cũng lạ ghê. À, chẳng lẽ cậu là lính tình nguyện?”

“À, không..., cháu không phải lính tình nguyện, là tập sự, mà cũng chỉ vừa mới đây thôi.”

“VẬY hả? Phải rồi. Lính tình nguyện hầu hết đều là những kẻ kì quặc mà. Sao? Cậu có đồng bạc mà lại không có đến một xu đồng à?”

“Cháu... không có. Một silver bằng một trăm copper... Tức là hiện giờ, Haruhiro đang có mười silver, tương đương với một ngàn copper. Là hai trăm năm mươi xiên thịt. Độ to của một xiên thịt đủ để xoay xở trong một bữa. Tức là cậu sẽ có hai trăm năm mươi bữa. Mỗi ngày ba bữa tính ra sẽ

được hơn tám mươi ngày. Ăn dè sên cũng được khá lâu. “... May mà mình trở thành lính tình nguyện tập sự.”

“Đến xu đờng cũng không biết thì,” người đàn ông bụng phệ nhếch miệng, thở ra một hơi từ mũi, “tất nhiên cậu cũng không biết đến Thương hội kí gửi Yorozu đâu nhỉ. Cậu đến đó thử xem. Ở đó họ sẽ đổi tiền cho cậu, dù tốn phí làm thủ tục nhưng họ sẽ giữ tiền hộ cậu nữa đấy.”

“Thương hội kí gửi, Yorozu...”

“Địa điểm của nó thì cậu đi về phía Nam khu chợ này, đi ra từ phía bên cạnh tháp Tenbou đến ngã rẽ thứ một, hai, ba, thì rẽ trái. Nó ở ngay đó. Có biển hiệu nên tôi nghĩ cậu sẽ biết ngay thôi.”

3. Yorozu

Thông hội kí gửi Yorozu. Đúng là có biển hiệu ghi như thế trưng ra ở tòa nhà bằng đá trền mặc trông giống cái kho. Đã thế, những con chữ được chạm nổi bằng vàng còn mang đến vẻ xa xỉ chẳng trang nhã chút nào.

Cậu thấy tâm trạng khá tốt vì đã đến đích mà không lạc đường. Vấn đề là cái bụng rỗng của cậu. Sau khi đổi tiền ở đây, cậu sẽ nhanh chóng quay lại Tiệm thịt xiên Dollie rồi ăn cho đầy thịt xiên, không thì chết mất.

Vượt qua tiền sảnh ở chính diện sẽ trông thấy đại sảnh, vượt qua bậc thang đá sẽ thấy quầy. Phía trước quầy là một hàng người ngắn. Cậu đứng đợi ở cuối hàng. Không lâu sau có tiếng hô “Người tiếp theo!” và đến lượt Haruhiro.

Bên kia quầy là một chiếc ghế bọc da khổng lồ. Trái ngược với sự to lớn của chiếc ghế, một cô bé cỡ khoảng mười tuổi ngẩng lơ lửng thỏm, nhưng dính đặc trên đó. Cô bé mặc bộ đồ màu đỏ trắng dính vàng cực kì lộng lẫy, đeo chiếc kính một mắt màu lục ánh kim, tay cầm một chiếc tàu thuốc bằng vàng, thái độ rất là xác xược.

“Ừm.” Cô bé vừa đưa tàu thuốc lên miệng rít một hơi, vừa nhìn chăm chăm khuôn mặt Haruhiro. “Chưa thấy anh bao giờ. Lần đầu đến đây hả?”

“... Vâng.” Trả lời xong, cậu thấy mình thật thảm hại, lại nói vâng với một cô bé còn nhỏ thế này. Haruhiro hắng giọng. “Đúng là lần đầu.”

“Trông anh cảm giác giống lính tình nguyện dự bị nhỉ. Ra vậy. Hóa ra là người mới.” Cô bé vỗ cái đét vào bên đầu gối đang dựng lên trên ghế. “Tôi là Yorozu. Yorozu đời thứ tư. Không có gì Yorozu không nhớ được, từ tên họ, hình dáng khuôn mặt, số dư trong tài khoản đến lịch sử giao dịch. Với Yorozu, đó là việc rất bình thường. Nói vậy nhưng tôi vẫn ghi chép vào sổ cái, vì mọi người không nhớ được giống như Yorozu. Do vậy, tôi sẽ đăng kí anh vào sổ cái luôn. Anh tên là gì?”

“À... Anh là Haruhiro.” Yorozu vươn người, mở cuốn sổ cái đặt trên quầy ra rồi dùng bút lông chim viết gì đó. “Xong. Vậy là từ giờ, anh có thể

giao dịch với Thương hội kí gửi Yorozu.”

Khi nhìn vào cuốn sổ, cậu thấy cái tên “Haruhiro” được viết bằng nét chữ uốn lượn tại một trang gần như trắng tinh. Ngược mắt lên, cậu thấy mặt của Yorozu gần ngay sát. Nhìn dáng lưng khá nhỏ nhắn nhưng có lẽ cô bé không chỉ mười tuổi mà lớn hơn một chút. Không tính đến dáng người có phần kì lạ, nếu nhìn kĩ sẽ thấy cô bé khá xinh xắn nhờ gương mặt sắc nét, đôi mắt màu lam trông như một tác phẩm bằng thủy tinh tinh xảo cùng đôi môi phớt hồng bóng bẩy.

“Gì vậy?” Yorozu bĩu môi, khó chịu quay phắt đi. “... Đừng có nhìn chằm chằm vào mặt Yorozu như thế. Đồ vô lễ!”

“À, xin lỗi.”

“Tôi nói trước,” Yorozu dí đầu thuốc vào đầu mũi Haruhiro, “Yorozu đòi thứ tư tôi đây mặc dù còn trẻ nhưng vẫn là một Yorozu hoàn hảo, không có bất cứ khuyết điểm nào. Dám khinh thường tôi thì sẽ gặp họa đấy. Hãy ghi lòng tạc dạ đi đầu đó. Ngoài ra, tôi cũng sẽ nhớ kĩ anh là một tên vô lễ, Haruhiro.”

“... Nếu được thì anh mong em quên nó đi.”

“Không được đâu. Vì Yorozu chính là Yorozu nên không thể quên được. Nếu quên, Yorozu sẽ phải nhường vị trí Yorozu cho Yorozu đòi tiếp theo. Đó là luật của Yorozu.”

“Làm Yorozu cũng... khó khăn quá nhỉ!” Haruhiro nhìn quanh đại sảnh. Không biết có phải ngẫu nhiên không nhưng hiện tại, khách ở đây chỉ có mình Haruhiro. Chẳng thấy bóng dáng ai kể cả những người có thể là người làm công. “... Cái thương hội kí gửi này, chẳng lẽ chỉ có mình em thôi à?”

“Sao thế được. Yorozu là người lãnh đạo, hội trưởng, biểu tượng của thương hội này. Để thực hiện những công việc như vận chuyển tiền hay hàng hóa, các loại giám định, quản lí kho, có rất nhiều trưởng nhóm, nhân viên, học việc làm việc tại đây. Anh có biết công việc của thương hội bọn tôi là gì không hả?”

“À, cho phép gửi và đổi tiền...”

“Không chỉ có tiền. Thương hội bọn tôi còn cho gửi cả hàng hóa nữa. Về phí kí gửi, nếu là tiền thì bằng một phần trăm số tiền gửi, nếu là hàng thì bằng một phần năm mươi giá trị sau khi giám định.”

Một phần trăm...” Tức là nếu gửi một trăm xu đồng thì sẽ mất một xu à? “... Khá là cao nhỉ?”

“Nếu nghĩ vậy,” Yorozu ngậm đầu thuốc, rút một hơi, “anh không gửi cũng được. Thương hội bọn tôi cũng chẳng thiệt hại gì. Nhưng để Yorozu nói cho mà nghe, những tên lính tình nguyện tập sự như anh chắc chắn sẽ dần dần hiểu ra giá trị của cái thương hội này thôi. Giờ thì, hôm nay anh đến thương hội bọn tôi làm gì, hả đồ vô lễ?”

“Đồ vô lễ nữa sao...” Chẳng lẽ từ giờ trở đi mình sẽ tiếp tục bị gọi mãi là đồ vô lễ? Haruhiro lấy từ trong túi da ra một, không, hai đồng bạc. “Anh đến để... nhờ đổi chỗ này ra xu đồng.”

“Hừm. Tóm lại, với dịch vụ đổi tiền tuyệt vời lại miễn phí của chúng tôi, hai đồng bạc của anh sẽ thành hai trăm xu đồng, nhưng anh có biết là cái đồng đấy sẽ khá to không, đồ vô lễ?”

“A.” Haruhiro nhớ đến xu đồng mà người đàn ông bụng phệ ở Tiệm thịt xiên Dollie đã cho cậu xem. Mặc dù chỉ là những đồng xu khá nhỏ nhưng hai trăm đồng như thế cũng tương đối nặng. “... Ra vậy. Sẽ rất phiền toái khi đi lại mà mang nhiều tiền trong người. Vì vậy mới có người chịu trả phí gửi tiền đúng không?”

“Ừ thì, là vậy đấy. Ngoài ra, Yorozu có thể tính ngay được đến một phần trăm của một copper trong nháy mắt, nên nếu gửi một xu đồng thì phí sẽ là một phần trăm của một copper. Điều này Yorozu sẽ ghi nhớ, ghi vào sổ cái, đến khi tích lại vượt quá một copper thì sẽ khấu trừ vào số tiền gửi. Nên đừng có làm những chuyện vô ích kiểu như chia ra rồi gửi từng chín mươi chín copper một nhé.”

“Tóm lại là không gian lận được chứ gì? Anh hiểu rồi.” Haruhiro đặt một đồng bạc lên quầy. “Vậy đổi cho anh một đồng bạc.”

“Được thôi.” Yorozu dùng đầu gõ lên chiếc chuông đặt trên quầy, một cậu bé mặc y phục màu bạc sáng bước ra từ cánh cửa phía trong. Yorozu không nhìn cậu bé mà chỉ cử động ngón tay ra dấu gì đó. Cậu bé không nói không rằng, cúi đầu một cái rồi lui về sau cánh cửa, không lâu sau cậu ta quay lại với một cái khay màu đen trên tay. Những xu đồng nằm trên cái khay ấy. Cậu ta đặt khay lên quầy rồi lui xuống.

“Đây là một trăm xu đồng tức một trăm copper. Anh cần được rồi đấy, đồ vô lễ.”

“Anh nói rồi, em có thể đừng gọi anh là đồ vô lễ nữa được không...” Haruhiro vừa bất mãn nói vừa đem xu đồng nhét vào chiếc túi da. Đồng xu chỉ to cỡ đầu ngón út nhưng một trăm đồng cũng đủ làm chiếc túi căng phồng. “... Lại còn nặng nữa. Thế này thì có lẽ không cho vào túi được rồi.”

Yorozu cười ra đằng mũi. “Anh kí gửi luôn một ít cũng được đấy. Dù anh là một tên vô lễ thì tôn chỉ của thương hội chúng tôi vẫn là ‘khách hàng là thượng đế’.”

“Tạm thời thì không cần. Anh cần theo người được, dù hơi vướng víu một chút.”

“Vậy à.” Yorozu ngậm đầu thuốc, rít một hơi. “Vậy lúc nào thấy cần thì lại đến nhé, đồ vô lễ. Thương hội bọn tôi làm việc quanh năm không nghỉ ngày nào, mở cửa từ bảy giờ sáng đến bảy giờ tối, bất cứ khi nào, bất cứ đi đâu gì, Yorozu đời thứ tư tôi đây cũng sẽ đáp ứng yêu cầu của anh tại quầy này.”

“Bất cứ khi nào hả? Thế giờ nghỉ trưa thì sao?”

“Tôi không nghỉ trưa. Từ bảy giờ sáng đến bảy giờ tối, Yorozu luôn ở đây. Đây cũng là luật của Yorozu.”

“... Cảm ơn em.”

Khi cậu vừa rời khỏi Thương hội kí gửi Yorozu vừa nghĩ cô bé tuy chững chạc nhưng còn nhỏ quá chắc cũng vất vả, bụng cậu lại réo ầm ỉ. Thịt. Thịt xiên đang vẫy gọi. Haruhiro vội vàng quay lại Tiệm thịt xiên Dollie ở khu chợ. Cậu hít đầy lồng ngực mùi thơm ngon lành hấp dẫn rồi mua một xiên thịt vừa mới nướng xong. Không thể chịu đựng hơn được nữa, cậu đưa xiên thịt vào miệng ngay tại chỗ. Cảm giác kích thích từ mùi hương thơm phức cùng nước thịt chứa chan dội thẳng lên đỉnh đầu cậu.

“Ngon quá...!”

Trong lúc mơ màng, cậu đã xử xong một xiên và nghiêm túc phân vân xem có nên mua thêm xiên nữa hay không. Sau một hồi đấu tranh, cậu đành tự kỉ niệm chế bản thân. Ranta thì thế nào cũng được, nhưng cậu nên cho Shihoru và Yume biết, rồi cả bọn sẽ cùng nhau quay lại đây. Haruhiro hưng phấn đi xuyên qua khu chợ, nhưng cậu chợt nhớ ra.

“Chết rồi. Giờ đâu phải lúc ăn thịt xiên. Mình còn phải đi thu thập thông tin nữa mà...”

Nhìn xung quanh, một con đường với tấm biển hình cung ghi dòng chữ “Phố Hanazono” lọt vào mắt cậu. Một người đàn ông trẻ, trắng trẻo đang đi tới từ bên đó. Anh ta khoác một chiếc áo choàng bên ngoài bộ giáp bằng kim loại, đeo khiên trên lưng cùng một thứ giống như kiếm bên hông, nhưng đem đến cảm giác khác hẳn lính canh ở tháp Tenbou. Vì một lí do nào đó không cụ thể... Haruhiro thầm nghĩ, *phải chăng anh ta là lính tình nguyện?*

Cậu đặt tay lên ngực, thở ra một hơi. Được rồi, chuẩn bị xong tinh thần, cậu cất tiếng gọi “Xin lỗi!”. Người đàn ông dừng bước, quay mặt về phía Haruhiro. “Có chuyện gì sao?”

“À, ừm, xin lỗi. Nếu nhầm thì mong anh thứ lỗi. Anh là... lính tình nguyện phải không?”

“Đúng vậy.” Anh ta chớp chớp mắt rồi nở nụ cười. “À, lẽ nào em là lính tình nguyện tập sự?”

“À, V... vâng ạ! Em vừa trở thành lính tình nguyện tập sự mới ban này thôi! Nói thế nào nhỉ, em thấy mình chẳng biết cái gì cả, vì thế...”

“Ban đầu ai cũng như thế thôi. Dù có lạc lối, nhưng nếu vẫn vững vàng tiến lên từng bước một thì sẽ đến lúc tự nhiên thấy được con đường của mình đấy.”

“Là... như vậy ạ? Nhưng mà, kiểu như, em thấy khá bất an với con đường phía trước...”

“Anh biết.” Người đàn ông gật đầu, gương mặt có vẻ thân thiện. “Nhưng kinh nghiệm của hiện tại chắc chắn sẽ giúp em về sau. Người không mò mẫm tiến lên trong bóng tối sẽ chẳng đến được bất kì đâu.”

“Thế... ạ? À nhưng, nói thế nào nhỉ, nếu có thể thì...”

“Anh là Shinohara thuộc đội Orion.”

“A, em là Haruhiro.”

“Haruhiro này. Orion bọn anh thường hay có mặt ở Quán rượu Sherry. Nếu có chuyện gì, em cứ đến tìm bọn anh.”

“Hả? À... vâng. Q... quán rượu Sherry đúng không ạ? O... Orion...?”

“Đúng rồi. Chúc em may mắn, Haruhiro. Gặp lại em sau nhé.”

Shinohara đi mất, chỉ để lại ấn tượng về sự hiên hoà dễ chịu của mình.

“... Thu thập tin tức, thất bại?”

Haruhiro gục đầu. Đáng lẽ cậu nên giữ bằng được anh ta ở lại. Nhưng cách nói nhẹ nhàng đó lại mang ý cự tuyệt rất rõ ràng. Dù trông không giống vậy, nhưng có khi nào, thực tế anh ta là người xấu? Hoặc, đó là kiểu bảo ban có tính giáo dục mà người đi trước dành cho cậu?

“Quán rượu à...?”

Haruhiro ngược nhìn trời, nheo mắt lại vì ánh nắng chói chang. Tuy không hiểu rõ, nhưng cậu cảm thấy giờ vẫn chưa phải lúc đi đến quán rượu. Cậu đành bước đi trên phố Hanazono, thử tìm kiếm ai đó trông giống lính tình nguyện. Cậu cũng gặp vài người, nhưng người thì trông đã thấy là kẻ lưu manh, người thì bày ra vẻ mặt sợ hãi, có người còn lườm nguýt mỗi khi chạm mắt cậu, khiến cậu rất khó mở lời.

“Mình mệt mỏi quá rồi...”

Haruhiro ngẩng sụp xuống bên vệ đường ngay sau khi ra khỏi phố Hanazono, nơi những tòa nhà to lớn có bồn hoa trông như những quán trọ nằm kề nhau san sát. Cậu ngẩng yên như thế một lúc.

Nếu mình cứ giữ nguyên cái tư thế này thì liệu có ai để ý rồi đến bắt chuyện với mình không nhỉ. Mặc dù cậu không có ý đồ thăm kín đó. Mà không, thực ra là có một chút.

“... Có lẽ suy nghĩ của mình quá ngây thơ rồi.”

Nhưng đâu thể trách mình chứ? Mình còn chẳng biết nơi này là đâu. Chỉ nhớ được mỗi tên, chẳng hiểu như vậy thì có ý nghĩa gì. Rồi đột nhiên trở thành lính đánh thuê tập sự. Tình huống kiểu như sẽ làm người ta kêu lên ‘Cái quái gì thế?’. Trong lúc đang rối bời thì mấy tên thông minh lanh lợi đã đi đâu hết cả. Mấy tên ở lại thì chẳng tên nào có thể nhờ cậy. Bản thân cũng chẳng trông mong gì được. Cuối cùng lại thành ra phải đi thu thập thông tin một mình. Thế rồi cũng chẳng đâu vào đâu cả.

“Gặp tất cả những chuyện đó thì ai mà chẳng ỉu xìu...”

Ỉu xìu thì đã sao? Tuyệt vọng buông bỏ cũng chẳng có gì lạ. Đúng rồi. Đi ăn thịt xiên thôi. Mình sẽ ăn nhiều nhất có thể, một mình. Không chỉ có thịt xiên, trong khu chợ còn vô số những món ngon khác. Mình sẽ ăn hết món này đến món kia. Buổi tối, mình sẽ đến quán rượu. Ở nơi nào đó biết đâu còn có quán mà đàn bà con gái sẽ phục vụ mình. Mình sẽ uống rượu hay bất cứ thứ gì. Chơi bời thôi. Mình sẽ chơi bời đến khi hết sạch tiền trong túi.

“Nhưng còn lâu mình mới làm thế.”

Haruhiro đứng dậy. Lạc quan hướng về phía trước đã chẳng dễ dàng gì nhưng đánh mất bản thân trong tuyệt vọng cũng có vẻ khó khăn hơn cậu tưởng.

Cậu đi xuyên qua phố Hanazono từ hướng ngược lại và quay về khu chợ.

Vậy mình nên làm gì? Tạm thời quay về văn phòng à? Dù chưa thu được kết quả gì nhưng thời gian cũng đã trôi qua khá kể từ lúc cậu đi. Mọi người chắc hẳn đều đói bụng cả rồi. Nếu muốn ăn gì đó thì còn phải dẫn họ đến Thương hội kí gửi Yorozu để đổi tiền nữa.

Nhưng nghĩ lại thì những gì liên quan đến Yorozu cũng là thông tin có ích. Cậu cũng gặp được Shinohara. Vẫn còn một cách là sau khi ăn xong, mọi người cùng đi tìm Quán rượu Sherry nữa.

Đại khái thì Haruhiro đâu có bắt buộc phải cố gắng một mình đứng không? *Phải. Đúng vậy. Tất cả đều là người trong cuộc mà.*

Nghĩ vậy, cậu mạnh dạn quyết định sẽ quay lại văn phòng, nhưng lạ thật. Nhìn từ vị trí của tháp Tenbou thì phương hướng của cậu không sai, nhưng dù rẽ mấy lần ở ngã rẽ nào đi nữa, cậu vẫn không trông thấy văn phòng đâu cả.

“... Mình lạc đường rồi à?”

Cậu không muốn, nhưng đành phải thừa nhận điều đó. Chẳng còn cách nào khác, Haruhiro lại nhằm hướng tháp Tenbou mà đi. Sau khi ra đến quảng trường, cậu cẩn thận xác định lại đường đi. Con đường lúc đầu cậu đi đến quảng trường là đường kia. Cậu nghĩ rằng nếu đi theo đường đấy, cậu có thể quay trở lại văn phòng... Có lẽ vậy.

“Mà, có thật là đường đó không nhỉ...? Hay là bên kia? Không phải à? Chắc là không phải nhỉ. Thế nào ấy nhỉ? B... bắt đầu lẫn lộn rồi. Chết thật...”

“Haruhiro!”

“Hả?”

Vì không tưởng tượng ra việc có ai đó gọi tên mình nên cậu khá thót tim.

Chủ nhân của giọng nói trông như đang tỏa ánh hào quang. Đương nhiên đó chỉ là ảo giác, nhưng khi cậu ấy giơ tay, nhanh chân chạy đến gần, nụ cười của cậu ấy thực sự vô cùng rực rỡ.

“Manato...!” Haruhiro chạy bổ về phía Manato. “Manato! Tôi không quay lại được văn phòng! Gặp cậu thế này chắc có thể gọi là ‘chết đuối vớ được cọc’ rồi!”

“Cậu phóng đại quá đấy.” Manato đưa mắt nhìn xung quanh. “Haruhiro, có một mình cậu thôi à? Những người khác đâu?”

“À. Ranta, Shihoru và Yume chắc vẫn đang ở trước cửa văn phòng. Shihoru đã bật khóc đấy. Thế rồi sự tình thành ra tôi đi thu thập tin tức một mình còn họ thì đợi tôi về.”

“Vậy à? Tức là cậu đã biết được khá khá và giờ đang trên đường quay về chỗ mọi người đúng không?”

“Ừ thì...” Haruhiro gãi gãi cổ. Cậu hơi có chút cảm giác muốn khoe khoang. Nhưng việc ấy chẳng có ý nghĩa gì lắm, bởi nếu nói dối có vẻ cậu sẽ bị bại lộ ngay. “Thực ra tôi cũng chẳng rõ chuyện này có được tính là biết không nhưng... Nói sao nhỉ. Tôi biết được mỗi Thương hội kí gửi Yorozu...”

“Thương hội kí gửi, Yorozu? Tôi không biết cái đó.”

“Cậu đùa à? Thật hả? Ở đó cho phép gửi và đổi tiền. Đại loại là cũng có vẻ khá quan trọng đấy. À, ngoài ra, ở chợ có hàng thịt xiên rất ngon... Mà thôi, cái đấy không tính.”

“Tôi cũng chỉ mới ngó qua khu chợ một chút. Vậy ra có hàng thịt xiên à. Nếu ngon đến vậy thì tôi cũng muốn ăn thử phết.”

“Để tôi chỉ cho cậu vị trí của cửa tiệm. Tôi nhớ rõ lắm... Vậy mà tôi lại quên mất đường về văn phòng.”

“Vậy, mình cùng đi thôi.” Manato nói nhẹ tênh như thể đó là đi đâu đương nhiên. “Đúng lúc tôi đang định quay lại văn phòng một lần.”

“Hả...” Haruhiro đột nhiên không biết phải nói gì.

Đúng là trước khi rời khỏi văn phòng, Manato đã nói “Gặp lại các cậu sau nhé”. Nhưng nó cũng chỉ như lời chào hay đối đáp xã giao thông thường mà thôi. Haruhiro đã định ninh như thế. Hóa ra không phải. Manato thực sự định thu thập thông tin xong rồi sẽ quay lại văn phòng sao?

Lòng ngực cậu dần nóng lên.

“Hử?” Manato hơi nghiêng đầu. “Sao thế?”

“Không, không sao đâu!” Haruhiro vỗ vào lưng Manato. “Đ... đi đến văn phòng thôi. Kệ xác Ranta nhưng Shihoru và Yume chắc đang lo lắng lắm.”

“Ừ.” Manato gật đầu rồi bước đi. Vừa bước theo sau cậu ấy, Haruhiro vừa nghĩ thật may vì gặp lại được Manato.

Con đường mà Manato nhanh nhẹn bước đi không lộ chút chần chừ khác với con đường khi này Haruhiro cho là đúng.

Hóa ra, Haruhiro còn không nhớ rõ đường quay về.

4. Sinh hoạt thú vị trong guild

Sau đó đủ thứ chuyện xảy ra, và hiện tại, Haruhiro đang đứng một mình ở một góc của khu vực gọi là Thị trấn phía Tây.

“Đúng là ở đây, nhưng...”

Thị trấn phía Tây là nơi sinh sống của những người nghèo khổ, nói cách khác là khu ổ chuột. Thực tế, tòa nhà nào cũng cực kỳ tồi tàn, hoặc cũ kỹ, hỏng hóc, và đổ nát. Những người cậu gặp phần lớn trông khá nghèo khó. Nói thật, đây không phải là nơi người ta muốn đi lại một mình. Sao lại *chọn cái nơi này* chứ. Dừng lại có phải tốt không. Nhưng quá muộn rồi, vì mọi việc đã được quyết định.

Haruhiro định xem một vòng xung quanh tòa kiến trúc trông phức tạp như thể kết hợp một tòa nhà bằng đá với một tòa nhà bằng gỗ, nhưng không thể. Dù đi vào con ngõ chật hẹp thì cũng gặp những bức tường bằng gỗ và đá cản đường, không làm cách nào đi vòng sang bên cạnh hay phía sau tòa nhà được.

Tuy nhiên, sau khi đi quanh một lát, cậu gặp một cánh cửa cực thấp phía trong một con ngõ. Trên cánh cổng sắt gỉ sét, một thứ giống như gia huy có lỗ khóa được chạm khắc ở trung tâm. *Thật đáng ngờ. Đây là cửa ra vào hả?*

“Xin, xin lỗi...”

Thử cất tiếng gọi nhưng không có ai trả lời, cậu bèn gõ cửa. Đau cả tay. Sau đó, cậu nắm lấy tay nắm cửa, hết vận lại ấn rồi kéo, nhưng cánh cửa vẫn trơ trơ.

“Hay mình nhàn. Gì thế này...”

Khi cậu lâm bầm, định quay người đi thì một giọng nói trầm thấp vang lên trong con ngõ. “Có việc gì?”. Cậu không rõ giọng nói phát ra từ đâu. Trong ngõ chỉ có mình Haruhiro còn cánh cửa thì vẫn đóng im ỉm. Nhưng cậu nghĩ mình không nghe nhầm. Cậu rõ ràng nghe thấy một giọng nói.

“À, ừm... tôi muốn xin vào *guild*...”

Cùng với giọng nói “Vào đi”, cánh cổng đồng thời phát ra tiếng lạch cạch. Nó đã mở khoá rồi à? Cậu đặt tay lên nắm cửa rồi vặn. Cậu thử kéo ra, cánh cửa tuy khá nặng, nhưng nó đã mở.

Bên kia cánh cửa mở toang là một lối đi chật hẹp và bụi bặm. Hai bên tường là các giá, trên đó bày chật cứng những thứ chẳng hiểu để làm gì như dây thừng, dụng cụ gì đó bằng kim loại, bánh răng. Khi cánh cửa bất thành linh đóng lại, cậu thấy sâu bên trong có ánh sáng. Nguồn sáng là chiếc đèn gắn trên tường, lối đi cũng rẽ ngoặt ở chỗ đó và càng trở nên chật hẹp hơn.

Cậu phải nghiêng người mới có thể tiến lên, và cuối cùng, bước vào một căn phòng. Căn phòng mờ tối nên cậu cũng không biết nó rộng bao nhiêu. Bên trong có bàn và một người phụ nữ ngồi vắt chéo chân trên đó. Tay cô ta đang nghịch một con dao. Cô ta có mái tóc dài, giấu đi phân nửa khuôn mặt nhưng lại chẳng có vẻ gì muốn che đậy da thịt của mình. Cả cánh tay, ngực, đùi cô ta đều lộ ra một cách khiêu khích.

“Cậu muốn gia nhập *guild* đạo tặc bọn ta hả?”

“... Vâng... vâng.” Haruhiro bất giác nuốt nước bọt. Có lẽ cậu không nên nhìn chằm chằm vào cô ta. Để cho an toàn, cậu nhìn sang hướng khác. “Em... dự định thế.”

“Nhìn qua thì cậu là lính tình nguyện tập sự nhỉ. Cậu là người thứ hai trong hôm nay rồi đấy.”

“Hả? Người thứ hai?”

“Mà việc đó thì sao chẳng được. Nếu muốn gia nhập với bọn tôi thì chẳng cần cậu cũng phải một mình thực hiện *khóa huấn luyện* bảy ngày. Một chọi một đấy. Tôi sẽ phụ trách cậu. Thấy vinh hạnh không?”

“Hả, à, ừm...” Haruhiro ngược mắt nhìn người phụ nữ. Nhìn vào ngực hay nhìn vào chân cảm giác cứ thế nào ấy, nên cậu quyết định nhìn vào mặt. Không biết cô ta bao nhiêu tuổi, có lẽ không trẻ lắm. Tần ba mươi tuổi chẳng? Đối với cậu nhóc mười sáu tuổi như Haruhiro, tuy không muốn nói thế nhưng cô ta khá là lớn tuổi. Dẫu vậy, cô ta rất đẹp. Cực kì quyến rũ. “... V... vinh hạnh ạ. Vâng.”

“Nếu cậu thấy bất mãn, tôi có thể giao lại cho người khác.”

“Kh... không! Nhất định, mong được cô giúp đỡ!”

“Nhưng tôi nói trước,” cô ta cầm dao xuống bàn và liếm môi. “Tôi nghiêm khắc lắm đấy nhé? Cậu mà không theo kịp thì sẽ có hình phạt đấy, biết chưa?”

“... Mong cô nhẹ tay cho.”

Người phụ nữ cười mỉm, vén mái tóc lên. “Cậu biết luật của guild đạo tặc không?”

Ở vùng đất được gọi là Biên cảnh này tồn tại các guild.

Nhắc đến guild thì đó là hiệp hội của những người có chung nghề nghiệp. Có hội thợ rèn, hội thợ mộc, hội thợ đá hay hội đầu bếp. Trên hết, cũng tồn tại các guild của chiến binh, pháp sư, tu sĩ, rưỡi cả của thánh kỵ sĩ, thợ săn, hắc ám kỵ sĩ, và đạo tặc.

Guild là nơi những người cùng nghề nghiệp giúp đỡ nhau, là đoàn thể được lập ra để bảo vệ quyền lợi của hội viên, cũng là một tổ chức để các thành viên cùng nhau trui rèn kỹ thuật.

Ở nơi này, muốn làm một nghề nào đó thì phải gia nhập guild tương ứng. Nếu không gia nhập guild mà tự tiện làm việc thì chắc chắn sẽ bị guild ra tay ngăn chặn. Mọi người đều biết điều đó nên sẽ không ai ủy thác công việc cho những kẻ không thuộc guild.

Không thể làm nhiều công việc một lúc là chuyện có vẻ khá gò bó, nhưng guild cũng bỏ nhiều công sức bồi dưỡng thế hệ sau. Nếu gia nhập guild, sẽ được chỉ dạy những điều cơ bản về nghề nghiệp đó. Nói thêm rằng, một khi không gia nhập guild thì sẽ không thể học được các kỹ thuật liên quan đến nghề.

Tất nhiên, không phải cứ tự nhiên mà vào được guild.

Ngoài ra, khi đã vào guild rưỡi, nếu không tuân thủ theo các quy định hay luật đã được đặt ra thì sẽ phải chịu trừng phạt.

Tiện thể nói luôn, cậu biết được tất cả những điều này đều từ Manato.

Manato cũng nói cho cậu về điều luật hiếm có của guild đạo tặc. Haruhiro chọn guild đạo tặc này trong rất nhiều guild một phần là vì nó.

“Là không có luật gì... đúng không ạ?”

“Đúng vậy.” Người phụ nữ rút con dao khỏi bàn rưỡi bắt đầu xoay nó. “Dù thế, vẫn có thứ gọi là đạo đức của đạo tặc đấy nhé. Không tranh việc ở địa bàn của người khác, không ra tay với người quen thân. Nếu áp dụng

cho lính tình nguyện thì mỗi tổ đội chỉ được có một đạo tặc, không trộm của đạo tặc hay lính tình nguyện... Nếu cậu trở thành đạo tặc, tôi sẽ từ từ dạy cậu hết những chuyện ấy.”

“Em nghĩ... mình muốn trở thành đạo tặc.”

“Không chỉ cảm nghĩ thôi đâu,” người phụ nữ nhìn về phía cậu, xòe bàn tay ra, “tôi đoán cậu cũng biết rồi, phải có cái đầu tiên.”

Không phải cứ tự nhiên mà vào được guild.

Haruhiro lấy chiếc túi da mà cậu đã phải cố sống cố chết mới nhét được vào trong áo rồi nói lỏng sợi dây buộc miệng túi. Theo lời Manato, ở điểm này, guild nào cũng giống nhau, hơn nữa họ có lẽ còn thoả thuận với nhau đến cả giá tiền. Người gia nhập sẽ phải tham gia một khóa học bảy ngày dành cho người mới và học tất cả những điều cơ bản của nghề nghiệp. Đây cũng là điểm chung của tất cả các guild.

Haruhiro nhón từng đồng bạc từ trong túi da. Một đồng, hai đồng, ba đồng... Cậu cảm thấy lệ phí hơi đắt quá. Nhưng có lẽ cũng chẳng còn cách nào khác. Cậu hiện không có kiến thức hay kỹ năng gì, thì làm sao có thể trở thành lính tình nguyện được. Không phải cậu không nghĩ được đi đâu đấy. Dù vậy, nó vẫn chẳng rẻ chút nào. Bốn đồng, năm đồng, sáu đồng, bảy đồng... Tám đồng bạc.

Tám silver là tám trăm copper. Cậu có thể ăn được hai trăm xiên thịt có giá bốn copper một xiên. Tiêu tiền thế này có ổn không? Cậu phải tiêu. Cả đám đã cùng bàn bạc và đưa ra quyết định sau khi nghe chuyện của Manato. Hiện giờ, mọi người chắc chắn đều đang gia nhập vào các guild khác nhau rồi.

Hít một hơi thật sâu, cậu cương quyết đặt tám đồng bạc lên trên lòng bàn tay của người phụ nữ.

Cô ta nắm chặt lấy những đồng bạc, nở nụ cười rạng rỡ. “Đúng ra thì sau đây, cậu sẽ phải lập một lời thề nhưng tôn chỉ của guild này là tự do, không ràng buộc, tự chịu trách nhiệm. Vậy là cậu chính thức trở thành một thành viên của guild đạo tặc chúng ta. Rất đơn giản đúng không?”

“... Đúng vậy. Mà em hình như còn chưa nói tên của mình.”

“Đạo tặc sẽ có biệt danh của đạo tặc. Tên thật của cậu không quan trọng. Hiện giờ cậu chỉ là một tên lính mới. Sau khi kết thúc bảy ngày huấn

luyện, người hướng dẫn của cậu là tôi đây sẽ đặt cho cậu một biệt danh phù hợp. Nếu cậu muốn một biệt danh hấp dẫn thì cố gắng hết sức lên nhé.”

“À, ừm... Thưa cô giáo? Em gọi vậy được không?”

“Ồ.” Người phụ nữ vươn người ra, chạm đầu ngón tay vào cằm Haruhiro.

Đã quá... Bộ ngực thật vĩ đại.

Haruhiro suýt nữa thì rơi vào tình cảnh chỉ còn cách đồ gập người vào đó.

“Cậu sẽ gọi tôi là cô giáo à? Cũng được đấy.” Cô ta toét miệng cười và xoa xoa dưới cằm Haruhiro. “Tôi là Barbara. Bảy ngày tới chắc sẽ thú vị lắm đây!”

5. Tập hợp

Cậu chẳng thể nói được với ai rằng bảy ngày đó thực tế có thú vị hay không.

Đối với guild đạo tặc luôn nêu cao sự tự do thì việc rút lui cũng tùy ý. Nếu đóng tám silver là có thể được cho phép gia nhập lại dễ dàng, nhưng những người không phải người hướng dẫn sẽ không được phép tiết lộ cho người khác kĩ thuật bí truyền của guild, như các thao tác của đạo tặc, cách tấn công bất ngờ hay các sát chiêu khi đánh nhau. Về nguyên tắc, cũng không được truyền nội dung huấn luyện ra ngoài.

Vì vậy, cậu không thể nói được.

Biệt danh mang tư cách đạo tặc mà người hướng dẫn đặt cho cũng là cái tên chỉ được dùng trong *giới đạo tặc*. Không cần nói biệt danh đó cho *người thường*. Mà thôi, cậu cũng chẳng muốn nói cho ai.

“... Biệt danh của mình, là Old Cat.”

Theo như cô Barbara nói, có vẻ là do mắt cậu trông ngái ngủ, giống như một con mèo già.

Nói vậy cũng có phần đúng, nhưng cậu vẫn thấy hơi quá đáng. Dù gì cũng nên cho cậu cái biệt danh ngầu hơn một chút chứ, như báo đen, báo đốm, sói hay chim ưng chẳng hạn. Nói thật, cậu thậm chí còn cảm thấy biệt danh gì cũng tốt hơn miễn không phải là Old Cat.

Tóm lại, kết thúc bảy ngày huấn luyện ăn ở khép kín, Haruhiro đã trở thành một đạo tặc chân chính... À, mà còn lâu mới được thế.

Haruhiro được cô Barbara nhắc cho những kiến thức như đạo đức và triết lí của đạo tặc, Picking [Mở khóa] là thủ thuật trộm cắp nhập môn, đòn Slap [Đập tay] cơ bản của cơ bản trong các sát chiêu khi đánh nhau, hay tầm quan trọng của việc tấn công bất ngờ...

Nhưng cậu vẫn chưa thuần thực. Thông qua luyện tập, Haruhiro dần dần biến những kĩ thuật ấy thành chiêu thức của mình. Nếu sau này muốn học thêm kĩ năng mới, cậu sẽ phải đến guild và học từ người huấn luyện.

Tất nhiên lúc đó sẽ phải tốn một khoản phí và trọ lại vài ngày để tiếp nhận đợt huấn luyện.

Dù nói rằng Haruhiro đã nhớ được kĩ năng Picking [Mở khóa] cùng đòn Slap [Đập tay] thì mức độ thành thục vẫn cực thấp, cậu chưa thể sử dụng chúng một cách bài bản.

Để chúc mừng cho việc hoàn thành khóa huấn luyện, cậu nhận được một tấm áo choàng đạo tặc cũ, một con dao găm cũ cùng những dụng cụ đạo tặc cũng cũ tương đương, cộng thêm một đôi giày đạo tặc đã qua sử dụng. Cậu mặc hết đồng đó lên người. Nhờ vậy, có lẽ ít nhiều trông cậu sẽ giống với một tên đạo tặc, mặc dù cậu vẫn chưa thể hành nghề.

Cô Barbara luôn nghiêm khắc giáo huấn cậu rằng, con đường đạo tặc không hề dễ dàng, cậu phải biết nó rất khó khăn, cậu là một tên đạo tặc mới tò te chẳng có kinh nghiệm gì đáng kể. Đó là Haruhiro tại thời điểm này.

“Không biết thế này có được không nữa...”

Old Cat đi về hướng điểm hẹn tập hợp và thở dài thườn thượt.

Vẫn chưa đến trưa nên khu chợ không quá đông đúc. Trước Tiệm thịt xiên Dollie chỉ có hai người khách. Một người là tên tóc xoăn mặc bộ giáp trông như làm bằng da, đeo một thanh trường kiếm. Người còn lại là một cô gái tết tóc, lưng mang cung và bao tên, bên hông đeo một con dao sẵn to quá khổ.

“Ranta, Yume!”

“Ồ?” Ranta quay lại. Yume cũng quay mặt về phía Haruhiro nhưng miệng vẫn nhai thịt xiên rau rầu. “Hê?”

Về mặt vô tư của Yume thì đương nhiên rồi, nhưng cậu cũng thấy nhớ cả mái tóc xoăn tít của Ranta nữa. Nghĩ lại thì có lẽ do những ngày huấn luyện đơn giản là quá ư khắc nghiệt. Cô Barbara lúc nào cũng rất gọi cảm, nhưng lại là một kẻ thích hành hạ người khác và không biết nương tay. Buổi tối, trước khi cuộn mình lại trong một tấm chăn cáu bẩn và ngủ trên sàn nhà cứng ngắc tại một nơi được gọi là buồng giam bên trong guild đạo tặc, cậu hay tưởng tượng đến cảnh mọi người đều đang phải chịu nhiều khổ sở. Dù việc ấy không đến mức làm cậu nghĩ được rằng “Vì thế mình cũng phải cố gắng lên”, nhưng vẫn đem lại chút cảm giác an ủi. Đã rất nhiều lần cậu nghĩ rằng “không thể tiếp tục nữa”, “đến giới hạn rồi”, hay

“bỏ trốn thôi”. Nhưng cậu đã từ bỏ việc chạy trốn vì cô Barbara rất đáng sợ.

“Ranta...! Yume...!”

Haruhiro chạy lại, định đập tay với hai người họ. Ranta đập tay với cậu, miệng kêu “Ồ ồ!?” về khó hiểu còn Yume trưng ra bộ mặt lơ ngơ không biết chuyện gì đang xảy ra, khiến tay Haruhiro chơi vơi trong khoảng không một cách bất lực. *Mình vui mừng hơi quá? Cũng hơi ngại đấy. Mà thôi, kệ đi.*

Haruhiro nhẹ hắng giọng. “Chào. Hai người khỏe không? Những người khác đâu?”

“Hiện tại thì khá khỏe.” Ranta nhìn xung quanh.

“Ngoài bọn này ra thì vẫn chưa có ai đến?”

“Àng ó ai ả.” Sau khi trả lời thế, Yume nuốt chửng chỗ thịt xiên đang ở trong miệng rồi ho sặc sụa. “... Ừ.”

Haruhiro ngó nhìn mặt Yume. “Yume, c... cậu ổn chứ?”

“Ừ. Có vẻ ổn rồi. Nhưng hơi khó thở xịu.”

“Nói lúc đang có thức ăn trong miệng là không tốt lắm đâu, và khi ăn, cậu cũng nên bình tĩnh từ tốn hơn một chút.”

“Chẳng hiểu sao Yume lúc nào cũng vội vàng hấp tấp khi ăn uống ý.”

“Vậy à...?”

“Sư phụ cũng nhiều lần bảo ‘Yume không ăn chậm là không ngoan đâu’. Mà sư phụ đâu có nói ‘không ngoan’ nhỉ. Hình như sư phụ nói ‘hãy ăn từ từ thôi’.”

“Cái bà này.” Ranta liếc nhìn Yume với vẻ nghi ngờ. “Bà như thế thì có dùng được cung tên không hả? Tôi không biết nữa, nhưng chẳng phải bà hết sức không hợp với nghề kiêu như thợ săn sao?”

“Về cung thuật nhá...” Yume nghiêng đầu, phồng một bên má. “Sư phụ cũng nói có lẽ Yume sẽ không làm được. Dù luyện tập bao nhiêu thì vẫn kém cỏi thôi.”

“Thợ săn mà không dùng được cung tên thì còn nói chuyện gì. Về mặt hình tượng ấy...”

“Nhưng Yume muốn một chú chó lai sói, nên mới chọn thợ săn.”

“Chó lai sói à?” Haruhiro gãi cổ. Một thợ săn tích lũy đủ kinh nghiệm dường như sẽ có thể nuôi dạy và tâm ý tương thông với chó lai sói. Điểm chính ở đây, nó không chỉ là chó, mà là chó lai sói. Haruhiro cũng không đến nỗi không cảm được sự lãng mạn, nên cậu thấu hiểu một chút cảm giác của Yume.

“Đạo tặc, và một thợ săn vô dụng nữa à?” Ranta phun ra một tràng. “Tương lai thật đáng lo ngại.”

“... Tao không muốn bị một tên đầu xù nói như vậy.”

“Không được gọi tao là đầu xù!”

“... À này.”

“Ồi...!?” Ranta nhảy dựng lên và quay đầu lại.

Nhìn thì thấy đứng sau lưng Ranta là một cô gái nhỏ nhắn, đội chiếc mũ chóp tam giác màu đen, mặc một bộ y phục cùng màu. Vành mũ rất to, và cô ấy như dựa vào chiếc gậy đang cầm trên tay, lại còn cúi đầu, nên cậu không nhìn thấy mặt. Nhưng Haruhiro lập tức nhận ra đó là ai. “Shihoru?”

Cô nàng không nói gì mà chỉ gật đầu. Quả nhiên là Shihoru.

“Mà này...” Ranta trợn mắt, tay giữ lấy ngực. “Đ... đừng dọa tôi thế chứ. Cả trò tự xưng xuất hiện từ sau lưng nữa. Bà thành pháp sư rồi mà. Làm vậy giống đạo tặc quá đi mất.”

“... X... xin lỗi. Vì cậu không để ý tới... mà tới lại không biết phải lên tiếng thế nào, nên mới...”

“Cứ lên tiếng như bình thường thôi. Kiểu như ‘này’, ‘chào’ hay là ‘hây’ chẳng hạn.”

“... Xin lỗi cậu. Tôi xin lỗi vì không làm được bình thường...”

“Đừng có lúc nào cũng xin lỗi thế! Cứ làm như tôi là người xấu không bằng.”

“Nếu phải chọn giữa tốt và xấu thì mày là người xấu phần nào còn gì.” Haruhiro chen vào giữa Ranta và Shihoru. “Cũng đâu cần tức giận đến mức ấy.”

“Đừng có giả bộ làm người tốt, Haruhiro. Mày chỉ vì bộ ngực không lồ Shihoru đang che giấu thôi đúng không?”

“Hả? Che giấu...?” Haruhiro vô tình dãn ánh nhìn về phía ngực Shihoru.

Shihoru nhanh chóng lấy tay đè lên ngực nên cậu không biết thực hư thế nào nhưng... *Mình đang làm cái quỷ gì vậy. Không được nhìn. Mặt nóng bừng*, Haruhiro cúi đầu. "... Xin lỗi cậu."

"Không có gì..."

"Bà che đi à?" Ranta chỉ thẳng về phía Shihoru. "Không qua mắt được tôi đâu. Dù là hàng giả hàng độn thì tôi cũng nhìn ra được hết!"

Haruhiro lạnh lùng nhìn Ranta. "... Cái kĩ năng quái quỷ gì vậy?"

"Không phải kĩ năng! Đây là tài năng bẩm sinh của tao!"

"A...!" Yume nắn nắn ngực mình. "Shihoru có ngực to à, thích ghê. Yume thì ngực lép. Đã thế, giá mà gầy hơn thì tốt rồi, nhưng Yume lại khá mũm mĩm cơ, ngực còn lép nữa chứ. Yume thấy buồn quá."

"... À, tớ..." Shihoru rút người lại như thể muốn làm tan biến chính bản thân mình, "... chỉ là, tớ, tớ hơi béo thôi mà."

"Thế á? Yume thấy Shihoru có béo đâu."

"Đó, đó là... do quần áo thôi..."

"Hừm." Ranta cười ra đằng mũi. "Shihoru. Bà là kiểu người bị đám con gái ghét đúng không?"

"Ơ....."

"Vì mấy đứa không béo nhưng lại luôn bảo mình béo thường bị ghét nhất trong đám con gái mà."

"... Tớ... tớ đâu có thế..." Vai Shihoru bắt đầu run rẩy, "... t... tớ thật sự béo mà."

"Ấy..." Ranta trở nên nao núng. "Đừng, đợi đã, làm gì đến nỗi phải khóc hả?"

"... T... tớ, đâu có, khóc đâu."

"Bà đang khóc đấy còn gì! Rõ ràng rơm rớm nước mắt kìa! Thấy chưa!"

"Shihoru, Shihoru." Yume ôm lấy Shihoru. "Không sao đâu. Yume không ghét Shihoru mà. Mặc dù Yume vẫn chưa biết rõ về Shihoru lắm."

Haruhiro cười khổ sở. "Cậu đấy hơi bị lạc quẻ đó, Yume."

"Hả? Vậy hả? Nhưng người Shihoru thích ghê. Trông có vẻ gầy nhưng sờ vào mới thấy núng nính nha."

“... Đừng sờ thế. Tớ xấu hổ lắm...”

“Này...!” Ranta phấn khích. Phấn khích hơi quá mức. “Thích mắt chưa! Giữa thanh thiên bạch nhật luôn. Vậy có được không thế? Làm tiếp đi!”

“Có vẻ náo nhiệt quá nhỉ?” Một giọng nói khác xen vào.

Haruhiro đánh mắt về phía phát ra giọng nói. “Manato!”

Manato mặc một bộ trang phục có mũ trùm đầu cùng với sọc màu lam. Tay cậu ấy cầm chiếc gậy thẳng tắp, là một cây đoản trường.

“Tớ là người cuối cùng à.” Manato nở nụ cười rồi nhìn qua cả bọn. “Tớ là tu sĩ, Haruhiro là đạo tặc, bạn Yume là thợ săn, bạn Shihoru là pháp sư. Còn bạn Ranta là chiến binh. Năm người đều ở đây rồi nhỉ.”

“Ê này.” Ranta nhăn mặt. “Bỏ mấy cái từ bạn đi. Nghe nó ngớ ngẩn thế nào ý. Mà Haruhiro không bị gọi thế kìa?”

“Vậy thì, Ranta.”

“Bị gọi trống không thì càng thấy bực! Hãy gọi tôi là ngài Ranta đi!”

“Ha ha. Còn lâu nhé.”

“Đừng có vừa cười tươi rồi vừa cự tuyệt thẳng thừng như thế!”

“Gọi Yume là Yume không thôi cũng được.”

“... A. Nếu được, cũng chỉ cần, gọi tớ là Shihoru thôi.”

“Vậy à? Nếu thế, tớ sẽ gọi các cậu như vậy nhé. Yume. Shihoru.”

Yume giơ tay và hô “Có!”. Shihoru cũng lí nhí trả lời gì đó nhưng cậu không nghe rõ. Cô ấy có vẻ khá ngượng ngùng.

“Manato!” Khi Haruhiro giơ tay phải của mình lên, Manato chuyển cây đoản trường sang cầm ở tay trái rồi giơ tay phải lên. Hai lòng bàn tay đập vào nhau, tạo ra một âm thanh rất tuyệt. Haruhiro dùng tay huých nhẹ vào vai Manato. “Cậu vất vả rồi, Manato. Tu sĩ là làm gì ấy nhỉ? Học tập các quy định à?”

“Ừ. Còn huấn luyện trong guild đạo tặc thì thế nào?”

“Hả? À, cũng đơn giản ý mà.” Cậu lơ buột miệng nói cứng nhưng mặt cậu thì đỏ ra. Cậu lập tức nghĩ lại, quyết định không nói dối nữa. “... Tớ nói xạo đấy. Có lẽ khá là vất vả. Giáo viên kinh khủng lắm. Dù rất xinh đẹp nhưng đáng sợ vô cùng.”

“Là người đẹp à? Thích thế. Tớ có sư phụ là một ông cơ bắp, đã khát khe còn to mồm làm tớ đau hết cả tai. Khổ lắm.”

“Đau tai ấy à? Manato, cậu bị mắg nhi ều đến mức nào hả?”

“Tớ không nhớ. Sự phụ giậg tớ liên miên, đến mức tớ bị ảo giác rằng phải chẳng mình sinh ra là để người ta trút giậg.”

Haruhiro cũng bị cô Barbara mắg như thế và thấy rất chán nản. Trước khi mất tự tin thì cậu đã chẳng thể có chút tự tin nào cả. Manato mà cũng phải gặp cảnh đó sao? Có lẽ khi mới vào guild, ai cũng như nhau. Nếu vậy thì Haruhiro chẳng việc gì phải thất vọng như thế. Có lẽ không cần bị quan cũng được.

Cậu thấy an tâm đôi chút. Nhờ có Manato. Manato là người kiếm được những thông tin liên quan đến guild, và cũng chính cậu ấy đưa ra lời khuyên cho mọi người khi phải quyết định nên vào guild nào. Nếu không có Manato, mọi chuyện sẽ ra sao nhỉ? Cậu chẳng muốn nghĩ đến cảnh đó.

“Cũng đến lúc rồi nhỉ?” Ranta thở dài, thay đổi biểu cảm. “Thực ra, tôi có việc phải nói với mọi người. Một thông báo rất quan trọng.”

“Hả...?” Haruhiro nhúg mày. “Việc gì?”

Yume chớp chớp mắt hỏi: “Chuyện gì?”, Shihoru thì lăm lét nhìn Ranta. Manato dường như đang kiểm tra cơ thể, à không, trang bị của Ranta. Có gì đó kì lạ sao? Ranta đeo một thanh trường kiếm cũ bên hông, người mặc một bộ giáp da có vẻ bền chắc. Trông bộ dạng cũng giống chiến binh.

“Ừa?” Manato nhúg mày lại và nhìn xuống. “Đúng ra chiến binh thì phải có xích...”

“Xin phép công bố!” Ranta ngửa cả người ra sau để uốn ngực hết cỡ. “Tôi bảo với mọi người là tôi sẽ thành chiến binh, nhưng tôi bỏ rồi! Tôi cảm thấy mình không hợp làm chiến binh, tài năng của tôi sẽ tỏa sáng ở chi ều không gian khác, nên tôi không gia nhập guild chiến binh!”

“Cái...” Manato định nói gì đó nhưng không thốt nên lời. Sắc mặt cậu ấy rất khó coi. Đi ều đó là đương nhiên rồi.

Vì theo những thông tin Manato nghe được thì chiến binh và tu sĩ là nhân tố thiết yếu trong tổ đội.

Nghe nói tổ đội nào cũng cần ít nhất một chiến binh - người sẽ anh dũng chiến đấu với kẻ địch ở tuyến đầu, và một tu sĩ trị thương (Healer) - người đảm nhiệm việc chữa trị vết thương cho đồng đội. Vì thế, Manato chọn trở thành tu sĩ trước tiên, còn chiến binh sẽ là Haruhiro hoặc Ranta.

Ranta đã tự đề cử mình với lí do nghề này có vẻ ngầu. Chỉ vì tự Ranta nói muốn làm và sẽ làm nên kết quả là Haruhiro quyết định gia nhập guild đạo tặc.

“Hử?” Ranta vẫn nhơn nhơn. Cậu ta có thái độ như thế đang tự hỏi mấy đứa kia tại sao lại trưng ra bộ mặt kì quặc thế. “Sao vậy? Mọi người phải tỏ ra ngạc nhiên hơn chứ. Chuyện này cực kì bất ngờ đúng không?”

“... Ngạc nhiên thôi chưa đủ,” Haruhiro dùng ngón tay day day thái dương, “mà là quá bàng hoàng không còn gì để nói. Tại sao mày lại tự ý gia nhập guild khác...?”

“Thì bởi cảm giác của tao. Trực giác đó, trực giác. Siêu trực giác. Giác quan thứ sáu. Vị thần bên trong tao đã thì thầm với tao rằng đừng có làm chiến binh, không phải như vậy, người là một người đàn ông vĩ đại hơn thế.”

“Vậy,” Manato có vẻ đã lấy lại được sự bình tĩnh so với ban nãy. Dù vậy, khuôn mặt cậu ấy vẫn cứng đờ, “Ranta đã gia nhập guild nào?”

“Xem đây!” Ranta lôi ra một cái vòng cổ trông giống đầu lâu, hoặc thực sự làm từ đầu lâu. Sau đó, cậu ta chỉ vào vùng ngực của bộ giáp. Trên đó cũng có một dấu nung hình đầu lâu. “Vinh danh vị thần bóng tối Skullhell, kẻ cai quản cái chết! Tôi đã trở thành một dread knight!”

Yume đặt ngón trỏ vào môi dưới. “Trendy light?”

“Không phải!” Ranta hét văng cả nước miếng. “Dread knight! Là hắc ám kị sĩ! Từ cái tên đã thấy ngầu rồi phải không? Đẳng cấp hơn hẳn cái tên chiến binh đúng không?”

“... Chẳng lẽ,” Shihoru rụt rè lên tiếng, “... chỉ với lí do như thế, vì ngầu, mà cậu trở thành hắc ám kị sĩ à...?”

“‘Chỉ’ là thế nào...” Ranta thở dài đầy khoa trương. “Có lí do nào quan trọng hơn ngầu không? Làm gì có đúng không? Nghĩ thế nào thì vẫn không có còn gì?”

Haruhiro nghĩ có lẽ nên đập cho tên này một phát. Nhưng cậu không đánh đâu. Đánh cũng chẳng có tác dụng gì. Mọi việc đã muộn rồi. “... Hắc ám kị sĩ là nghề duy nhất một khi đã làm thì không thể từ bỏ được. Nếu định rời khỏi guild sẽ bị truy đuổi thì phải.”

“Ừ, kiểu thế. Vì có luật là ‘người không được phép hai lòng cho đến khi Skullhell mang người đi’. Mày hiểu ý nghĩa của nó không? ‘Skullhell

mang người đi' nói chung là chỉ cái chết đấy.”

“Hắc ám kị sĩ thì làm được gì?”

“Có thể kêu gọi ác linh^[3].” Ranta siết chặt nắm đấm... rồi hạ xuống.
“Hiện tại thì không được. Ban ngày, khi sức mạnh của Thần ánh sáng Lumiaris quá mạnh thì tao vẫn chưa làm được.”

“Vậy là chỉ dùng được vào buổi tối à...”

“Là hiện tại thôi! Bằng cách tích lũy nhiều Vice [Ác đức], sức mạnh của ác linh sẽ tăng lên.”

“Thế con ác linh ấy thì làm được gì?”

“Thì thần báo cho tôi biết có kẻ địch ở gần hay không! Ngoài ra, thỉnh thoảng chúng cũng làm mấy trò đùa kiểu ác linh nữa!”

“Ờ...”

“Ờ cái gì! Hắc ám kị sĩ! Dread knight! Quá hợp với tôi còn gì!”

“Đúng vậy.” Manato cười nửa miệng và gật đầu. “Rất hợp với cậu, Ranta.”

“Đúng không?” Ranta ra vẻ hãnh diện. Hình như cậu ta không thăm thấu được sự mỉa mai.

Thật là một tên hạnh phúc. Bản thân cậu ta có lẽ thấy thế là ổn, nhưng với những người xung quanh thì chẳng ổn chút nào. Hoặc là, cả nhóm Haruhiro là một lũ ngốc nên mới trông cậy vào Ranta. Có lẽ là vậy.

Haruhiro chùng vai xuống. “... Đúng không, cái đầu mày ấy...”

6. Chiến binh bổ khuyết

Tạm thời, đã thành ra thế này thì cũng đành chịu. Tuy không phải chưa tính đến phương pháp để Haruhiro rời khỏi guild đạo tặc rồi gia nhập lại vào guild chiến binh, nhưng về mặt thực tế thì bất khả thi. Không thể bắt mọi người chờ thêm bảy ngày nữa, vả lại... bọn cậu không có tiền.

Khi trở thành lính tình nguyện tập sự, bọn cậu nhận được mười silver. Nhưng đã phải dùng tám silver trong đó để gia nhập guild nên số tiền một tập sự có thể tùy ý sử dụng cuối cùng chỉ còn hai silver.

Nói rằng tùy ý chứ thực chất là tiêu tốn vào chi phí sinh hoạt hàng ngày sau khi kết thúc bảy ngày huấn luyện người mới khép kín được cho ăn cho ngủ. Nếu không đòi hỏi cao lương mỹ vị thì tiền ăn một ngày có thể xoay xở với khoảng mười copper, nhưng nếu không muốn ngủ ngoài trời thì phải tìm chỗ trọ. Tuy bọn cậu chưa tìm hiểu kỹ lưỡng về giá cả chỗ trọ, nhưng có vẻ thuê một phòng một ngày bình thường sẽ tốn khoảng bốn mươi đến năm mươi copper.

Nói cách khác, dù có ngủ ngoài trời để tiết kiệm thì một ngày vẫn mất mười copper. Hai silver là hai trăm copper nên bọn cậu chỉ ăn uống dè sẻn được nhiều nhất là hai mươi ngày.

Bọn Haruhiro phải kiếm tiền. Trước khi bỏ ra hai mươi silver mua huy hiệu đoàn lính từ chỗ Brichan để trở thành lính tình nguyện chính thức, bọn cậu phải nghĩ làm sao để sống sót trước đã.

Làm thế nào để kiếm được tiền?

Phải làm việc.

Để thực hiện công việc của lính tình nguyện, mặc dù chỉ là tập sự, nhóm Haruhiro rời khỏi Alterna từ cửa Bắc. Ngay khi ra khỏi thành phố, bọn cậu thấy một anh chàng to lớn mặc giáp xích trông bản thủ đang ngồi ở bụi rậm ven đường.

“... Moguzou?”

Nghe Haruhiro cất tiếng gọi, anh chàng cao lớn từ từ quay lại, tròn mắt và chớp chớp liên hồi. Mồm cậu ta mấp máy như muốn nói gì đó nhưng không thành tiếng. Haruhiro và Manato nhìn nhau.

“Ừa?” Yume nhìn chếch lên bầu trời với những đám mây mềm xốp như bông. “Rõ ràng Moguzou đã bị Kuzuyama đưa đi rồi mà nhỉ.”

“... Không phải Kuzuyama mà là Kuzuoka.” Haruhiro nhỏ giọng đính chính rồi bước về phía Moguzou. “Sao vậy, Moguzou? Cậu làm gì ở đây thế? Mà cậu có một mình thôi à?”

Hai hàng lông mày trĩu xuống, Moguzou chậm chạp gật đầu.

“Hiểu rồi.” Chắc Ranta định búng tay, nhưng không phát được ra tiếng. “Ông bị Kuzuoka bỏ rơi chứ gì? Chắc hẳn ta cho ông vào tổ đội rồi mới nói ông ừ ừ chậm chạp chẳng được tích sự gì nên không cần nữa, đúng không?”

“Ranta...” Haruhiro định nhắc nhở nhưng lại thôi. Với Ranta thì nói gì cũng chẳng ăn thua.

“... Tì ền,” Moguzou cúi đầu, “... bị bọn họ lấy hết rồi. Họ bảo đã chỉ cho tớ rất nhiều nên phải đưa tiền cho họ...”

“Ác quá...” Shihoru thì thầm.

“Thấy không? Tôi đã nói sẽ thành thế này mà.” Ranta đắc ý khịt mũi. “Chính vì vậy nên lúc đó tôi đã ngăn ông. Tên hèn là Kuzuoka mà. Hèn làm cái gì cũng đều là rác rưởi^[4] thôi.”

“Lời nói và hành động của mày cũng khá là rác rưởi đấy...”

“Lắm mồm quá, Haruhiro! Tao có chỗ nào rác rưởi chứ! Mày đưa ví dụ cụ thể xem nào!”

“Được chứ? À, để xem nào, đầu tiên là...”

“Dừng lại! Mà mày ghi nhớ hết từng điểm rác rưởi của người khác trong đầu đấy à? Rác rưởi! Thật là một hành vi rác rưởi! Mày chân chính là đồ rác rưởi!”

“Ừ ừ, mình bị một tên rác rưởi gọi là rác rưởi, tụt hết cả cảm xúc...”

“Moguzou,” Manato ng ồi xuống, đặt tay lên vai Moguzou, “cậu đã gia nhập guild chiến binh đúng không?”

Nhìn lại thì thấy Moguzou không chỉ mặc bộ giáp xích mà còn mang một đôi găng tay và một đôi ủng bằng da, đeo chéo trên lưng một thanh cự

kiếm^[5] đang tra trong vỏ. Dù tất cả hản đầu là đồ cũ nhưng đáng về ấy khó mà thuộc nghề nào khác ngoài chiến binh. Chúng trông rất hợp với cậu, nhất là khi đi cùng thân hình to lớn ấy.

“Cơ bản thì...” Moguzou liếc nhìn Manato, “tớ đã là chiến binh rồi.”

“À, vậy à?” Haruhiro vỗ tay. “Nhờ một tên rác rưởi nào đấy mà hiện giờ tổ đội của bọn tớ đang không có chiến binh...”

“‘Nhờ một tên rác rưởi’ là đang nói đến mày đúng không, Haruhiro?”

Haruhiro tảng lờ Ranta và nhìn sang phía Shihoru và Yume. “Hai cậu thấy sao?”

“À...” Shihoru gật đầu đồng tình, “tớ nghĩ là được đấy.”

“Chuyện gì cơ?” Yume có vẻ vẫn chưa hiểu.

“Thì chúng ta đang không có chiến binh đúng không? Còn Moguzou thì lại là chiến binh, nói sao nhỉ, tự do? Tuy cách nói ‘thật đúng lúc’ nghe cũng hơi kì kì, nhưng tớ nghĩ đây là chuyện tốt.”

Yume ò lên vẻ đồng tình rồi ngó sang Moguzou. “Moguzou, cậu có gia nhập tổ đội của bọn Yume không?”

“... Tớ gia nhập được à?”

“Tớ muốn cậu gia nhập,” Manato mỉm cười với Moguzou, “tất nhiên là nếu cậu đồng ý.”

Haruhiro liếc nhìn sang Ranta. Nếu có kẻ nào phản nản thì sẽ là tên này. Nhưng không ngờ, Ranta lại choàng tay qua cổ Moguzou từ phía sau giống như đang đùa giỡn. “Cũng chẳng còn cách nào. Tôi sẽ quan tâm đến ông còn ông thì làm khiên cho tôi nhé, Moguzou! Với tinh thần sẵn sàng hi sinh nhé!”

“... À, thì ra là thế.”

“Gì thế, Haruhiro? Tao không hề nói gì kì cục cả? Nhiệm vụ của chiến binh là anh dũng chiến đấu với kẻ địch ở tuyến đầu đúng không? Thế thì chẳng phải là người đứng đầu tiên hứng chịu đường tên mũi kiếm của kẻ địch à? Nhét mình trong mấy loại áo giáp kim loại cứng ngắc, sức phòng thủ cao như giáp xích cũng vì mục đích đó thôi.”

“Ranta nói đúng đấy.” Manato nghiêm túc nhìn Moguzou. “Không phải tớ muốn dọa cậu, nhưng tớ nghĩ chiến binh chắc hẳn sẽ chịu nhiều khó khăn hơn bất cứ ai. Nhưng mọi người sẽ hỗ trợ cậu hết sức, chẳng may có

gì xảy ra thì tớ sẽ dùng Ma pháp ánh sáng chữa trị ngay lập tức, nên cậu cứ yên tâm.”

“Ừ, ừm... tớ sẽ cố gắng. Nhưng mà...” Moguzou xoa bụng, “tì ên...”

“Tớ sẽ cho cậu mượn lượng cần thiết. Chắc trước mắt sẽ xoay xở được. Khi kiếm được tì ên rồi thì có lẽ mọi thứ sẽ tốt lên, chẳng cần phải lo lắng nữa.”

“Nhưng tôi nói trước nhé!” Ranta vừa ngoác miệng cười đến tận mang tai vừa vò đầu Moguzou. “Tôi không cho ông mượn một đồng nào đâu. Tôi là người theo chủ nghĩa tì ên đã mượn là không có trả nên cũng không cho mượn!”

“Thật là,” Haruhiro đành bó tay, “mày đúng là một tên t ã tệ trời sinh...”

Ranta vừa tặc lưỡi vừa vung vẩy ngón trỏ. “Haruhiro.”

“Gì nữa?”

“Mày thử nhân âm với âm đi. Sẽ thành dương đúng không?”

“Vậy thì sao?”

“Đó chính là tao!”

“Chẳng hiểu mày đang nói gì...”

“Đồng cỡ c. Tao không chọn chiến binh mà trở thành hắc ám kị sĩ đúng không? Thế rồi chiến binh Moguzou lại gia nhập tổ đội còn gì? Hoàn hảo đúng không? Mọi thứ đều nhờ công của tao nhỉ?”

“Ghen tị quá đi.” Manato cười. “Cái cách mà cậu luôn nghĩ được mọi việc theo chiều hướng tốt ấy. Tớ có muốn cũng không làm được. Một loại tài năng đấy.”

“Đúng không!? Đúng là Manato! Tôi đã thấy ông có triển vọng mà. So với ông thì cái tên rác rưởi Haruhiro kia...”

“Sao cũng được...” Cậu muốn nói lại, nhưng chỉ thấy mệt mỏi thôi. Haruhiro giờ tay về phía Moguzou. “Đi nào, Moguzou! Đi kiếm tì ên thôi!”

“... Ừ... ừm” Moguzou nắm lấy tay Haruhiro.

Haruhiro kêu “Hây...!”, định kéo Moguzou đứng dậy, nhưng cậu ấy không nhúc nhích tí nào. “... Ê, Moguzou, nếu cậu không tự đứng lên, thì sức tớ không đủ...”

Moguzou vừa nói “Ồ, x... xin lỗi” vừa từ từ đứng dậy.

Cậu thoáng có suy nghĩ mọi chuyện liệu có ổn không đây.

7. Khởi đầu chậm chạp

Phía Nam Alterna sừng sững một dãy núi cao, hiểm trở có tên là dãy núi Tenryuu. Vùng đất gọi là Grimgar bị chia cắt bởi dãy núi Tenryuu, phía Nam bên kia gọi là Bản địa, phía Bắc bên này gọi là Biên cảnh.

Chính xác thì chỉ có con người gọi đây là Biên cảnh. Nói thêm rằng quốc gia sở hữu vùng Bản địa, Alterna và các vùng lân cận quanh đó được gọi là Vương quốc Arabakia. Nó lấy phía Bắc dãy Tenryuu làm biên giới.

Ngoài ra, cho đến một trăm năm mươi năm trước, vùng này còn chưa phải là Biên cảnh. Điều ấy nghĩa là, thời đó có rất nhiều đất nước của nhân loại. Tuy vẫn có các chủng tộc khác ngoài con người nhưng nhân loại luôn chiếm ưu thế.

Nhưng từ khi No-Life King [Vua Bất tử] - kẻ nắm giữ sức mạnh ma thuật đáng sợ - xuất hiện, mọi chuyện hoàn toàn thay đổi.

Vua Bất tử không chỉ sinh ra, lãnh đạo chủng loài mới gọi là tộc bất tử và mở rộng thế lực. Ngoài binh lực và ma lực, dường như hắn còn rất xuất chúng về mặt chính trị, phong vương cho những nhân vật chủ chốt của các chủng tộc và thành lập Liên minh các vị vua. Sau đó, khai chiến với nhân loại. Nhân loại thất bại nhanh chóng và phải lựa chọn giữa diệt vong hoặc lui về phía Nam dãy núi Tenryuu.

Sau đó, Vua Bất tử được các vị vua khác suy tôn lên ngôi hoàng đế và thành lập nên Đế quốc Bất tử. Dù hơi khó hiểu nhưng Vua Bất tử, vị hoàng đế đáng lẽ phải bất tử, không hiểu sao lại băng hà một trăm năm trước. Cho đến trước lúc đó, con người hầu như không có chỗ đứng tại vùng Biên cảnh này.

Mất đi thứ sức mạnh tập hợp to lớn gọi là hoàng đế, Đế quốc Bất tử tan rã. Nhân lúc đó, Vương quốc Arabakia cho xây dựng thành lũy đô thị Alterna và nó tồn tại đến nay... Tất nhiên, tất cả những điều này đều do Manato tìm hiểu được.

Khu vực xung quanh Alterna, ở mặt phía Nam hướng về dãy Tenryuu rải rác những khu trũng trọt, chăn nuôi cùng vài ngôi làng, còn mặt phía Bắc là đồng cỏ và rừng rậm.

“Này nhé...” Thợ săn Yume vừa chạm vào cỏ dại vừa giải thích đủ thứ. “Có nai với cáo này. Đang là mùa xuân nên thỉnh thoảng sẽ thấy gấu nữa. Còn có loài sinh vật gọi là chimo, tròn tròn, lông xù xù, có hai mắt bé tí, đuôi nhỏ nhưng dài thượt, còn tai với tay chân thì bé xíu, nhảy tung tung khi di chuyển, là một con mồi khá ngon đó. Ngoài ra nhé, còn có chuột hang, bọn này là loài chuột to ngang mèo, lông cực kì cứng lại còn rất chi là hung dữ.”

“Ồ...” Ranta giơ tay lên ngang trán, nhìn ngó đảo đảo. “Tôi chẳng thấy có gì quanh đây cả.”

Yume rên khe khẽ một tiếng rởn rợn mặt. “Khi ra ngoài luyện tập cơ bản với sư phụ ở guild, Yume bắt gặp chúng ở khắp nơi, sau đó sư phụ dùng cung tên bắn vùi một cái đống xử đẹp con mồi.”

“Quả nhiên là,” Manato chỉ về phía rừng cây bên phải, “thường hay có thứ gì đó lẫn trốn ở những chỗ mọc nhiều cây, đúng không?”

“À...” Haruhiro gật đầu. “Có lẽ thế. Nếu coi bản thân là loài thú mà suy nghĩ, ở những nơi đồng không mông quạnh, không có chỗ để ẩn mình như cây cối hay bụi cỏ cao thì sẽ thấy rất bất an.”

Ranta bật cười. “Hóa ra chúng sợ tao à...?”

“Vậy là, không có con mồi đâu do lỗi của mày hết, Ranta.”

“Im đi, Haruhiro! Phải nói là nhờ công của tao chứ! Nói đấy là công lao của tao đi, nghiêm trang vào!”

“Mày ồn quá. To mồm như thế thì kể cả có con mồi chúng cũng chạy mất thôi.”

“Là công lao của ta!”

“Chán tên này lắm rồi... Không giao tiếp nữa.”

“Này...” Shihoru lúc nào cũng im thin thít, hiếm lắm mới thấy cô mở miệng. “Bọn mình sẽ giết... xử những con vật à?”

Cả bọn nhất loạt dừng bước.

Nói mới nhớ, công việc của lính tình nguyện là tiêu diệt quái vật hoặc các chủng tộc đối địch chứ không phải săn thú lấy thức ăn hay đồ để bán.

“Yume nhé...” Yume nhăn mặt, nói một cách khó khăn, “cũng được sự phụ dạy cho cách biết ơn khi nhận lấy sinh mệnh của các loài động vật. Nhưng Yume yêu động vật nên thực ra không muốn làm mấy việc như giết hại chúng đâu. Chúng vừa dễ thương, vừa đáng thương mà.”

Ranta cười khẩy một cái. “Không phải lúc nói mấy đi đâu khờ dại như thế đâu. Mấy bà là tiểu thư ở đâu ra vậy? Mọi sinh vật đều sẽ chết đi và trở về với vòng tay của thần Skullhell. Có những thứ phải bị giết để chúng ta được sống. Đi đâu đó chẳng có gì kì lạ cả.”

“Nếu vậy thì,” Yume đột nhiên gương cung, lấp tên r ấ chữa thẳng đầu mũi tên về phía Ranta, “để bọn Yume được sống thì giết Ranta cũng được đúng không?”

“Dừ...” Ranta nhảy dựng lên, “đừng, đừng có, đừng có mà nói mấy đi đâu ngu ngốc như thế, con nhỏ ngực lép kia! C... có giết tôi cũng đâu có tác dụng gì đúng không!? Đúng không!? Thật sự không có tác dụng gì đâu! Thật đấy! Dừ... dừng lại giùm đi!?”

“Ít nhất thì Yume sẽ thấy dễ chịu. Yume vừa bị gọi là ngực lép đó thôi!”

“Ch... chí... chính bà đã tự nói mình lép còn gì!?”

“Cho dù Yume có tự nói đi nữa thì Yume cũng không thích người khác nói mình như thế. Đặc biệt là con trai. Nó khiến Yume bị tổn thương.”

“X... xin, xin lỗi! Cho tôi xin lỗi! Cho tôi xin lỗi mà! Bà nói đúng r ấ!” Ranta nhảy lên r ấ tiếp đất bằng tư thế quỳ lạy. “Này! Tôi sai r ấ, tha lỗi cho tôi đi. Xin bà đấy! Yume không nhỏ chút nào. Siêu to, siêu khủng, đến mức kì quan luôn r ấ!”

“Mày đúng là...” Haruhiro nhìn xuống Ranta với vẻ khinh thường, “hoàn toàn chẳng hối cải gì cả.”

“T... tao có mà! Chỗ nào!? Tao không hối cải chỗ nào? Chứng cứ đâu?”

Yume thở dài, cất tên vào bao r ấ hạ cung xuống. “... Bắn tên của Yume.”

“Phù...” Ranta nhồm dậy, làm động tác lau mồ hôi. “Mà, dù sao thì kết quả vẫn thế thôi? Tôi nghĩ kể cả bà có bắn thì cũng chẳng trúng tôi được? Tạm thời là thế? Để phòng hờ thôi? Này? Yume. Đừng động vào con dao sẵn. Đ... đừng rút nó ra! Cái đó không đùa được đâu! Bị xiên cho một cái thì đau lắm đấy! Tôi sẽ ngòm đấy, ngòm thật luôn đấy!”

“Về vấn đề con mồi,” Manato thoáng nở nụ cười khổ sở và nói, “có vẻ gần Alterna vẫn có những loài mà lính tình nguyện tập sự có thể xử lý được như bọn mud goblin hay ghoul. Tớ chỉ nghe người ta nói vậy, chứ cũng không biết rõ.”

“Goblin, ghoul...” Haruhiro nghiêng đầu. Cậu có cảm giác đã từng nghe thấy rồi. Có lẽ do cậu tưởng tượng ra, nhưng cậu nghĩ bọn này đầu là sinh vật có hình dạng giống người.

“... Vậy thì,” Shihoru nói với thái độ có thể coi là mạnh mẽ so với cô ấy mọi khi, “sao chúng ta không tập trung săn bọn mud populi với koul đó?”

Khi Haruhiro từ tốn sửa lỗi “Mud goblin với ghoul mà...”, Shihoru đỏ bừng mặt và co rúm người lại.

“Ờ, cũng được đấy.” Ranta đồng ý bừa. Yume có vẻ vui mừng nói: “Làm như thế tốt hơn nhiều”. Moguzou cũng gật đầu lấp lẹp: “Ừ, ừ”.

“Vậy trước tiên chúng ta vào rừng đã.”

Với tu sĩ Manato dẫn đầu, cả bọn Haruhiro hướng về khu rừng gần đó.

Khu rừng này nghiêm chỉnh là rất giống rừng. Những cây lá rộng mà bọn cậu không biết tên cùng các bụi cỏ thấp mọc um tùm, chẳng nhìn thấy cả những con đường của muông thú. Mặt đất cứng không nhều, thường mềm một cách kì lạ, hoặc hơi nhão. Đi bộ tương đối vất vả, vì không có chỗ đặt chân đủ vững vàng.

Cậu nghe thấy tiếng chim hót. Mỗi khi gió thổi, tiếng lá xào xạc lại truyền đến.

“Muddy pudding với guru,” Yume lầm bầm, “có lẽ thường xuất hiện ở gần nguồn nước chẳng.”

“Là mud goblin và ghoul.” Để hoàn thành việc tạm coi là nghĩa vụ của mình, Haruhiro đính chính. “Nguồn nước à? Nhưng là chỗ nào nhỉ? Đâu đây, suối hay nhánh sông nhỏ?”

“Mình thử tìm xem.” Manato hoàn toàn giữ vai trò chỉ huy rồi, nhưng vì nơi đây là rừng rậm nên cậu cảm thấy thực ra Yume nên làm mới phải. *Mà thôi cũng được. Có được không nhỉ? Chắc là được.*

Nhưng bọn cậu mãi không tìm thấy nguồn nước. Họ cũng chẳng gặp loài sinh vật nào ngoài lũ côn trùng. Chim vẫn hót, nhưng không hiểu chúng trốn ở đâu.

Ranta phô trương nuốt nước bọt đánh ực một cái. “... Trông thế này, có khi nào nơi đây là khu rừng chết không...”

“Chắc chắn là lỗi của Ranta.” Yume phồng má, lườm Ranta. Có vẻ sau vụ bị nói là ngực lép, cô ấy đã hoàn toàn ghét Ranta. “Mọi người không nghĩ là do Ranta ồn ào quá nên mấy con vật chạy hết ờ ỉ à?”

“Tôi đang giữ im lặng mà! Tôi chẳng nói gì được một lúc ờ ỉ đấy!?”

“Chỉ cần Ranta ở đó thì sự ồn tại ấy đã đủ ồn ào ờ ỉ.”

“Nói năng hay nhỉ! Còn bà có đứng đó thì ngực cũng đã lép ờ ỉ!”

“...Gừ.”

“A, tôi sai ờ ỉ. Vừa ờ ỉ là tại tôi. Chỉ là tôi lỡ mồm nói ra sự thật không tô vẽ gì thôi. Đau quá!” Ranta đột nhiên nhảy dựng lên. “Này!? Cái, cái gì vậy!? Ố, ối!”

“Ủa?” Haruhiro chớp mắt. Chân Ranta hết nâng lên lại hạ xuống trông như đang nhảy múa. Dưới chân cậu ta có thứ gì đó, nó đang bám và cào vào chân Ranta. Kích thích của nó cỡ con mèo, toàn thân phủ lông nhon như kim.

“Chuột hang.” Yume nói vậy ờ ỉ nhìn quanh. “Chuột hang chắc chắn sẽ tấn công con mồi theo bầy, nên quanh đây có lẽ vẫn còn những con khác.”

Shihoru la lên thất thanh, quăng người về phía Moguzou. Không, không phải cô ấy chủ ý làm vậy mà hình như bị va vào người Moguzou khi muốn tránh một thứ gì đó.

“Chúng đấy...!” Manato vung cây đoản trượng của mình. “Hự! Chúng nhanh quá!”

“Mà này!” Ranta vẫn vừa nhảy vừa lùi lại phía sau. “M... mọi người cứu tôi với! Cứu tôi phải là ưu tiên hàng đầu chứ! Ai đó! C... cứu tôi với!”

“Chiến đấu đi, hắc ám kị sĩ!” Haruhiro rút dao găm. Nhưng lũ chuột hang mà cậu còn chẳng biết có bao nhiêu con đang chạy vòng vòng rất nhanh trên mặt đất. Sát chiêu khi đánh nhau người ta dạy cậu ở guild đạo tặc là kỹ thuật chiến đấu giả định cho trường hợp đánh với con người hoặc những chủng tộc có vóc dáng tương tự con người. Vì vậy, nói thực là cậu chẳng biết mình nên làm gì. Trước mắt, cậu thử vung dao nhắm vào lũ chuột hang, nhưng đúng như dự đoán, mũi dao của cậu còn chẳng sượt được qua người chúng. “Lũ động vật này nhanh quá...!”

“Hãy a!” Moguzou giơ cao thanh cự kiếm bằng cả hai tay. Bên đó là Ranta. “Ồi!” Ranta vừa kêu vừa nhảy tránh sang bên cạnh. Thanh cự kiếm của Moguzou nổ tung ở vị trí Ranta vừa đứng. Không, là mặt đất. Thanh cự kiếm đập xuống nền đất, làm đất văng tứ tung. Nhưng, chỉ có thế.

“Mo... Moguzou! Ông định giết tôi đấy à!” Ranta cuối cùng cũng rút được thanh trường kiếm ra. Nhưng cũng chỉ rút ra mà thôi, cậu ta vẫn tiếp tục chạy vòng quanh tránh lũ chuột hang như cũ. “Chết tiệt! Chết tiệt, chết tiệt! Xém bị đồng đội giết, lại còn bị lũ này bám theo, đúng là không tốt chút nào...!”

Dao găm không có tác dụng rồi. Haruhiro định đá lũ chuột hang nhưng chúng nhanh chóng tránh được. “Moguzou vừa định cứu mày đấy! Cảm ơn cậu ấy đi!”

“Cứu lúc nào mà cứu!” Ranta dầm lấy đà và dứt khoát chém thanh trường kiếm xuống. “Hãy a! Hatred [Nhát chém thù hận]!Ồ này! Đấu pháp hắc ám của tôi không đánh trúng được bọn chúng...!”

“Đừng dùng kĩ năng một cách vô ích!” Haruhiro nhắm vào một con chuột hang. Cậu đuổi theo nó, nhưng không được. Nó trốn ra sau một cái cây. “A, thật là...!”

“Malik Em Parque.” Shihoru vừa dùng đầu gậy vẽ các văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú. Là phép Magic Missile [Quang đạn ma pháp]. Từ đầu gậy bắn ra viên đạn ánh sáng to cỡ nắm tay... và trúng vào sau đầu Ranta vì một lí do nào đó.

“Ồi!?”

“Oái!?” Shihoru mở mắt. Có lẽ cậu ấy đã nhắm mắt khi bắn viên đạn ánh sáng. Chính vì vậy mà nó mới bay nhầm hướng. “... T... tớ xin... xin lỗi!”

“Tôi sẽ giết bà! Mà không, cho tôi sờ đi...!” Ranta vừa xoa vùng sau đầu vừa định tấn công Shihoru. Ngay lập tức, Manato dùng cây đoản trượng ngáng chân Ranta. Ranta ngã lộn nhào. “Ồi, á!?”

“Cậu làm gì vậy?” Manato vừa mắng Ranta vừa đánh lũ chuột hang. Ít nhất trong mắt Haruhiro, cậu ấy sử dụng cây đoản trượng rất thành thạo, nhưng kể cả vậy, vẫn không thể tóm được lũ chuột hang.

“Chỉ một chút, chỉ cần một chút thôi...” Yume cũng đang vung loạn xạ con dao săn. Có lẽ vì thế mà lũ chuột hang không đến gần cô ấy. “Sur phụ

đã nói, với động vật, nhìn chung chỉ cần gây ra một ít thương tổn là chúng sẽ bỏ chạy ngay. Nên mọi người cố lên!”

“Hây!” Moguzou chém thanh cự kiếm vào một thân cây. Lá cây và côn trùng rào rào rơi xuống. Thấy trên người mình toàn lá cây với côn trùng, Moguzou rú lên hoảng hốt.

“Cứ thế này thì...!” Haruhiro quyết định hạ một bên đầu gối quỳ trên mặt đất và cúi thấp người. Cậu bất động chờ lũ chuột hang chứ không bỏ chạy. *Nó đang tới. Từ phía chính diện. Một con chuột hang.* Haruhiro giơ tay trái ra phía trước. *Đến đây. Cẩn tao đi. Đến cẩn tao thử xem. Tệ thật.* Dù nó chỉ to cỡ con mèo nhưng cực kì đáng sợ, lại còn nhanh nữa. Nhưng cậu phải cố kiềm chế nỗi sợ. Và khi cậu đang kiềm chế... một cơn đau buốt chạy dọc bắp chân phải của cậu. “Ồi á á...!?”

Một con chuột hang khác đã đột kích từ phía sau và cắn vào bắp chân phải của Haruhiro. Khi cậu tính hất nó đi, con chuột hang đang trước liền cắn ngay vào tay trái cậu. “Á á á...!”

“Haruhiro...!” Manato vội chạy tới, cây đoản trường vung xuống một đường sắc bén. “Đừng cử động...!”

Một tiếng rít vang lên, bắp chân phải và tay trái của cậu đột nhiên dễ chịu hẳn.

Lũ chuột hang bắt đầu bỏ chạy, với tốc độ cực nhanh. Kể cả con chuột hang vừa dính một đòn từ cây đoản trường của Manato cũng đã chạy mất trong nháy mắt, chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

“Cậu không sao chứ, Haruhiro?” Manato quỳ xuống phía trước Haruhiro và kiểm tra tình trạng vết thương của cậu.

“À, ừ, không sao...” Vết thương cũng không nặng lắm. Nếu xắn tay áo và ống quần lên thì thấy chỗ bị chuột hang cắn còn lại mấy lỗ nhỏ, có lẽ là dấu răng. Có chảy máu một tẹo. *Vết thương cỡ này thì ừ, hơi đau chút xíu thôi.*

“Để tớ chữa cho.” Manato chạm năm ngón tay phải lên trán, ấn ngón giữa vào vị trí giữa hai lông mày và làm hiện ra một hình sao sáu cánh. “Hỡi ánh sáng, với sự bảo vệ của thần Lumiaris... Cure [Chữa trị]!”

Ánh sáng phát ra từ lòng bàn tay Manato. Ánh sáng ấm áp bao phủ vết thương của Haruhiro trong chớp mắt. Mất ba giây cho vết thương ở bắp

chân phải, và cũng khoảng ba giây cho vết thương ở tay trái là việc chữa trị được hoàn tất.

“Tuyệt thật...” Haruhiro sờ vào nơi vừa nãy vẫn còn vết thương. Ngoài máu ra thì không còn dấu vết gì cả, cậu cũng chẳng thấy đau hay ngứa. “Cảm ơn cậu, Manato. Cuối cùng, vẫn là Manato đuổi được bọn chuột hang đi.”

“Là nhờ có Haruhiro làm mọi thứ đấy.”

“Không, thực ra tớ định nhờ bằng tay trái rồi tự mình làm gì đó cơ...”

“Ừ... Nhưng kết quả tốt có nghĩa là mọi thứ đều tốt đẹp hết mà.”

“Vụ này chẳng tốt đẹp chút nào cả!” Ranta ngẩng bệt xuống đất, chân khua khoắng như một đĩa trẻ nhõng nhẽo. “Tốt ở chỗ nào chứ! Tự dưng bị mấy thứ kì quái tấn công, lại còn chỉ đuổi được chúng đi mà không kiếm được xu nào. Mà tôi cũng đang bị thương đây này. Đau quá! Mau chữa cho tôi đi!”

“A, xin lỗi.” Manato nhanh chóng đi về phía Ranta.

“Cậu có gì phải xin lỗi Ranta chứ...” Haruhiro vừa lẩm bẩm vừa quan sát xung quanh. Moguzou không đứng dậy nổi, có thể do một sau khi vùng thanh cự kiếm quá đà. Shihoru đang ôm lấy một gốc cây to như muốn giấu mình đi, có lẽ đang phiền lòng bởi pha ném đạn ánh sáng nhắm vào đồng đội. Chỉ có mỗi mình Yume khoẻ khoắn nhìn ngang ngó dọc và cười toe toét khi gặp ánh mắt của Haruhiro. Haruhiro chẳng nghĩ ngợi gì cười đáp lại, nhưng cậu cũng có cảm giác đây không phải là lúc để vui cười. *Hay cũng chẳng đến nỗi thế? Biết làm sao đây?*

“... Đúng là bọn mình chỉ đuổi được chúng đi nhỉ.” Haruhiro thở dài. “Lẽ nào, rừng thực ra rất nguy hiểm? Vẫn còn quá sớm đối với chúng ta...?”

“Xong! Sống lại rồi!” Ranta bật dậy sau khi được chữa trị xong rồi xoay cánh tay vòng vòng. “Được rồi các đồng chí, chúng ta nhanh đi tiếp thôi!”

“... Đi... đi tiếp?” Moguzou chớp mắt. “Đ... đi đâu?”

“Ông bị ngốc à!? Đi tìm mud goblin với ghoul chứ còn đi đâu nữa? Chỉ vì bị mấy con chuột quái quỷ không hiểu tởn tại để làm gì quấy nhiễu mà lại nói ‘Vâng, kết thúc ở đây nhé’ à? Đừng có đùa! Ai mà chịu cứ thế này rút lui chứ!”

“Đúng vậy...” Manato suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. “Tớ cũng nghĩ như Ranta. Dù rằng có vẻ sẽ mạo hiểm, nhưng mà, chuột hang là thú ăn thịt nhỉ?”

“Chuột hang ý,” Yume trả lời, “có lẽ là loài ăn tạp. Nhưng chúng cũng kết thành bầy đi săn như vừa nãy, thỉnh thoảng tấn công cả con người nữa.”

“Ừ, thực tế thì bọn mình cũng bị tấn công rồi đấy...”

“Là loài ăn tạp à?” Manato cup mắt xuống và sờ cằm. “Nói chung, nếu đã có loài đi săn như vậy sinh sống nghĩa là khu rừng này hẳn phải có con mồi, đúng không?”

“Đương nhiên còn gì.” Ranta khịt mũi. “Giờ ông mới nhận ra à, Manato? Tôi đã nghĩ thế từ lâu rồi. Rằng nếu đã có loài đi săn như vậy sinh sống nghĩa là khu rừng này hẳn phải có con mồi.”

Haruhiro liếc xéo Ranta. “... Mà chỉ nhắc lại y hệt những gì Manato nói đấy chứ.”

“Mày lảm mồm quá đấy, đờm đờ! Tên nhóc buồn ngủ!”

“Lúc trước tao từng có lần bảo mày đôi mắt tao sinh ra đã thế rồi chứ không phải là do buồn ngủ nhỉ!?”

“Haruhiro,” Manato thậm chí còn nở một nụ cười, “cơ bản là cậu nên bỏ ngoài tai mấy lời Ranta nói.”

“Nàyyyyyyyyyyyy!” Ranta chỉ tay vào Manato. “Đừng có thần nhiên nói những điếu quá quắt như vậy! Ông chỉ giả vờ là người tốt thôi chứ thực ra bụng dạ đen tối lắm đúng không!?”

“Ai biết được.” Manato đáp một câu cho có rồi hít lấy hơi. “Vậy, nếu không ai phản đối, bọn mình cùng cố gắng thêm chút nữa ở khu rừng này nhé.”

Không ai có ý kiến gì. Cả nhóm Haruhiro quyết định vừa trông chừng bọn chuột hang, vừa tìm kiếm sâu hơn trong rừng.

Đi loanh quanh trong rừng đến khi mặt trời đứng bóng, cả bọn cũng chỉ tìm được một con nai. Yume đã giương cung nhắm bắn nhưng không trúng và để nó chạy mất.

Bọn cậu vài lần thấy bóng mấy con chim.

Cả đám bị bầy chuột hang tấn công thêm lần nữa nhưng xoay xở đánh lui được bọn chúng.

Tất cả chỉ có thể.

Trời tối thì chẳng có gì hay ho nên nhóm Haruhiro đành lê bước chân nặng nhọc ra khỏi rừng.

“... Làm sao đây?” Ranta lên tiếng bằng giọng thần thờ. Đúng là bây giờ thì không thể khoẻ khoắn được nữa rồi.

“Còn làm sao nữa.” Haruhiro cố gắng nén lại tiếng thở dài. Giờ mà thở dài thì sẽ có cái gì đó trong cậu tiêu tan. “... Chỉ còn nước quay lại Alterna thôi.”

“Đúng là chuyến thám hiểm mệt phờ của các cậu bé lờ mờ.” Yume lẩm bẩm.

Haruhiro âm thầm phản bác “Ai là cậu bé lờ mờ chứ...”, nhưng rồi cậu nhận ra ở đây có đến bốn cậu bé lờ mờ và cậu không nén tiếng thở dài được nữa.

“Nhưng, nhưng mà,” Shihoru sắp sửa nói gì đó, nhưng lại gục đầu về như đã sức cùng lực kiệt. “... ừ... đúng là, không có gì đâu.”

Có tiếng bụng ai đó sôi lên. Là Moguzou. “... Tớ đói rồi.”

“Lúc về” Manato nhìn khắp cả nhóm, “trước tiên bọn mình hãy ghé qua chợ hay đâu đó ăn cơm đi. Tớ cũng biết chỗ trọ rẻ lắm. Là khu nhà trọ cho lính tình nguyện gần Thị trấn phía Tây. Ở đó được trọ miễn phí nếu có huy hiệu của đoàn lính, còn tập sự thì sẽ mất tiền. Nhưng giá cũng thấp thôi. Nếu chỉ thuê một phòng cho nam và một phòng cho nữ thì cả bọn sẽ mất hai mươi copper.”

Ranta xì một tiếng bất mãn. “Cứ ở ngoài trời cũng có sao đâu? Đến một xu đồng mà bọn mình còn chưa kiếm được nữa là.”

“Không, chúng ta nên xem đó là phương án cuối cùng.” Manato nói dứt khoát. “Khu nhà trọ mặc dù phải chung đụng nhưng vẫn có phòng tắm và nhà vệ sinh. Có sự khác biệt lớn giữa việc có hay không có mấy thứ ấy, đặc biệt là với các bạn nữ.”

Shihoru nắm chặt gậy, không nói gì mà chỉ liên tục gật đầu. Yume cũng lên tiếng đồng tình: “Phải đó”.

Tuy Ranta vẫn làu bà làu bầu rằng “Không có nhà vệ sinh hay phòng tắm thì cũng có chết đâu”, nhưng có vẻ cậu ta sẽ là người đầu tiên tỏ ra khó chịu rồi phàn nàn nếu không có chúng.

“Tớ tán thành ý kiến Manato.” Ngay khi Haruhiro giơ tay, Shihoru, Yume rồi cả Moguzou cũng giơ tay theo. Ranta tắc lưỡi nhưng không phản đối gì thêm nữa.

Ngày đầu tiên làm lính tình nguyện tập sự theo đúng nghĩa của cả bọn đã lặng lẽ kết thúc với việc chẳng thu hoạch được gì.

8. Ngoan cố

Yume ng ấ xồm, dựa người vào một cái cây to.

Haruhiro cố giấu tiếng bước chân của mình, tiến lại gần Yume ấ chọc vào vai cô nàng. Yume quay lại, tự lấy tay bịt chặt cái miệng đang sắp há ra của mình.

“Thế nào ấ?” Haruhiro nhỏ giọng hỏi. Yume gật đầu, cử động cả cánh tay và ngón tay. Có vẻ cô ấy đang ra dấu gì đó, nhưng Haruhiro hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của nó. Giải nghĩa bây giờ thì hơi bị khó nên Haruhiro đành rướn người ra khỏi bóng cây.

Thấy ấ.

Đây là buổi chiều ngày thứ hai bọn cậu chính thức trở thành lính tình nguyện tập sự.

Vẫn trong khu rừng hôm qua, bọn Haruhiro cuối cùng cũng tìm thấy một chỗ giống như một dòng suối nhỏ. Nó xuất hiện ở đó.

Nó gầy nhảnh, có chiều cao cỡ đứa trẻ loài người. Da nó có màu vàng nhưng trông nhăn nheo và bẩn thỉu như bị phủ đầy bùn. Tóc của nó mọc lờ thờ như đám tảo biển, tai thì nhọn hoắt. Vì nó đang quay lưng về phía này nên cậu không nhìn thấy mặt. Nó gầy như không mặc gì, trên cổ trông lủng lẳng một sợi dây.

Đó là mud goblin.

Nó bò trên tứ chi, có vẻ đang uống nước suối. Cậu có thể nghe thấy những âm thanh ực ực khó chịu.

Haruhiro cố gắng không gây ra tiếng động, hít sâu ấ nhìn về phía sau. Bốn người, Manato, Ranta, Shihoru, Moguzou ló mặt ra một chút từ sau những thân cây cách chỗ cậu không xa để xem xét tình hình phía bên này. Thấy Haruhiro gật mạnh đầu, những người khác cũng gật đầu đáp lại.

Cuối cùng cả bọn cũng tìm thấy con mồi. Làm thôi. Phải làm. Nhất định phải làm. Nhưng ra dấu thế nào? Bọn cậu vẫn chưa thống nhất gì.

Làm sao truyên đạt được cho mọi người đây? Trước mắt, Haruhiro thử giơ cao tay phải. *Không được rồi. Căng thẳng quá. Mà thực ra, mình đã căng thẳng từ nãy rồi. Được chưa? Tiến lên. Đúng thế. Xỉn thôi.*

Haruhiro vừa hạ tay phải xuống, Ranta đã lao lên trước nhất, hét ầm ĩ. Haruhiro không khỏi nghĩ cậu ta đúng là tên ngốc. Cậu nhìn thấy đúng lúc con mud goblin bị giật mình và quay sang phía các cậu.

“N... nó bỏ chạy...!?”

“Hây!” Yume bắn một mũi tên, nhưng không trúng. Con mud goblin định chạy trốn sang phía bên phải nhưng mũi tên đã cắm xuống mặt đất ngay phía trước nó. Con mud goblin rít lên kinh ngạc, rõ ràng là đang hốt hoảng.

“Đẹp lắm, Yume.” Haruhiro rút dao găm ra khỏi vỏ và chạy lên. *Gì đây? Mình lại thành người tiên phong à? Chẳng ra đáng đạo tặc gì cả, nhưng cũng đành chịu. Mình không muốn để nó chạy mất.*

Mud goblin. Mud gob. Nó có đôi mắt tròn. Nhưng nó xấu kinh dị. Khuôn mặt giống như bà lão chưa từng tắm rửa kể từ khi sinh ra. Răng đen kịt, còn lưỡi thì tím ngắt. Nó chẳng mặc gì ngoài sợi dây đeo trên cổ. Nói chung là trần truồng. Mọi thứ cứ lộ ra.

Con mud goblin hét lên the thé khi nhìn thấy Haruhiro. Không hiểu sao nó lại hướng về bên này. *Thật à? Định đấu với bọn tao sao. Mà không biết nhĩ? Bọn tao có sáu người đấy. Tay. Là tay. Nhắm vào cổ tay.* Haruhiro nhắm vào cổ tay trái của con mud goblin chém tới. “Slap [Đập tay]...!”

Con mud goblin rít lên, nhảy chéo về phía sau và tụt xuống suối. *Mình đánh trượt? Không, cổ tay trái con mud goblin đã có một vết cắt nhẹ, máu đen ánh sắc đỏ đang chảy ra từ đó. Có vẻ nó đã bị rách da. Nhưng miệng vết thương khá nông. Con mud goblin nhảy lên từ dưới suối, làm nước bắn tung tóe, hùng hổ lao về phía Haruhiro. Nó lao đến? Nó lao đến đấy? Đùa à? Đừng có đến đây, đồ ngu.* “Ư!”

Haruhiro ngay lập tức đổ người sang trái, suýt soát tránh được pha đột kích của con mud goblin.

“Hatred [Nhát chém thù hận]...!” Ranta hùng hổ xen vào, vùng thanh trường kiếm chém xuống nhưng nhìn thế nào cũng thấy thật ẩu tả. Và tất nhiên là cậu ta chém vào khoảng không. “Cái gì!? Ư ô...”

Con mud goblin rú lên, tung người đá bay Ranta. Nó định đè lên Ranta vừa ngã dập mông. Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc. Manato vung cây đoản trượng, giáng một đòn vào vai con mud goblin. Nó kêu lên một tiếng đau đớn rồi nhảy tung tung ra xa.

“Ma... Malik E...” Shihoru vừa dùng gậy vẽ các văn tự nguyên tố vừa định niệm thần chú thì Ranta hét lên giận dữ: “Bà lại nhắm mắt nữa à!”. Shihoru co rúm người lại. “... T... tớ xin lỗi!”

“Moguzou! Tấn công con mud goblin từ chính diện!” Manato tích cực tung ra những chỉ thị. “Những người khác bao vây nó lại! Đừng để nó chạy thoát!”

“Ừm!” Moguzou rần rập chạy lại, thúc phần mũi thanh cự kiếm về phía con goblin. Ranta vừa lẩm bầm “Cũng, cũng đành chịu thôi” hay gì đó vừa đứng dậy rồi di chuyển sang phía bên phải con mud goblin. Manato đang ở bên trái. Haruhiro cùng Yume đã rút sẵn con dao sẵn chặn phía sau. Shihoru mở to mắt, đứng từ xa hướng đầu gậy về phía con mud goblin.

Con mud goblin nhìn quanh, hết bước lên trước rồi lại lùi về sau, hết sang trái lại sang phải, cất tiếng kêu gya gya, cảm giác như thể nó muốn chạy đi mà không chạy được. Đúng như kế hoạch của Manato.

“Moguzou!” Ranta đâm thanh trường kiếm về phía con mud goblin. “Tăng sức ép lên! Sức ép! Sức ép ấy!”

“Hừm!” Moguzou gằn lên, vung thanh cự kiếm. Vung tới, vung lui, nhưng con mud goblin vẫn tránh được. Ranta hét lên “Hây a!” và định đâm thanh trường kiếm về phía con mud goblin đang nhảy lơi chơi tránh né. Mud goblin nhặt một cành cây gãy, kêu rít lên và ném về phía Ranta.

“Ồi!?” Ranta lùi lại một bước, chật vật đánh cành cây gãy rơi xuống bằng chuôi kiếm. Thế trận bao vây bị phá vỡ. Con mud goblin có lẽ định chạy trốn từ chỗ đó nhưng Manato đã làm cây đoản trượng phát sáng ngay lập tức. Con mud goblin bị trúng đòn ở bả vai, phát ra tiếng kêu đau đớn. Thế nhưng, trong nháy mắt, nó chuyển hướng sang Manato, hét lên với chất giọng thật kinh khủng “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”. Nói thật, Haruhiro cảm thấy sợ. Đến cả Manato trông cũng như vừa chột dạ.

Bởi vì, thật đáng sợ. Con mud goblin đang liều mạng. Nó không muốn bị giết. Đừng hòng giết được nó. Trước khi bị giết, nó sẽ giết bọn cậu.

Giết. Giết. Giết. Ít nhất nó cũng phải kéo bọn cậu theo. Con mud goblin đã chuẩn bị tinh thần làm thế.

“M... mọi người!” Ranta liếm môi liên tục. “Đừng có sợ sệt! Chỉ có giết hoặc bị giết thôi! Tô... tôi sẽ giết nó để thu thập Vice [Ác đức]...”

“Cẩn thận đấy...!” Manato vừa nói vừa xông lên, dùng cây đoản trượng đánh con mud goblin. Dù đầu bị đập cho chảy máu nhưng con mud goblin vẫn nhìn chăm chăm vào Manato rồi vung hai tay như thách thức “Thế thì sao?”

“Mud gobchin, đúng là đối thủ khó xơi...” Yume thì thào, giọng hơi run run. *Quá chuẩn*, Haruhiro nghĩ. Nó vẫn tỏ ra bình thường dù bị đập tới mức chảy máu đầu.

“Phù! Phù!” Moguzou vung thanh cự kiếm hai lần, rồi ba lần. Con mud goblin lùi lại. Khi lùi lại, hiển nhiên nó đã tiến gần hơn về phía Haruhiro và Yume.

Yume nói: “Diệt nó thôi, Haru!” Cậu không khỏi tự hỏi từ lúc nào mình thành Haru rồi, nhưng đúng là bây giờ cậu phải tiêu diệt nó. Khi cậu hét lên “U ô ô ô!” rồi đâm dao găm về phía con mud goblin, nó liền quay về phía cậu và kêu “A a a!”.

“U...” Haruhiro suýt nữa thì lùi lại nhưng cậu kịp được rồi vung dao một cách điên cuồng. Trúng rồi.

Cậu cảm thấy tay mình khựng lại. Nhát dao trúng vào tay phải của con mud goblin, phần giữa cùi chỏ và cổ tay. Haruhiro la “Oái!” một tiếng rồi rút dao găm về. Đây là lần đầu tiên cậu chém vào mục tiêu không phải bù nhìn dùng cho luyện tập. Thật kinh khủng.

“U gya gya! Gya gya! U gya gya!” Con mud goblin vừa chạy vòng quanh tại chỗ, vẩy máu tung tóe, vừa hăm dọa bọn Haruhiro.

Đây là sáu đánh một. Vì nhóm Haruhiro đang bao vây con mud goblin nên có thể tấn công nó từ bất cứ hướng nào, thế mà không ai định ra tay.

Mọi người đều hít thở nặng nề. Mặc dù ngoại trừ Moguzou là người dùng một thanh kiếm nặng, cả bọn cũng chẳng ai vận động nhiều đến mức ấy.

“... Gì thế này?” Haruhiro cố ổn định lại nhịp thở, nhưng không suôn sẻ lắm. *Gì thế này? Con mud goblin mạnh vậy à? Hay do bọn mình yếu? Quá yếu? Cứ thế này liệu mình có xử được nó không? Chắc không được đâu.*

Nghĩ theo lẽ thường thì tuyệt đối không thể. Nó không hợp với mình. Những việc như chiến đấu đâu có dành cho mình. Đáng sợ nữa. Chuyện này là không thể. Tại sao mình làm những chuyện này? Dừng lại chẳng tốt hơn à? Nhưng dừng lại rồi thì phải làm sao, mọi chuyện sẽ thế nào?

“Vì đây là đánh đổi mạng sống...” Manato hét lên. “Đây là đánh đổi mạng sống! Cả chúng ta, cả đối thủ, chính con mud goblin kia cũng rất nghiêm túc. Đây là một cuộc chiến chân chính, không có thứ gì nghiêm túc hơn nó cả. Không hề đơn giản chút nào! Bất cứ ai, bất cứ sinh vật nào cũng không muốn chết!”

“Malik Em Parque...!” Shihoru bắn một viên đạn ánh sáng từ đầu gậy. Viên đạn ánh sáng bay qua giữa Moguzou và Manato, trúng trực diện ngay mặt con mud goblin. “Gư...!?”

“Là lúc này!” Manato vừa ra hiệu lệnh, vừa b ả thêm một đòn v ề phía con mud goblin. Ranta hét: “Xem đây!”, vung thanh trường kiếm xuống chém ngập vào vai phải của con mud goblin. “Cư... cứng quá! Là xương à!?”. “Hây a...!” Moguzou vung thanh cự kiếm một cách dứt khoát, bổ vào đỉnh đầu con mud goblin. Lực bổ cực mạnh, làm đầu nó bị nghiền nát mất một nửa hoặc khoảng một phần ba.

Làm được rồi.

Con mud goblin gục xuống, Ranta giờ nắm đấm lên. “Được lắm!”

Haruhiro thở ra, nhưng tới giữa chừng thì tắc nghẹn.

Con mud goblin đã nhòe dậy. Hơn nữa, động tác lại cực nhanh.

“... Không thể nào.” Yume kinh ngạc nói. Haruhiro nghĩ chắc chắn có gì đó không đúng. Nhưng dường như chẳng có gì nh ần lẫn cả.

Con mud goblin vùng chạy. Có lẽ nó định chu ần. Manato thốt lên “Cái...!?” với gương mặt kinh ngạc nhưng vẫn dùng cây đoản trường ngang chân con goblin. Thật bất ngờ, con mud goblin nhảy lên và tránh được. Sau đó nó lao v ề phía Haruhiro. Nó định chạy thoát từ bên sườn cậu sao? “... Quả nhiên là vậy!”

Haruhiro dùng chân ngang chân phải của con mud goblin. Có vẻ lần này con mud goblin không thể né được nên nó ngã l ần ra.

“Ư ô!” Ngay khi Moguzou định bổ thanh cự kiếm v ề phía con mud goblin thì Ranta xen vào. “Tránh ra, Moguzou! Tôi sẽ tung đòn kết liễu...!”

Haruhiro bất giác nhìn đi chỗ khác. Một âm thanh khó chịu vang lên, tiếp đó là tiếng cười ha hả của Ranta. “Hỡi thần Skullhell! Ngài có nhìn thấy không!? Để thu thập Vice [Ác đức] cần chính tay hắc ám kỳ sĩ tước đoạt sinh mệnh của những kẻ còn sống, sau đó dâng một phần máu thịt của kẻ đó tại tế đàn trong guild! Tai to phết, mà móng vuốt hay gì đó cũng được... Hả!?”

“Ế...” Nhìn sang phía Ranta, Haruhiro hoảng hốt. Con mud goblin vẫn đang cử động. Nó đang định trườn đi đâu đó.

“... Híc,” Shihoru nhìn như muốn khóc.

“Nó vẫn không muốn chết...” Yume lặng lẽ nói, chấp hai tay lại. “Nam mô nam mô nam mô...”

“Không phải.” Sau một thoáng phân vân, Haruhiro phản bác. “Nó vẫn chưa chết...”

Manato vung cây đoản trượng lên. “Nếu chúng ta không kết liễu nó... thì chỉ kéo dài đau đớn mà thôi.”

Cậu không muốn nhìn nhưng vẫn cảm thấy mình phải chứng kiến đến phút chót.

Manato bẫ một đòn thật mạnh vào con mud goblin, đến lúc xác định nó không còn thở nữa, cậu ấy nhắm mắt lại, vẽ hình một ngôi sao sáu cánh. Cậu tưởng Manato sẽ nói gì đó với con goblin nhưng cậu ấy không nói lời nào cả. Chắc cậu ấy không muốn biện minh cho những gì mình đã làm.

“Aaa!” Ranta chỉ tay về phía Manato. “M... Manato, ô... ô... ông...! Ông xử nó rồi đúng không! Tôi đã nói nếu không phải tôi làm thì sẽ không thu được Vice [Ác đức] rồi còn gì...!”

“À,” Manato cười méo xệch và gãi đầu. “Xin lỗi. Lỡ rồi.”

“Xin lỗi nhóc cái đầu ông!”

“Tớ có nói là ‘Xin lỗi nhóc’ đâu, ‘Xin lỗi. Lỡ rồi’ đấy chứ.”

“Cái đó sao chẳng được! Ông đền cho tôi đi! Đền đi! Như thế nào á!? Làm sao mà đền được! Oa oaaaaa... Vice [Ác đức] đầu tiên... đáng ghi nhớ của tôi...” Ranta quỳ mọp trên tứ chi, ra sức đâm thùm thụp vào mặt đất. “... Mà thôi, chẳng sao.”

Haruhiro chớp mắt. “Ch... chẳng sao ấy à...?”

“Việc đã rồi thì đành chịu thôi.” Ranta đứng lên rồi đến ngửi xồm bên cạnh con mud goblin. “... Ờ. Trông kinh khủng quá. Chiến lợi phẩm... là cái này à? Có cái gì đó treo lủng lẳng trên sợi dây đeo quanh cổ nó. Cái gì đây?”

“Đâu?” Haruhiro ngửi xồm bên cạnh Ranta. Cậu nhìn chăm chăm vào sợi dây đeo cổ, cố hết sức không ngó đến con mud goblin. Đúng là có gì đó được luồn qua sợi dây đeo cổ mảnh. Vật đầu tiên là răng nanh động vật hay cái gì đó bị đục lỗ. Vật còn lại, trông khá bẩn thỉu... là titanium sao? “... Cái này chẳng phải là đồng bạc à? Dù nó đã bị đục lỗ rồi.”

“Ô hô!” Ranta định kéo sợi dây đeo cổ nhưng lập tức rút tay về “... Haruhiro, mày lấy nó đi. Bẩn lắm.”

“Được thôi...” Haruhiro dùng dao găm cắt sợi dây buộc cổ để lấy chiếc răng nanh và đồng xu. Rõ ràng là một đồng bạc. Ừ thì, tuy bị lủng một lỗ. “Chẳng biết... có bán được không nhỉ? Mà đục được lỗ thế này chắc cũng tốn công phết.”

“Gì thì gì,” Manato đặt tay lên vai Haruhiro, “đây cũng là thắng lợi đầu tiên của chúng ta.”

Ranta uốn ngực ra đắc ý. “Tất cả là nhờ công của tôi đây!”

“Đúng thế nhỉ.” Yume nói bằng giọng lạnh tanh.

Ranta tặc lưỡi và lườm Yume. “Bà vẫn còn ghi thù à? Ngực lép mà ngoan cố thế!”

“Độ lớn của ngực chẳng liên quan gì đến ngoan cố cả!”

“Nếu không liên quan thì bà quên ngay việc đó giùm! Cho nó trôi theo dòng nước đi! Từ cổ chí kim, từ đông sang tây, người ta đều bảo tính ngoan cố là nguyên nhân của chứng hai lưng đấy.”

“Đừng có gọi Yume là hai lưng! Ít ra ngực lép nghe còn dễ thương!”

“Hai lưng hai lưng hai lưng hai lưng, xin chào cô hai lưng, tạm biệt cô hai lưng, hai lưng...”

“Bực mình rồi nha.” Yume đỏ bừng mặt mũi, hai má phồng ra, lấp tên vào cung và nhắm về phía Ranta. “Yume bắn! Yume cảm thấy mũi tên này sẽ không trượt! Yume bắn này!”

“Yume, dừng, dừng lại, tôi, tôi xin lỗi!?” Ranta xoay người mấy vòng rồi quỳ mọp xuống. Một pha quỳ lộn vòng điệu nghệ. “T... tôi chưa rồi!?”

Vì thế!? Th... tha cho tôi!”

“Tại sao lại là câu ra lệnh hả!? Ranta phải nói là ‘đại nhân Yume, xin hãy làm ơn tha thứ cho tôi’ chứ!”

“Đ... đại nhân Yume! Tôi rất xin lỗi. Cầu xin ngàn lần vạn lần, tôi sẽ làm bất cứ điều gì, làm ơn rủ lòng thương!”

“Đành vậy.” Yume tuy vẫn phồng má, nhưng thả lỏng dây cung một cách dễ dàng ngoài dự đoán và hất hàm về phía con suối. “Vậy thì, Ranta biến ra đó đi.”

“Hả...?”

“Ranta lặn xuống suối đi. Làm vậy thì hôm nay Yume sẽ tha cho.”

“Đồng... B... bà..., không thể nào, ai mà...”

Yume lại kéo căng dây cung. “Không làm thì thôi. Yume chỉ việc bắn tên thôi mà.”

“... Tô... tôi sẽ lặn.”

“Cố lên.” Haruhiro vỗ vai Ranta. Manato cũng nói với khuôn mặt tươi cười. “Cẩn thận nhé.”

“Mấy người không nói thì tôi cũng cẩn thận!” Khoảnh khắc Ranta làm tư thế chuẩn bị lao mình xuống suối, Haruhiro đã không bỏ lỡ tiếng thì thầm của Shihoru “... Đáng đời”. Ngay sau đó, Ranta đếm “Một, hai!” rồi lặn xuống nên có lẽ cậu ta không nghe thấy.

“S... sẽ bị cảm đấy.” Moguzou nói.

9. Quyết tâm đè nặng

Cửa hàng thu mua đủ loại vật phẩm nằm rải rác gần khu chợ của Alterna nhưng chỗ nào cũng chỉ trả tối đa ba mươi copper cho đồng bạc bị đục lỗ. Dù bị đục lỗ nhưng chỉ trả ba phần mười giá trị là không thể chấp nhận được. Tuy nhiên, đáng mừng là chiếc răng nanh không ngờ lại có giá một silver.

Nghe nói ở vùng Biên cảnh Grimgar này có ba loài sói. Sói xám hay còn gọi là sói rừng rậm. Tiếp đó là sói trắng, bề tôi của Bạch Thần Elrihi cùng sói đen, bề tôi của Hắc Thần Raigil, vị thần đối địch với Elrihi. Chiếc răng nanh đó là của một con sói đen. Người ta tin rằng trong răng nanh của sói đen có chứa sức mạnh ma thuật và nó trở thành nguyên liệu chế tạo bùa trừ ma.

Tóm lại, thu hoạch hôm nay của cả bọn là một silver và ba mươi copper. Hai mươi copper là phí trọ tối nay, còn lại một silver mười copper, chia đều cho sáu người, mỗi đứa được mười tám copper, còn dư hai copper sẽ gộp vào lần chia chác sau nên tạm thời đưa Manato giữ hộ.

Từng người trong nhóm tách ra ăn ở các quây trong khu chợ, sau đó tới khu nhà trọ tối tàn dành cho lính tình nguyện ở gần Thị trấn phía Tây. Đặt chân đến đó, chẳng hiểu sao lại có cảm giác như được về nhà. Mặc dù cứ có huy hiệu đoàn lính thì sẽ được sử dụng miễn phí nhưng khu nhà trọ cho lính tình nguyện này vẫn khá là trống trải. Trước tiên, bốn chàng trai gọi đầu và cạo rửa cơ thể ở khu nhà tắm chỉ phủ đá lên trên nền đất, rồi quay trở về phòng nam sau khi ghé phòng nữ báo cho Yume và Shihoru biết “Phòng tắm trống rồi”. Đến lúc ấy, Haruhiro đã tương đối buồn ngủ nên ngã người xuống chiếc giường làm từ cỏ khô một cái là cậu nhắm mắt ngay.

Khu nhà trọ cho lính tình nguyện này có loại phòng bốn người và loại phòng sáu người, nếu là lính tình nguyện tập sự thì dù ở phòng mấy người cũng vẫn mất mười copper một phòng một đêm. Nói đến lí do tại sao

phòng bốn người và phòng sáu người lại có giá như nhau thì có lẽ là vì diện tích phòng bằng nhau, phòng sáu người kê nhiều giường hơn nên sẽ có chút bí bách. Giường ở phòng sáu người cũng nhỏ. Giường ở phòng bốn người đã đủ chật chội rồi, với người cao một mét bảy như Haruhiro thì không nói làm gì, chứ cao một mét tám mươi sáu như Moguzou chắc chẳng nhét vừa cơ thể vào giường ở phòng sáu người.

Trong phòng có hai chiếc giường hai tầng được trải cỏ khô. Ngoài ra còn có một chiếc đèn treo trên tường. Chỉ có từng đó đồ đạc trong phòng bốn người ở nhà trọ dành cho lính tình nguyện. Chẳng làm được gì ngoài ngủ, mà bọn cậu cũng chẳng định làm gì khác. Ngày mai cả bọn còn phải dậy sớm nên thực sự cần ngủ luôn thôi.

Có tiếng cọt kẹt phát ra từ giường bên cạnh. Chắc là Moguzou đã nằm xuống. Ở giường bên cạnh, tầng dưới là Moguzou còn tầng trên là Ranta. Bên này thì Haruhiro ở tầng trên còn Manato ngủ ở tầng dưới. “... Manato? Cậu còn thức không?”

“Có. Tôi vẫn thức. Có chuyện gì thế?”

“Không, cũng không có gì...” Không hẳn là cậu không có chuyện muốn nói. Chẳng hạn như, mười tám copper một ngày thì biết làm sao đây.

Với mười silver nhận được từ Brichan, ngày đầu tiên, cậu đã ăn thịt xiên hết bốn copper, dùng tám silver để gia nhập guild đạo tặc. Tại thời điểm đó, cậu còn một silver và chín mươi sáu copper. Sau khi kết thúc huấn luyện, hôm qua cậu dùng bốn copper phí trọ, mười copper cho ăn uống nhưng không kiếm được đồng nào. Hôm nay, cậu tiêu mười hai copper tiền ăn và kiếm được mười tám copper. Số tiền hiện tại của cậu là một silver và tám mươi tám copper. Nói thêm là cậu đã gửi sáu mươi copper vào Thương hội kí gửi Yorozu vì mang theo bên người khá bất tiện. Vậy là cậu còn mất thêm cả phần phí gửi tiền nữa.

Haruhiro vẫn còn đỡ, Moguzou mới khốn khổ. Phí ở trọ hôm qua của cậu ấy do năm người còn lại chia nhau. Nhưng tiền ăn chắc hẳn là mượn Manato. Hôm nay cậu ấy ăn cũng nhiều, dù gì cậu ấy cũng to con mà. Tiền của Moguzou có lẽ thành số âm rồi. Cậu ấy đang sống một cuộc sống nợ nần.

Haruhiro đến lúc nào đó cũng sẽ như vậy sao? Không, hiện tại, ngoại trừ Moguzou vẫn còn có thể vay tiền của đồng đội, thì sẽ không có chuyện

số tiền tụt xuống âm. Nếu không ai cho vay, thì “số không” sẽ là đáy. Trắng tay. Không một xu dính túi. Nếu trở nên như thế... thì cậu phải làm sao.

Không kiếm được nhiều hơn thì hồng bét. Tiền ăn và ở trọ một ngày cũng khoảng mười lăm copper, cậu muốn kiếm được gấp đôi chỗ đó. Gấp đôi? Gấp đôi liệu có đủ không? Khu nhà trọ cho lính tình nguyện này vừa cũ vừa bẩn. Bồn cầu thì ứ đọng phân và nước tiểu, kính tắm không chịu được. Còn cái nhà tắm nữa, mùa này chưa lạnh thì không sao, chứ đến khi chuyển mùa chắc kính khủng lắm. Ngủ trên giường bằng cỏ khô cũng chẳng thoải mái gì. Giá như có được ít nhất là một tấm chăn. Cậu muốn trọ ở nơi khá khẩm hơn. Cậu đến quán lót để thay cũng không có, phải giặt khi tắm, rồi phơi khô qua đêm, nên cậu chỉ còn nước tòng ngồng mà đi ngủ, giống như hiện giờ. Haruhiro, Manato cùng Ranta đều thuộc loại thừa râu, nhưng râu tóc Moguzou đã bắt đầu trở nên bờm xờm, có được cái dao cạo thì tốt. Không mua dao lam hay một con dao nhỏ thì chẳng ổn chút nào.

Chỉ kiếm được từng này thì toi mất. Nói vậy chứ, ngẫu nhiên có một con mud goblin mang theo răng nanh sói đen, cái đó lại bán được với giá một silver, có khi thực ra lại là may mắn. Vậy tức là? Thu hoạch hôm nay không tồi? Tốt là đằng khác?

Cứ cho là ngày mai họ tìm được một con mud goblin, rồi thuận lợi xử lí nó thì có lẽ nó cũng chỉ mang theo đồng bạc có lỗ thôi. Một đồng bạc có lỗ đổi được ba mươi copper. Chia cho sáu người, mỗi người được năm copper. Có ngủ ngoài trời thì vẫn lỗ.

Nghĩ thì thấy gay go thật... Cậu muốn nói ra, nhưng lại thôi. Một khi thốt ra rồi, nó sẽ trở thành vấn đề không thể bỏ qua và bọn cậu sẽ buộc phải làm gì đó.

Tạm thời, thu hoạch hôm nay không tệ, tương lai thì chẳng ai biết trước được, nên ngày mai có khi còn gặp chuyện tốt hơn. *Vì thế, trước mắt thì, bây giờ, cứ kệ nó.*

“Không có gì đâu.” Haruhiro nói. “Vậy à?” Manato đáp lại. “Thế thì tốt.”

“Được rồi.” Ranta bất thành linh nhảy từ giường tầng trên xuống. “Tôi đi ra ngoài một chút!”

“Hả?” Haruhiro nhòm người dậy. “Ranta, đi là đi đâu cơ?”

“Hôm qua tôi đã bỏ qua rồi.” Ranta làm vẻ mặt khổ sở một cách kì quặc. “Hôm nay sẽ không như thế nữa. Không làm những việc phải làm thì không đáng mặt đàn ông.”

“Hả...? Tao chẳng hiểu mày nói gì.”

“Đúng là đồ chậm tiêu. Tại sao mày lại không hiểu chứ? Rõ ràng thế còn gì. Là nhà tắm, nhà, tắm.”

“Nhà tắm thì làm sao?”

“Bây giờ tụi con gái đang ở trong đấy đúng không? Chẳng phải đang trần như nhộng, gọi đầu với tắm tấp à? Nếu thế, việc tao phải làm chỉ có một thôi đúng không...?”

“M... mày, không lẽ, định, nhìn trộm?”

“Phư phư phư. Ranta. Đi đây~y!”

“Đợi, việc đó, không được!” Haruhiro xuống giường đuổi theo Ranta. Nhưng Ranta những lúc thế này lại cực kì nhanh nhẹn. Cậu đến trước phòng tắm rồi mà chẳng tóm nổi cậu ta.

Phòng tắm nằm bên ngoài. Nó vẫn gắn với khu nhà trọ nhưng tách biệt về mặt cấu trúc nên có lẽ gọi là cái lán dùng để tắm gội thì chính xác hơn. Ranta khom người, ghé tai vào cửa ra vào của cái lán đó.

“Mày...” Khi Haruhiro định lên tiếng gọi, Ranta biến sắc, đặt ngón tay trở lên môi, sát khí tỏa ra ngùn ngụt. Bị uy hiếp, Haruhiro im lặng ngoài ý muốn. Không không, bị uy hiếp thì làm ăn được gì. Haruhiro rón rén lại gần, cố không để lộ tiếng bước chân và thì thầm vào tai Ranta. “... Việc này không được đâu. Gì thì gì, là con người thì không được làm việc này.”

(Mày chẳng biết gì cả.) Ranta chỉ dùng khẩu hình mà không phát ra tiếng. (Dù mất tư cách làm người cũng được. Nếu cần thiết để đạt được mục đích thì tao có thể thành quỷ hay A Tu La luôn.)

(Quỷ với A Tu La thì phóng đại quá đấy... Đây chỉ là chuyện “có tự trọng tí đi” thôi...)

(Tự trọng?) Ranta nhún vai. (Tao không biết từ đấy. Ít nhất, trong từ điển của tao không có từ đấy. Ô hô.)

(... G... gì vậy?)

Ranta chỉ về phía cánh cửa. (Nghe thấy rồi. Tiếng của mấy cô nàng. Hê hê hê.)

Haruhiro bất giác định ghé tai vào cánh cửa nhưng đã suýt soát kiềm chế được bản thân. Không được. Dù cậu cũng tò mò, nhưng làm cái trò này thì cậu cũng chẳng khác gì Ranta cả.

(Ha ha ha.) Ranta cười không thành tiếng, trợn mắt nhìn Haruhiro. (Đừng cố nhin nữa, Haruhiro. Mà đã để thua bản năng của mình từ lâu rồi. Nếu không thì mà đã lôi tao đi bằng được hoặc hô to lên đúng không?)

(Ừ...) Cậu bị chọc đúng chỗ đau. Haruhiro ôm ngực, nhìn xung quanh. Cậu suýt thì hét lên. Có ai đó lẩn trong bóng tối. Hai người. Họ đang đi đến đây. Là ai?

(Chào.) Người giơ tay là... Manato. Còn anh chàng to con phía sau là Moguzou.

Ranta cũng tròn mắt, vẻ như không đề phòng. (... Mấy, mấy tên này.)

“Cha...” Khi Haruhiro vừa định lên tiếng, Manato đã đặt ngón trỏ lên môi. *Chẳng lẽ đến cả Manato cũng thế? Thì ra là vậy. Thế có ổn không?* Đáp lại ánh mắt dò hỏi của cậu, Manato im lặng gật đầu. Sau đấy đến lượt Moguzou. Haruhiro cười không thành tiếng.

Cậu chịu thua rồi.

Cạn chén cho bản năng của cậu, không, của các cậu.

Nói thật là mình có tò mò? Nhưng mình không nhìn đâu? Không đến nỗi dòm trộm đâu nhé? Phía trên cao của cái lán, nơi bọn mình không với tới có một ô cửa sổ không che chắn gì, ánh sáng hắt ra từ đó cùng hơi nước bốc lên như mời gọi, nhưng nó cao quá có với tới nổi đâu? Nếu ai đó làm bệ đỡ, công kênh nhau trên vai thì cũng có khả năng đấy? Mình không nghĩ sẽ làm đến mức đó đâu nhé? Không nghĩ nhé? Không có thật mà. Đã bảo là không làm thế rồi.

Bọn Haruhiro túm tụm lại, ghé tai vào cánh cửa. Cậu nghe thấy loáng thoáng. *Không, hãy tập trung hết tinh thần vào thính giác. Chắc chắn sẽ nghe được rõ hơn. Đúng rồi. Nghe được rồi. Rất rõ.*

“Trông thấy rồi mới biết.” Đây có lẽ là giọng Yume.

“... Cái... cái... cái gì?” Còn đây là giọng Shihoru.

“... Đúng là lớn thật.”

“... Ế, ề? Hử? Cái gì cơ...?”

“... Ngực Shihoru đầy đặn thật đấy. Hình dáng cũng dễ thương nữa nha.”

“... D... dễ thương...?” Lời của Shihoru không biết là tất nhiên hay ngẫu nhiên đã nói hộ tiếng lòng của Haruhiro. Mà có lẽ không chỉ mình Haruhiro. Cả Ranta, cả Manato, cả Moguzou chắc chắn đều đang nghĩ về cùng một chuyện. *Đầy đặn, hình dáng lại dễ thương, tóm lại là như thế nào hả!? Hoàn toàn không thể tưởng tượng ra đây này...!?*

“... Ủ, dễ thương lắm. Cho Yume sờ một chút được không?”

“... Hả, cái, cái đó, a, dừng, dừng lại, ư, á...”

“... Oa, Yume đã nghĩ sờ vào chắc thích lắm, thì ra đúng là thích thật.”

“... Đợi, dừng, a, ư, nya...”

“... Shihoru kêu nya cứ như mèo ý.”

“... Xin, xin cậu. Yu... Yume, dừng, dừng sờ như thế...”

“... Mềm mềm, lại còn nảy nảy nữa này...”

“... Dừng, đừng nói như thế, tớ, tớ xấu hổ lắm...”

“... Yume mà cũng được thế thì hay biết mấy. Nhưng Yume chỉ có mỗi thế này.”

“... Tớ, tớ nghĩ, Yume cũng dễ thương mà...”

“... Ế~. Hồng có đâu. Yume dễ thương chỗ nào chứ.”

“... Nói sao nhỉ, Yume không mập như tớ nhưng trông vẫn mềm mại...”

“... Yume nghĩ Shihoru chẳng mập tí nào đâu. Yume mới mập đây này.”

“... Mấy chỗ mềm mềm đấy trông cũng ngon nữa...”

“... Ngon á? Shihoru nói gì kì thế. Yume không phải đồ ăn đâu nhé.”

“... Aaaa, à, ừmmm, t... tớ biết chứ, chỉ là phép ẩn dụ thôi.”

“... Shihoru có muốn thử một miếng không? Đây này.”

“... Ớ, n... nhưng mà...”

“... Cắn thử một cái cũng không sao đâu. Chỗ này chẳng hạn, nhưng chỉ một xúu thôi đấy nhé.”

(Họ... họ đang làm gì vậy...!?) Haruhiro rời tai khỏi cánh cửa và lắc đầu. *Không được, không được, không được. Yume với Shihoru đang làm cái, cái, cái gì vậy. Chuyện gì đang xảy ra? Trí tưởng tượng của mình đã đi quá giới hạn. Cùng là con gái với nhau thì có cảm giác như thế à?*

Không hiểu nổi. Chắc chắn mình không thể nào biết được rồi. Nhìn lại, cậu thấy Manato, Moguzou, và cả Ranta cũng đều giữ khoảng cách với cánh cửa. *Phải rồi. Đúng là thế. Thật quá kích thích và đây bí ẩn.* Bí ẩn này gọi ra bí ẩn khác, thành một mớ hỗn độn trong đầu cậu. Haruhiro nhìn về phía Manato định ra hiệu, *rút lui, quay về phòng thôi.* Nhưng Manato lại đang nhìn sang hướng khác. Cậu nhìn theo thì thấy Ranta đang ngược nhìn bầu trời đêm. Không, không phải. Bầu trời đêm cái gì chứ.

Là cái cửa sổ. Ranta nhìn chăm chăm vào cái cửa sổ với ánh mắt của một con sói đói khát. Rồi cậu ta đứng phắt dậy, đi đến bên dưới cửa sổ. Cậu ta vươn tay ra, rướn người nhưng không với tới. Ranta quay về phía cậu, làm vẻ mặt như A Tu La. (... Tụi bây không muốn nhìn à? Nghiêm túc là thế cũng được à? Tụi bây muốn bỏ lỡ cơ hội này sao? Tụi bây có dám nói mình sẽ không hối hận không? Hả? Sao đây?)

(Việc... việc đó...) Haruhiro nghiêng răng. (Việc đó...)

(Có lẽ tớ sẽ hối hận.) Manato nói thẳng. (Tớ không dám nói chắc mình sẽ không hối hận. Nhưng nếu vượt qua ngưỡng này thì phải làm thế nào? Cậu nghĩ mọi chuyện sẽ ra sao?)

Ranta cau mày, miệng dẫu lên thành hình chữ v lộn ngược. (Sẽ ra sao ý hả...?)

(Cậu thử nghĩ xem. Hiện tại bọn mình cũng đủ thích thú rồi. Làm hơn nữa sẽ không tốt chút nào. Tình hình sẽ không thể văn h ỏi được, sau đó, bọn mình quay về phòng... Phòng của bọn mình. Quay về căn phòng có bốn thằng đực rựa. Tớ không chịu đựng nổi chuyện đấy. Bây giờ quay đầu vẫn còn kịp.)

Haruhiro rùng mình. Quả đúng là Manato. Việc đó kiểu gì cũng không tốt, nói đúng hơn là cực kì khốn khổ. Cậu cảm thấy nếu cả bọn dừng ở đây, ngay lúc này, thì có thể lưu giữ được ngày hôm nay như một kỉ niệm đẹp. *Mình nhất định làm được. Mình chắc chắn sẽ làm được. Có lẽ là mình làm được thôi, phải không?*

Hiện giờ cậu đang ở bên bờ vực. Bước thêm một bước là không thể quay lại được nữa. Nếu được, cậu muốn cả bọn cùng quay về. Cậu muốn tránh cái diễn biến sau này làm cậu nghĩ rằng, *tên kia đã vượt qua giới hạn thế mà mình thì không, giá như lúc đó mình cũng làm thế.*

(Về thôi.) Haruhiro nắm lấy cánh tay Ranta. Dù có phải dùng vũ lực cậu cũng phải kéo cậu ta về Nhưng lại có mai phục ở nơi cậu không ngờ tới.

Moguzou từ từ đứng lên, di chuyển đến bên dưới cửa sổ rồi khom nửa người, chống tay vào tường. Cái bực. Bực hả? Cậu ấy định làm bực đờ sao? Moguzou quay mặt về phía bọn Haruhiro rồi giơ ngón cái. (Các cậu lên đi. Tôi chịu được.)

Haruhiro nhìn Ranta, sau đó nhìn sang Manato. Cả hai đều mang khuôn mặt như bị sét đánh. *Không được rồi*, Haruhiro nghĩ. Quyết tâm của Moguzou thật nặng nề. Quá nặng nề Cậu có thể làm ngơ sao? Không thể. Chắc chắn là không thể rồi. Cậu không thể làm ngơ được.

Chỉ còn cách là làm liều thôi.

Haruhiro và Manato gật đầu với nhau. Ai sẽ lên trước đây? Giờ khắc này, Haruhiro nghĩ, *mình lên sau cũng được, cuối cùng cũng không sao*. Người đi đầu chắc là Ranta thôi, dù sao hẳn cũng là kẻ đầu têu.

Còn tên Ranta đó thì đang khóc. Nước mắt cậu ta thực sự tuôn lũ chã như mưa. Không chỉ nước mắt, có cả nước mũi luôn. Ranta không thềm lau nước mắt nước mũi mà vỗ lưng Moguzou. “... Thật là, ông đừng có làm tôi cảm động đến phát khóc thế chứ...”

Haruhiro thì thào “Này...” rồi quay người cầm đầu cầm cổ chạy ngay tấp lự. Manato đang chạy phía trước Haruhiro. Đúng là Manato. Nhanh thật đấy.

“Sao lại có giọng của Ranta ...!?” Yume hét lên từ trong nhà tắm.

“Toi rồi!” Ranta cũng bỏ chạy. “B... bà nhàn rồi! Không, không phải tôi đâu! Là, là Moguzou đấy, Moguzou! Tôi không có nhìn thấy gì cả! Cũng chẳng nghe thấy gì cả!”

“Hả!?” Moguzou ngã lộn nhào còn Shihoru thì hét lên thất thanh.

“Đồ ngốc Ranta!” Yume có vẻ đã đá vào phía bên kia bức tường. “Kinh tởm! Dê x òm! Biến thái! Ranta biến đi đâu cho khuất mắt đi, vĩnh viễn đừng có quay lại nữaaaa...!”

10. Damurou

Bọn không giấu giếm gì mà khai hết tội lỗi rồi cúi gập người xin lỗi Shihoru và Yume.

Nhưng chỉ có ba người Haruhiro, Manato và Moguzou.

Còn Ranta thì trở mặt, tỏ thái độ chỉ tỏ chộc tức người ta, “Tôi đã nhìn thấy gì đâu mà mấy bà cứ làm ầm lên thế!” Trái lại, Yume và Shihoru hoàn toàn ngó lơ Ranta.

Nhưng cậu nghĩ, đó không nhất thiết là nguyên nhân khiến khả năng làm việc nhóm trong đội của bọn cậu tệ đi. Có lẽ chẳng liên quan mấy.

Ngày hôm sau, ngày tiếp đó, và ngày sau đấy nữa, bọn Haruhiro không kiếm được đủ. Không kiếm được đủ nói thẳng ra sẽ là, thu hoạch gần như bằng không. Nói trắng ra nữa thì là hoàn toàn không kiếm được gì.

Vì không hay hỏi han số tiền trong túi đồng đội nên Haruhiro chẳng nắm được tình trạng tài chính của ai ngoài bản thân. Đương nhiên, riêng với chính mình, cậu biết rất rõ.

Tình trạng thu chi trong ba ngày này là, âm mười bốn copper, âm mười ba copper và âm mười hai copper, tổng cộng là lỗ ba mươi chín copper. Nếu không tính đến phí gửi tiền chưa đủ một copper thì tổng tài sản của Haruhiro là một silver và bốn mươi chín copper.

Cái dự định đi chợ mua vật dụng sinh hoạt hay ít ra là mua đồ lót cũng tan thành mây khói. Cậu cũng thật kiêu ngạo khi mơ mộng hão huyền rằng muốn được ở một nơi tốt hơn khu nhà trọ dành cho lính tình nguyện. Mỗi quan tâm lớn nhất hiện giờ là nếu mỗi ngày giảm tiền ăn đi một copper thì cậu sẽ trụ được bao lâu.

Ba ngày liền không có thu hoạch gì là một cú sốc lớn, quá lớn chứ không đùa, đến nỗi khi về đến nhà trọ và tắm rửa xong, chẳng ai mở miệng nói câu nào hết. Cả bọn đều nằm trên giường. *Có lẽ mọi người ngủ rồi chẳng? Không, chẳng phải. Làm gì có ai thần kinh cứng tới mức có thể ngủ say sưa trong tình cảnh này.* Vừa nghĩ vậy xong, cậu nghe thấy Ranta

đang ngáy. Đỉnh thật. Vượt lên cả cảm giác ngạc nhiên, Haruhiro thậm chí còn thấy khâm phục. *Mà mình cũng vậy. Có lẽ nên đi ngủ cho rồi. Nghĩ linh tinh nữa làm gì. Ngày mai có khi lại gặp được chuyện tốt. Ngày hôm nay kết thúc rồi. Chẳng làm gì được nữa. Ngày mai mới quan trọng. Ngày mai làm gì đây? Mình phải lên tinh thần và đi tìm con mồi. Phải kiếm được gì đó, kể cả là một copper. Một copper chắc không ổn lắm? Quả là không ổn. Phải kiếm thật nhiều, nhiều hết mức có thể. Mình phải làm gì đó trước khi hết tiền.*

Khi cậu trở mình, cậu cảm thấy ở tầng dưới có người nhồm dậy.

“... Manato?”

“Ừ.”

“Cậu dậy rồi à? Trời vẫn còn tối, mà nói đúng hơn là bây giờ mới bắt đầu buổi tối thôi mà. Cậu đi vệ sinh hả?”

“Không.” Manato có vẻ đã xuống khỏi giường. “Tớ ra ngoài một chút. Cố tình nói ra câu này nó cứ thế nào ấy, nhưng đừng lo, tớ nhất định sẽ quay về”

“Ừa? Ra ngoài... vào giờ này á?”

“Bây giờ mới bắt đầu buổi tối thôi mà.” Manato khẽ cười. “Tớ đi đây. Cậu mệt rồi thì cứ ngủ trước đi.”

“À, ừ.” Haruhiro gật đầu rồi lại nghĩ có lẽ không nên để cậu ấy ra ngoài một mình. Trong lúc đó, Manato đã ra khỏi phòng. Cậu thấy bồn chồn, bèn nói chuyện phiếm với Moguzou vẫn đang còn thức, nhưng rồi ngủ mất lúc nào không hay. Lúc cậu thức dậy, Manato đã quay về Hơn nữa, cậu ấy còn dậy sớm hơn Haruhiro.

“Chào buổi sáng, Haruhiro. Hôm nay tớ muốn thử đến chỗ khác. Cậu thấy sao?”

Tối qua, có vẻ Manato đã đến Quán rượu Sherry trên phố Hanazono, nơi lính tình nguyện tụ tập, để thu thập thông tin từ bọn họ. Lúc đó, dường như cậu ấy đã phải đãi rượu rồi còn bị ép uống nữa. Mặc dù Manato không nói rõ ràng nhưng cậu ấy hẳn đã tốn tiền kha khá.

Khi cậu nói “Đáng lẽ cậu nên dẫn cả tớ theo”, Manato liền hỏi lại “Haruhiro, cậu uống được rượu chứ?”.

“Cũng chẳng biết nữa.” Haruhiro nghiêng đầu. “Tớ đã từng uống chưa nhỉ? Có lẽ là chưa.”

“Tớ ấy mà,” Manato cười pha chút tinh nghịch, “có vẻ không ghét việc đấy lắm. Nên nói rằng tớ muốn uống rượu thì có lẽ cũng đúng một phần.”

Vì đã quá chán với cảnh rừng rậm rỗi nên cả bọn dễ dàng đồng ý với đề xuất của Manato.

Có một thành phố cách Alterna tầm bốn kilomet về hướng Tây Bắc, đi bộ mất khoảng một giờ.

Mà không, phải nói là nơi đã từng là thành phố mới đúng. Ít nhất hiện tại không có người nào sống ở đó. Không có bất cứ *ai là con người*.

Bao quanh thành phố là bức tường bảo vệ đã sụp đổ mất tám phần. Tỷ lệ hư hại đổ nát của các khối kiến trúc là hơn nửa, chắc khoảng sáu, bảy mươi phần trăm. Khắp nơi chỉ toàn gạch vụn, cỏ dại mọc thành từng bụi, những thanh kiếm, cây thương gỉ sét nằm lẫn lóc hoặc cắm trên mặt đất. Điều đáng sợ là hài cốt ở khắp mọi nơi. Có loài sinh vật không giống chó cũng chẳng giống mèo đi lại trên tường rào hay những mái nhà sập sập, nhưng khi nhận ra bọn cậu thì chúng liền chạy mất. Quạ kêu không ngừng nghỉ. Khi nhìn về hướng phát ra tiếng kêu, cậu thấy phế tích của một tòa nhà lớn đã trở thành chỗ đậu cho lũ quạ, phải đến hàng chục con hoặc hơn.

Ngày xưa, thành phố Damurou này từng là thành phố lớn thứ hai của Vương quốc Arabakia. Một thành phố rộng lớn hơn Alterna rất nhiều. Nhưng, quân đội của Liên minh các vị vua, dưới sự dẫn dắt của Vua Bất tử, đã tấn công và tàn phá nó, rồi biến nó thành lãnh địa của tộc bất tử. Hiện tại thì khác. Sau khi Đế quốc Bất tử tan rã, tộc goblin vốn không có vua và bị đối xử như nô lệ, đã nhân cơ hội tạo phản, đánh đuổi tộc bất tử và biến thành phố này thành của chúng.

Hiện tại, Damurou là căn cứ của lũ goblin. Tuy nhiên, phần Đông Nam của Damurou, nơi được gọi là khu thành cũ, lại không được chăm sóc và biến thành hoang hóa như thế này.

Nói vậy không có nghĩa ở khu thành cũ Damurou không có lũ goblin. Chúng có xuất hiện ở đây.

“Chỉ có một con thôi... nhỉ?”

Haruhiro ẩn mình sau một bức tường rào trông như sẽ đổ ngay lập tức nếu cậu dựa người vào. Cậu đang quan sát bên trong một căn nhà không có tường cũng chẳng có trần. Cậu bị dí cho nhiệm vụ do thám với lí do cậu là đạo tặc, nhưng Haruhiro vẫn chưa học được kĩ năng Sneaking [Lén lút] hay

Burglary [Chiêu ăn trộm] nên thực ra, cậu chẳng hơn gì người bình thường ngoại trừ việc có thể dùng Picking [Mở khóa]. *Để mình làm việc này có ổn không đây?*

Có vẻ con mud goblin bọn cậu hạ trong rừng lúc trước là một loài goblin. Rõ ràng con goblin ở kia có điểm giống với mud goblin. Nhưng da của nó có màu xanh nõn chuối và trông không bản thủ. Nó có mặc quần áo, hông còn dắt thứ gì đó giống cái chày. Chiếc túi đeo chéo trên vai có lẽ là túi goblin. Bọn mud goblin sẽ buộc những thứ quan trọng vào dây đeo quanh cổ, còn goblin sẽ mang theo một cái túi như thế kia. Chúng được cho rằng có tập tính cất đồ quý giá vào trong túi và luôn luôn mang theo bên mình.

Con goblin ng ẫ xuống sàn, dựa lưng vào tường, khoanh tay đ ầy ngạo mạn. Nó gục đ ầu, có vẻ đang nhắm mắt. Mới buổi sáng mà nó đã ngủ gục r ẫ à? Có lẽ là thế. Haruhiro quay lại chỗ cả bọn đang chờ, khẩn trương, nhưng vẫn cẩn thận không gây ra tiếng động.

“Có một con goblin. Có vẻ nó đang ngủ.”

“Được r ẫ. Làm thôi.” Manato gật đ ầu, vẻ mặt căng thẳng. “Moguzou đang mặc giáp xích nên chắc chắn sẽ gây tiếng động. Vì vậy, trước tiên tớ, Haruhiro cùng Ranta sẽ tiếp cận nó. Moguzou, Yume và Shihoru sẽ d ần thu hẹp khoảng cách phía sau. Nếu tiếp cận được con goblin mà không làm nó thức dậy, ba người bọn tớ sẽ xử nó luôn. Nếu nó thức dậy thì Yume dùng cung còn Shihoru dùng ma thuật ngắm bắn từ xa. Moguzou sẽ phải nhanh chóng tiến lên phía trước. Khi phải đối đ ầu trực diện thì hãy tạo đội hình giống trước đây. Cả bọn cùng bao vây, không để nó chạy thoát.”

Cả nhóm ngay lập tức gật đ ầu đáp lại. Dù sao cũng đã ba ngày cả bọn chẳng kiếm được gì nên đến cả Ranta cũng tỏ ra nghiêm túc.

Manato đi đ ầu, cùng Haruhiro và Ranta xuất phát. Chẳng mấy chốc đã đến chỗ căn nhà nhưng đi tiếp từ đó lại khá tốn thời gian. Trong nhà khắp nơi đ ầu là gạch đá vỡ, chẳng may dẫm phải thứ gì kì lạ thì chẳng hay chút nào. Có mấy lần bọn cậu làm phát ra âm thanh, di chuyển cũng tốn thời gian hơn tưởng tượng. Dù vậy, cuối cùng bọn cậu cũng đến được vị trí mà chỉ cần thêm hai, ba bước nữa là vũ khí sẽ chạm được tới con goblin.

Bọn Moguzou đang ở ngay bên ngoài căn nhà. Manato lần lượt nhìn Haruhiro và Ranta. Ranta chỉ vào bản thân. Haruhiro nghĩ bụng chẳng biết

có trông cậy được vào Ranta không đây, nhưng Manato chỉ phẩy nhẹ tay để ra hiệu “Lên đi”. Ranta thở ra một hơi rồi bước về phía con goblin. Cậu ta không vung thanh trường kiếm lên mà đâm thẳng nó vào ngực con goblin.

Con goblin kêu lên một tiếng “Ặc!” rồi mở mắt. Nó nhận ra bọn Haruhiro, có vẻ cũng hiểu được người ta đã làm gì mình. Con goblin vừa gào thét vừa giơ tay nhắm vào mặt Ranta. Manato hét lên “Không được!” khi thấy Ranta chùn bước, đồng thời rút cây đoản trường ra đánh rồi đâm liên tục vào tay và đầu của con goblin.

“Chết tiệt...!” Ranta ấn mạnh thanh trường kiếm rồi xoay nó.

Haruhiro chẳng thể làm được gì. Nếu cậu đến gần có khi còn làm cản trở Manato và Ranta. Mặc dù con goblin vẫn giãy giụa và phát ra âm thanh giống như những câu chửi rủa, nhưng rồi nó cũng yếu dần đi. Lúc xử con mud goblin vất vả là vậy, thế mà tấn công con mồi đang ngủ lại chỉ có thể này thôi à? Lát sau, nó chẳng còn cựa quậy gì nữa.

“... Giết được nó chưa?” Ranta vừa thở hắt hắt vừa ngó nhìn mặt con goblin. Không hiểu sao cậu lại tưởng tượng ra cảnh con goblin bật dậy rồi cắn đứt mũi Ranta, nhưng việc đó đã không xảy ra. Manato nhắm mắt, vẽ một hình sao sáu cánh. Mọi việc có vẻ đã kết thúc.

Moguzou, Yume cùng Shihoru đi vào trong nhà. Ranta dẫm chân lên ngực con goblin, vừa rút kiếm ra vừa lẩm bẩm “Phải lột móng hay cái gì đó của nó. Vice, Vice...”. Manato cẩn thận tháo cái túi goblin đeo trên vai con goblin. Cậu ấy mở nó ra để lấy các thứ bên trong. Haruhiro tròn mắt. “... Là đồng bạc!”

Lũ goblin thích mấy đồng xu của con người à? Hơn nữa, khác với mud goblin, nó không đục lỗ đồng xu. Có đến bốn đồng bạc nguyên vẹn. Bốn silver. Ngoài ra còn có một viên đá trong suốt trông như thủy tinh. Cuối cùng là xương. Không biết là của loài động vật nào nhưng nó là một đoạn xương mảnh giống như xương ngón tay.

“Ồ ồ ồ ồ” Yume tròn mắt. “Thật tuyệt. Lập kỉ lục mới rồi. Nói vậy chứ, đây cũng chỉ mới là lần thứ hai thôi nè.”

“... Bốn silver.” Shihoru chớp chớp mắt, bộ dạng như thể cô ấy đang không biết phải nói gì. Moguzou chỉ kêu lên một tiếng rồi ngậm chặt miệng.

Manato ngược nhìn trời, thở dài một cái, và lắc đầu nói: “Vẫn chưa được. Chúng ta phải tiếp tục thôi. Lần này ăn may gặp được con mồi dễ dàng, nhưng không phải lần nào cũng thế. Đừng chủ quan. Chúng ta đi tìm con mồi tiếp theo nào.”

“Ông đấy,” Ranta vỗ lưng Manato, “đừng có nói những điếu cứng nhắc như thế! Chẳng mấy khi bọn mình thắng lớn mà. Tất cả là nhờ công của tôi! Những lúc thế này phải vui mừng lên chứ, đúng không?”

Manato thoáng cau mày nhưng lại tươi cười ngay tức khắc. “Đúng vậy nhỉ. Tớ nghĩ vui mừng cũng không hại gì. Ranta đã làm rất tốt mà.”

“Đúng không? Thấy chưa? Tôi rất tuyệt vời nhỉ? Đặc biệt là lúc tôi đâm kiếm vào con goblin rồi nổ một nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn, rất ra dáng hắc ám kị sĩ đúng không?”

Haruhiro vừa nói “Không có đâu” vừa xua xua tay. “Mày vẫn vật lộn điên cuồn như bình thường thôi, Ranta.”

“Đồ đần! Tao đập nó dễ như bỡn nhé! Mất mày để chỗ nào thế hả! À, ở kia hả!? Ở kia đúng không!? Vì mất mày lơ đãng buồn ngủ quá nên không nhận ra được luôn!”

“Cái đề tài đó thế là đủ rồi đấy. Tao sẽ không phản ứng từng li từng tí với mày nữa. Xin lỗi nhé.”

“Phản ứng đi! Đến đó phải phản ứng chứ! Thật là cô đơn!”

Mọi người cùng cười ngặt nghẽo. Sau đó, theo lời Manato, cả bọn lại tập trung tìm mục tiêu tiếp theo. Ngày đầu tiên tại khu thành cũ Damurou diễn ra thuận lợi. Quá thuận lợi, đến mức đáng sợ, nếu nghĩ tới những ngày trước đó.

Đến chiều tối, bọn Haruhiro đã diệt được tổng cộng bốn con goblin, tính cả con ngủ gật lúc đầu. Từ bốn cái túi goblin, bọn cậu thu được tổng cộng tám đồng bạc, một viên đá trong suốt, một viên đá màu đen, một viên đá màu đỏ, vài khúc xương và răng nanh, một thứ giống như chìa khóa, một bánh răng nhỏ cùng với thứ dụng cụ kim loại gì đó. Trừ mấy đồng bạc ra, những thứ còn lại đem bán ở cửa hàng thu mua được tổng cộng hai silver và bốn mươi lăm copper. Chia đều cho sáu người, mỗi người được một silver bảy mươi tư copper và dư một copper. Tiền trọ và tiền ăn hôm đó tốn mười lăm copper nên tổng tài sản của Haruhiro là ba silver tám

copper. Nếu tình hình ngày mai cũng tốt, cậu quyết tâm sẽ mua đồ lót và một con dao.

Tuy nhiên, ngày kế tiếp không được tốt như hôm trước nữa. Bọn cậu tìm ra nhóm gồm năm con goblin, tuy Ranta nhất quyết đòi đột kích nhưng cả hội quyết định tránh giao chiến dựa theo biểu quyết đa số. Nếu không tấn công bất ngờ thì một con cũng đủ khó khăn rồi, hai con đã là mạo hiểm, còn năm con thì là chuyện không tưởng. Haruhiro nghĩ rằng bỏ cuộc là quyết định chính xác. Tuy nhiên, sau đó, bọn cậu không gặp được nhóm nào từ hai con goblin trở xuống. Đến lúc gần về, cuối cùng bọn cậu cũng tình cờ chạm trán với một con goblin đi lẻ. Kết quả, thu hoạch ngày hôm ấy là một đồng bạc. Chỉ đúng một silver. Nếu nghĩ vậy chắc cậu sẽ bị trừng phạt mất. *Suýt chút nữa đã lỗ chổng vó, thế mà lại kiếm được tận một silver.* Haruhiro quyết định chấp nhận chuyện này theo hướng đó. Đồ lót và dao để đến lúc tích cóp nhiều hơn cũng được.

Vào ngày thứ ba ở khu thành cũ Damurou, bọn cậu quyết định vừa tìm kiếm lũ goblin vừa vẽ một tấm bản đồ đơn giản. Thực ra đây là sáng kiến của Manato. Nhân tiện, quyển sổ nhỏ và bút chì để vẽ bản đồ cũng do Manato cung cấp. Sẽ rất có ích khi nắm được địa hình và ghi chép chỗ nào có goblin. Điều này cũng do Manato nói.

Dù sao, vừa thay phiên nhau vẽ bản đồ vừa đi xung quanh khu thành cũ khá là thú vị. Mục tiêu cũng tự nhiên nảy ra, khi cả bọn thảo luận, *lần tới bọn mình đi bên kia đi, hay bên này vẫn chưa đi nên chọn đường này nhé.* Cả bọn cũng thuộc được đường. Khi đặt chân đến những nơi chưa được ghi trong bản đồ, cậu thấy lo lắng, tim đập d ãn đập. Còn với những nơi đã ghi chép xong xuôi, cậu sẽ thấy an tâm phần nào. Hôm ấy, bọn cậu diệt được ba con goblin, chiến lợi phẩm bán đi chia mỗi người được bảy mươi hai copper.

Nhưng không vì thế mà tỏ ra vênh váo được. Đó cũng chẳng phải một khoản thu nhập đáng để vui mừng.

Tuy nhiên, Yume và Shihoru nói rằng muốn mua đồ, nên Haruhiro cũng đi xem xét quanh khu chợ. Trong khi ngắm nghía, cậu vô tình tìm thấy đồ lót bằng sợi bông. Dù cậu đã cố gắng mặc cả, nhưng món hàng trông như đồ mặc rồi ấy cũng ngốn của cậu hai mươi lăm copper. Vì đã phát sinh thêm đồ đạc nên tình thế bắt buộc cậu phải mua một chiếc túi đeo vai. Ở đây có khá nhiều đồ cũ với giá phải chăng, và bằng ba mươi copper, cậu

kiếm được chiếc túi bằng sợi gai có vẻ chắc chắn. So với đồ lót thì có cảm giác khá hời.

Khi quay lại khu nhà trọ cho lính tình nguyện, mọi người kể về những món đồ mình đã mua, ở cửa hàng nào với giá bao nhiêu, và những món mình muốn mua lần tới. Cuộc trò chuyện rôm rả hào hứng quá nên mãi vẫn chưa ai ngủ nổi. Thế rồi, Ranta ban nãy vẫn còn nói liến thoắng đột nhiên cất tiếng thở dài dài, và không lâu sau, Haruhiro nghe thấy tiếng ngáy của Moguzou. Cậu cũng định đi ngủ. Cậu đã rất mệt rồi, thấy cũng buồn ngủ đấy, nhưng không hiểu sao ý thức của cậu vẫn không chịu chìm sâu vào giấc ngủ.

Cậu thử gọi “Manato”, và đúng như cậu nghĩ, Manato vẫn chưa ngủ. Cậu ấy đáp lại “Ừ” ngay lập tức. Cậu chỉ gọi thử thế thôi chứ thực ra cũng chẳng có gì muốn nói. À không, chắc chắn cậu có rất nhiều thứ để nói nhưng đột nhiên lại chẳng nảy ra câu chuyện nào. Cứ im lặng mãi thì kì cục quá. Cậu phải nói gì đó.

Haruhiro vội vàng bật ra câu “Cảm ơn cậu” rồi cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Tự nhiên cậu làm sao vậy?” Manato cười nói. “Phải là tớ cảm ơn mới đúng.”

“Hả? Manato cảm ơn...? Tại sao?”

“Vì mọi người đã là đồng đội của tớ. Tớ rất biết ơn đi đâu đó. Dù nói thế này nghe có vẻ hơi giả dối nhưng tớ thật sự nghĩ như vậy.”

“Không, tớ không nghĩ là giả dối đâu, nhưng...” Haruhiro cắn nhẹ ở phía bên trong má phải. “Nói thế nào nhỉ, cậu đã luôn giúp đỡ bọn tớ. Nếu không có Manato thì thực sự gay go lắm. Nhỡ mà xui xẻo có khi còn chẳng sống sót nổi ấy chứ.”

“Đó là hoàn cảnh chung mà. Nếu không có Haruhiro và mọi người, tớ không biết mình sẽ ra sao nữa. Nghĩ đi nghĩ lại thì tớ đâu thể sống một mình được, đúng không?”

Haruhiro phân vân không biết có nên nói ra hay không, nhưng cậu không khéo léo đến mức có thể giữ được suy nghĩ của mình trong lòng, cũng chẳng phải người có tính nhẫn nại. “... Chuyện này, tớ không muốn cậu hiểu theo nghĩa kì cục đâu, nhưng nếu là Manato thì chẳng phải cậu có

thể tìm bao nhiêu đồng đội cũng được à? Có thể hỏi ai đó để xin gia nhập tổ đội là xong.”

“Vào tổ đội lính tình nguyện? Nói thật, tớ gần như chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Có lẽ tớ không muốn cúi đầu trước người khác. Chắc là tớ rất dở trong các mối quan hệ trên dưới. Vì tớ chẳng nhớ được mình đã làm gì trước khi đến đây nên cũng không rõ lắm.”

“À...” Nói vậy cũng đúng. Dù cố nhớ lại những chuyện lúc trước thì cậu cũng chỉ cảm thấy như bắt được thứ gì đó mờ lung, không còn hình dạng. Rồi cậu quên luôn chính bản thân cảm giác đó. Có lẽ cậu chẳng rảnh rang để mà nghĩ ngợi. “Dường như điểm đó tớ cũng giống Manato.”

“Chẳng hiểu sao...” Manato hình như hơi lưỡng lự, “tớ cảm thấy mình không phải người đáng được các cậu coi là đồng đội.”

“Làm gì...” *có chuyện đó*, cậu nghĩ. Dù nghĩ vậy nhưng cậu không dám khẳng định. Cậu chỉ biết đến một Manato sau khi đã đến nơi đây. Manato cũng vậy. Chính Manato cũng không biết gì về bản thân mình. Tất nhiên, Haruhiro cũng thế.

Càng nghĩ cậu càng không hiểu gì. Chính vì vậy, tốt hơn hết là đừng nghĩ nữa. Có nghĩ cũng chẳng làm được gì. Bởi vì, cậu không thể nhớ ra chuyện gì cả.

Các cậu có việc phải làm. Việc phải làm nói cách khác là sống sót. Phải kiếm ra tiền.

“Manato của trước kia thế nào,” Haruhiro cố ý nói bằng giọng tươi tỉnh, “cũng chẳng liên quan gì cả. Chẳng ai để ý đâu. Manato của hiện tại đang là đồng đội của bọn tớ mà? Giống như là thủ lĩnh vậy. Không có cậu thì bọn tớ khổ lắm đấy.”

“Không có các cậu, tớ cũng chẳng ổn chút nào.”

Haruhiro gật đầu. Nhưng Manato đang ở tầng dưới, cậu có gật đầu thì cậu ấy cũng không thấy được. Cậu phải lên tiếng, nói đi đâu gì đó. Nhưng phải nói gì đây...? Trong lúc cậu còn phân vân, Manato bật cười. “Nhưng mọi thứ cũng lạ thật đấy. Không hiểu bọn mình đang làm gì nhỉ? Kiếm này, rồi ma pháp này, cứ như game vậy.”

“Game à? Đúng thật...” Haruhiro chớp chớp mắt và nghiêng đầu. “... Game là, thế nào nhỉ...?”

“O?” Manato cũng nghĩ ngợi một lúc. “... Tớ không biết. Nhưng vừa rồi tớ đã nói nhĩ, rằng hiện tại giống như game. Lúc đó tớ nghĩ vậy đấy.”

“Ừ, tớ cũng nghĩ ‘quả là vậy’ khi nghe cậu nói ra. Nhưng nếu là game thì nó là game kiểu gì nhĩ? Game...”

Cậu cảm thấy khó chịu. Là cái cảm giác khó chịu giống như có gì đó mắc ở cổ mà không thể nào lấy ra được. Nhưng chắc chắn cậu nên lấp liếm nó đi. Giờ không phải lúc cho việc đó. Ngày mai, bọn Haruhiro vẫn sẽ đến khu thành cũ Damurou. Cậu ngáp một cái. Cuối cùng cũng ngủ được rồi.

11. Đừng đi

“... Một con đang đến chỗ này đây, Ranta!” Nghe Haruhiro gọi, Ranta đáp lại ngay lập tức. “Đã rõ! Mà không nói thì tao cũng biết rồi...!”

Moguzou và Manato ở tuyến trước thu hút được ba con goblin. Một con trong số đó lao về phía Yume và Shihoru ở tuyến sau. Haruhiro cùng Ranta ở tuyến giữa chiếm vị trí sau lưng và bên sườn lũ goblin để hỗ trợ tấn công nhưng vẫn phải bảo vệ đội đằng sau. Vì vậy, Ranta, người đứng gần hai cô bạn ở tuyến sau, sẽ đón đầu con goblin. Đã xấp xỉ mười ba ngày trôi qua kể từ khi bắt đầu săn lũ goblin ở khu thành cũ Damurou, nên bọn cậu có thể phối hợp với nhau vô cùng nhuần nhuyễn. Thỉnh thoảng Ranta vẫn say sưa với kỹ năng hay phong cách chiến đấu của bản thân, làm cho cả nhóm chẳng còn phối hợp phối hiếc gì hết. Lần này thì ổn rồi.

“Hay a...! Anger [Cú đâm phần nộ]...!”

... Có lẽ là không.

Từ ngoài tầm của kẻ địch, Ranta dứt khoát lao đến, đâm thanh trường kiếm ra, sử dụng kỹ năng mới học gần đây và trượt mục tiêu một cách hoàn hảo. “... Gì!? Thì ra mà không phải một con goblin tầm thường nhỉ...!”

“Nhìn thế nào thì nó cũng chỉ là một con goblin tầm thường thôi!” Haruhiro ra hiệu bằng mắt với Manato. Nếu chỉ có hai con thì Moguzou và Manato rõ ràng vẫn chịu được. Haruhiro chạy đến, chém vào lưng con goblin đang tấn công Ranta bằng thanh kiếm gỉ sét.

“Chết tiệt...!” Ranta vừa chặn thanh kiếm gỉ của con goblin vừa liếc nhìn Haruhiro. *Đừng có nhìn tao*, Haruhiro vừa nghĩ vừa cố định mục tiêu. Không chỉ Ranta ghi nhớ được kỹ năng mới. Mỗi người đều lần lượt học từng kỹ năng một từ guild của mình. Nhưng, do mới ghi nhớ, nên chỉ ở mức độ biết được cách dùng mà thôi. Cậu chẳng có chút xú tuýt tin nào để nghĩ rằng mình có thể áp dụng nó hiệu quả trong thực chiến, nhưng nếu không tích cực thử nghiệm thì cậu cũng không thực sự sử dụng được nó dù

mất thời gian đến thế nào. Đây còn là kĩ năng cậu tốn một món tiền lớn mới học được. Cậu nhất quyết sẽ nắm được nó cho mà coi.

“Mạnh miệng thì nói vậy...”

Con goblin luôn để ý đằng sau, chốc chốc quay lại nhìn, vừa lóc chóc di chuyển, vừa vung thanh kiếm gỉ sét để dẫn dụ cậu. Động tác của nó làm cậu không sao nhắm trúng được. Ranta mà đóng đinh con goblin lại không cho nó cử động thì tốt biết mấy, nhưng hi vọng vào cậu ta quả là sai lầm. Đứng đối mặt với kẻ địch không phải là nhiệm vụ của Ranta. Haruhiro cũng vậy. Cả Ranta và Haruhiro đều sợ bị chém trúng nên tìm mọi cách vòng ra sau lưng hoặc cùng lắm là sang bên sườn kẻ địch. Chính vì vậy, hai đứa mới có cái bộ dạng chạy vòng quanh con goblin. Đương nhiên, con goblin chẳng muốn bị chém vào lưng nên cũng xoay vòng vòng, khiến mọi thứ rối tinh rối mù.

“Trời ạ! Hai người đang làm gì thế!” Yume rút dao sẵn xông vào con goblin. Con goblin có vẻ bị giật mình. Động tác của nó dừng lại trong một khoảnh khắc. Yume vung dao sẵn vẽ thành hình chữ x. “Thập tự chéo...!”

“Gya!” Con goblin nhanh chóng lùi xuống nhưng vẫn dính vết chém nông kéo từ vai đến ngực. Đúng lúc nó quay lưng về phía Haruhiro. *Là lúc này*, Haruhiro nghĩ. Khi cậu nghĩ vậy thì cơ thể đã tự chuyển động rồi. Loáng một cái, Haruhiro áp sát con goblin và đâm dao găm vào lưng nó. Backstab [Đâm sau lưng]. Con goblin chỉ mặc một bộ giáp da mềm. Có lẽ vì vậy mà con dao găm của Haruhiro cắm thẳng vào tới mười centimet. Thấy con goblin định quay lại, Haruhiro dùng hết sức rút con dao ra và lui về phía sau. Con goblin nôn ra máu, tuy có lẽ nó định làm gì đó nhưng rồi nó đột nhiên đổ ập xuống. Nó vẫn còn co giật, nhưng hơi thở thì thoi thóp. Nếu không chắc nó đã nổi điên lên rồi.

“... Ủa?” Haruhiro hết nhìn con dao găm của bản thân lại nhìn đến con goblin ngã dưới đất. “Vậy là, trúng rồi à? Thế là tốt, hay không tốt...?”

“Oa!? Phải cho nó một cú kết liễu nữa!” Ranta nhảy bổ đến chỗ con goblin, nện thanh trường kiếm xuống cổ nó. “Được rồi! Lấy được Vice [Ác đức] rồi!”

Yume nhú mày thành hình chữ bát. “Lần nào Yume cũng nghĩ là, hắc ám kì sĩ đúng là lũ dã man nhỉ.”

“Dã man cái gì! Phải nói hoa mỹ hơn là tàn ác chứ! Hắc ám kị sĩ bọn tôi phục vụ Thần bóng tối Skullhell, là những kị sĩ không có máu hay nước mắt, hung ác tàn bạo, máu lạnh vô tình!”

“Ohm Rel Ekt...” Shihoru vừa dùng gậy vẽ những văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú. “Vel Darsh...!”

Pháp sư sẽ sử dụng năng lực của những sinh vật ma thuật gọi là nguyên tố. Thứ Shihoru đang kêu gọi là nguyên tố bóng tối, nhìn qua trông giống một đám tảo màu đen. Nó phát ra âm thanh đặc trưng r ồi bay đi. Đó là phép Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối]. Hình như Shihoru đã quyết định học Darsh Magic [Ma pháp bóng tối] thay vì Arve Magic [Ma pháp hỏa diễm] hoặc Kanon Magic [Ma pháp băng kết] hay Falz Magic [Ma pháp điện từ]. Chẳng hiểu sao, Haruhiro có cảm giác lựa chọn đó bộc lộ ra tính cách của cô ấy.

Nguyên tố bóng tối đánh trúng sau đầu con goblin đang giằng co với Manato. Trong khoảnh khắc, không chỉ đầu mà toàn bộ thân hình của con goblin khẽ run rẩy. Con goblin phát ra tiếng “Ga ga” kì quặc. Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] là phép thuật gây tổn thương bằng dao động tần số cao chứ không phải bằng nhiệt độ cao, khí lạnh, dòng điện hay va chạm. Chớp thời cơ, Manato dùng cây đoản trượng đánh mạnh vào con goblin r ồi đạp ngã nó. Ranta hung bạo lao tới tấn công con goblin đã ngã lăn ra. “Hây a! Hatred [Nhát chém thù hận]...!”

Ra đòn b ấi thêm là chiêu đặc ý của Ranta. Mặc dù với con goblin đã yếu đi và ngã gục thì chẳng cần dùng đến kĩ năng làm gì. Nhưng lí lẽ ấy không ăn thua với Ranta. Thanh trường kiếm của Ranta cắt con goblin ra làm đôi trong một nhát... hoặc không. Thanh trường kiếm chém cộp một cái vào bên cạnh đầu con goblin nhưng lại bị hộp sọ của nó làm bật ngược lại. Việc này khiến Ranta lên cơn. “Mày! Cái đ ồ láo xược! Cho mày chết này! Chết này! Chết này...!”

Trong khi Ranta đang bắt nạt con goblin đã sắp ngỏm, cậu cần phải thu dọn nốt con goblin còn lại đang đấu với Moguzou. Mà không, có vẻ Haruhiro chẳng cần phải làm gì nữa. Con goblin vừa kêu lên “Gya gya!” vừa vung thanh kiếm gỉ sét, còn Moguzou vững vàng chống đỡ bằng thanh cự kiếm của mình. Cậu ấy đã vào tư thế Bind [Chặn kiếm]. Khi thành thế này, Moguzou rất mạnh. Cậu ấy có lực cánh tay, lại còn học kĩ năng chuyển sang tấn công từ trạng thái Bind [Chặn kiếm].

“Gư a...” Moguzou di chuyển thanh cự kiếm như cuốn lấy thanh kiếm gỡ r ỡ dùng mũi kiếm chém ngay mặt con goblin. Là đòn Wind [Cuốn lấy]. Moguzou không nhanh nhưng khá khéo léo. Con goblin hốt hoảng lùi xuống. Haruhiro hét: “Tới đi!” Moguzou bước tới, chém chéo xuống một đường kiếm đầy sức mạnh. “Cảm ơn...!”

Là đòn Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ]. Đối với chiến binh, đây là kỹ năng cơ bản của cơ bản được dạy trong kì huấn luyện lính mới, dường như ai nhìn cũng có thể bắt chước làm theo, nhưng tung đòn đúng thời điểm và đánh trúng có lẽ lại rất khó. Nhân tiện, không biết vì sao đòn Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ] của Moguzou hay đi kèm với tiếng hô “Cảm ơn...”, nên trong nhóm nó được gọi là *Cảm ơn trảm*. Trái ngược với cái tên có vẻ dễ thương, uy lực của nó tương đối khủng. Moguzou chém thanh cự kiếm từ bả vai đến giữa ngực con goblin. Kêu lên “Hây!” một tiếng, Moguzou cứ thế vung thanh cự kiếm lên, làm con goblin văng ra xa như bị ném đi.

“Yahoo...!” Ranta chạy lại, dùng thanh trường kiếm đâm b ả liên tiếp vào con goblin. Cậu không phải Yume nhưng cũng thấy thật dã man. Làm cái chuyện như thế hoàn toàn là lũ man rợ. Ranta dùng dao cắt cái tai nhọn của con goblin r ỡ hét lên. “A ha ha! Lấy được ba Vice [Ác đức] liền! Tổng cộng có mười một Vice r ỡ! Ác linh của mình lại mạnh lên nữa! Lúc nào nó thích là nó sẽ thì thần vào tai kẻ địch để quấy nhiễu chúng! Thật tuyệt!”

“Lúc nào nó thích à...” Haruhiro thở dài. “Con ác linh của hắc ám kì sĩ đúng là chẳng được tích sự gì.”

“Này! Tao không thể phớt lờ câu vừa r ỡ đâu nhé, Haruhiro! Đừng có mà ngang nhiên khinh thường Zodiakun của tao, nó sẽ nguyện rửa mày đấy!”

Zodiakun là tên Ranta đặt cho ác linh của mình. À không, chắc tên chính thức của nó là Zodiac, còn Zodiakun là biệt danh. Tên thì sao cũng được, cái chính là nó vô tích sự.

“Thì mày chỉ gọi được nó vào mỗi buổi tối còn gì.”

“Đồ ngốc. Hễ thu được hơn mười một Vice [Ác đức] nó sẽ lên cấp và có thể triệu h ỡ được khi mặt trời lặn và trước lúc mặt trời mọc đấy!”

“Thông thường, trước khi mặt trời lặn là bọn mình về đến Alterna r ỡ. Còn trước khi mặt trời mọc thì cả lũ còn đang ngủ.”

“Ừm. Đúng vậy, nhưng...” Yume vừa phồng má ra vẻ như giận dỗi, vừa sáng mắt lên, để lộ một nét biểu cảm khá là phức tạp. “Trái ngược với chủ nuôi là Ranta, Zodiakun có chút dễ thương đó nha.”

“Tôi không phải chủ nuôi! Đâu có nuôi được ác linh! Nói đúng ra là Zodiakun đang ám tôi. Vì nó là ác linh mà!”

“... Nói vậy là,” Shihoru cúi đầu, cười khúc khích, “trước khi nguy hiểm rửa Haruhiro thì Ranta đã bị nguy hiểm rửa mất rồi...”

“À ừ, là thế đó. L... là thế thật à!? Không đùa chứ? Zodiakun, mà đang nguy hiểm rửa tao đấy à? Đùa à? Zodiakun? Việc đó là thế nào? Mà đang là ban ngày nên không hỏi nó được...”

“Mọi người vất vả rồi.” Manato nhìn quanh cả bọn với vẻ mặt tươi cười. “Có vẻ... không ai bị thương nhỉ, nhưng nếu đau chỗ nào thì nói với tớ nhé. Nếu không có chuyện gì thì cùng kiểm tra túi goblin thôi.”

“Tôi, tôi, tôi! Tôi làm! Để tôi! Để đấy cho tôi!”

Bên trong ba chiếc túi goblin có bảy đồng bạc, hai viên đá có vẻ có giá trị, ba khúc xương và răng nanh không biết có bán được hay không cùng mấy đồ linh tinh trông rõ ràng là không bán được. Tùy thuộc vào giá trị của mấy viên đá mà bọn cậu có thể thu về nhiều thì hơn mười silver, ít cũng được tám silver.

Bảy giờ sáng bọn cậu ra khỏi Alterna, đến khu thành cũ Damurou vào khoảng tám giờ, dựa theo vị trí của mặt trời thì lúc này đã quá trưa. Bọn Haruhiro chôn qua loa, có thể gọi là dọn dẹp xác mấy con goblin, rồi quyết định nghỉ trưa ở cách đó một quãng. Mỗi người đều mang theo bánh mì hay thịt khô trong túi đeo vai hoặc túi xách. Đã đến giờ ăn trưa vui vẻ rồi.

“A, phải cần nguyện nữa nè.” Yume dùng dao cắt một miếng thịt khô mỏng đặt xuống đất, chắp hai tay và nhắm mắt. “Bạch thần Elrihi iu dấu, xin cảm ơn người. Con xin chia cho người một chút đồ ăn, mong sau này cũng được giúp đỡ nhiều nhiều.”

“Vụ đó,” Haruhiro bẻ bánh mì. Bánh mì mua ở Tiệm bánh Tattan ngay trước Thị trấn phía Tây tuy là loại rẻ tiền và cứng kinh khủng, nhưng mùi vị vẫn khá ngon, “là nghi thức quy định trong luật của guild thợ săn nhỉ? Mỗi lần ăn cơm đều phải cúng một chút cho thần đúng không?”

“Đúng thế đó.” Yume mở to mắt, quay mặt về phía cậu. “Bạch thần Elrihi iu dấu là một con sói cực bụi nhé. Ngoài ra cũng có một con sói cực

bự khác là Hắc thần Raigil nữa. Mỗi quan hệ của Bạch thần Elrihi iu dẫu với Raigil thì vô cùng tệ hại. Thợ săn được Elrihi iu dẫu bảo vệ nên mới có thể săn bắt bình yên mỗi ngày đó.”

“Nghĩa là, tín ngưỡng nhỉ. Tín ngưỡng của thợ săn tin vào Bạch thần Elrihi phải không? Vậy mà cậu lại gọi là ‘iu dẫu’ với cả ‘cho người một chút đồ ăn’ thì có sao không hả?”

“Hồng sao đâu.” Yume cười khanh khách. “Elrihi iu dẫu rộng lượng lắm nên Yume nghĩ người sẽ chẳng giận vì chuyện cỡ này đâu. Thực ra, Yume cũng chưa bị giận bao giờ mà.”

“... Tắm lòng,” Shihoru cẩn thận cầm một thứ trông như chiếc donut. “Tớ nghĩ tắm lòng của Yume đã truyền được tới các vị thần. Tớ thì nghĩ vậy, nhưng...”

Manato ghé miệng vào chiếc túi da đựng nước, rồi gật đầu nói: “Ừ. Câu từ là quan trọng nhưng việc nó có chứa đựng tắm lòng hay không còn quan trọng hơn. Ma pháp ánh sáng của tu sĩ bọn tớ nếu niệm chú sai sẽ không phát động được nhưng lời cầu nguyện đến Elrihi đâu giống thế đúng không?”

“Tắm lòng ý à, Yume có nhiều, nhiều lắm.” Yume dang rộng hai tay. “Buổi tối, khi Yume đi ngủ, Elrihi iu dẫu rất hay xuất hiện trong giấc mơ nha. Yume hỏi rằng Yume có thể cưới Elrihi iu dẫu được không, thế là Elrihi iu dẫu bảo là được. Elrihi iu dẫu cho Yume cưới lên người rồi chạy vù một cái, cực nhanh luôn ấy. Rồi Yume nói là tuyệt vời quá.”

“... Cái câu chuyện đó,” Ranta vừa nhóp nhép nhai thịt khô vừa làm mặt khó chịu, “có kết thúc đằng hoàng đấy chứ? Tôi đã cố chịu đựng nghe chuyện của bà tới tận đây rồi, nếu bà chưa chuẩn bị một kết thúc dứt điểm tử tế thì tôi sẽ nổi khùng đấy, nghiêm túc luôn.”

“Kết thúc tử tế?” Yume chớp chớp mắt và nghiêng đầu. “Không có cái đấy đâu?”

“Ặc!” Ranta thoải mái bung lụa. “Bà là đồ đại ngốc à! Đừng có kể mấy câu chuyện dài thượt mà không có kết thúc tử tế! Nhớ tôi không thể thoát ra và chết chìm trong vòng xoáy tiêu cực hi vọng rồi bị phản bội thì bà làm được gì cho tôi!”

“Cậu...” Shihoru lí nhí nói, “cứ việc chết chìm luôn là được...”

“A!” Ranta chỉ tay vào Shihoru. “A a! A a a! Tôi nghe thấy r ồi, tôi nghe thấy r ồi nhé, Shihoru, bà vừa bảo tôi chết đi đúng không, này!?”

“... Tớ chỉ nói cậu chết chìm luôn cũng được thôi.”

“Chẳng phải bà còn cần thận kèm thêm cả nguyên nhân chết đấy à! Thật t ối tệ! Thật là hành vi hạ cấp đối với một con người! Bà là ác nữ xấu xa đại gian đại ác nhất trong lịch sử!”

“Không cần để ý đâu, Shihoru.” Yume ôm lấy Shihoru r ồi xoa đầu cô ấy. “Dù sao cũng là lời mà kẻ t ối tệ nhất loài người nói thôi ấy mà. Shihoru chẳng có gì xấu cả. Kẻ xấu là cái tên t ối tệ nhất loài người kia. Tên đó t ối tệ quá thể, t ối tệ đến mức có lẽ không còn là người nữa ý.”

“Tôi là con người đấy nhé!”

Khi Haruhiro nói “Dù mày là đồ đầu xù?”, Ranta liền khẳng định một câu “Đúng vậy! Dù tao là đồ đầu xù...”. Sau đó cậu ta lườm cậu r ồi vò tung mái tóc xoắn tít thò lờ. “Chẳng liên quan gì đến đầu xù hết, thậm chí có thể xem nó là điều kiện để làm con người cũng được ý! Kẻ không có đầu xù không phải con người! Tụi bây thấy sao!”

“... Nếu vậy,” Moguzou nuốt chửng một cái bánh mì trông như nắm đấm, “tớ không là con người cũng chẳng sao.”

“Yume cũng thế”, “... Tớ cũng vậy”, “Cả tớ nữa”.

“Đợi đã!” Manato bày ra vẻ mặt nghiêm túc một cách kì lạ. “Các cậu bình tĩnh nghĩ thử xem? Có thực đầu xù là vấn đề không? Tớ nghĩ là không phải. Đầu xù không có tội. Đầu xù chẳng có gì xấu cả. Ngược lại, đầu xù có khi còn là kẻ bị hại thì sao.”

“Hả?” Ranta bứt mái tóc quăn. “... Kẻ bị hại? Nó á? Tức là, người gây hại... là tôi à!? Ý ông là do tôi mà đầu xù mới mang tiếng ác đúng không!?”

“Tớ đùa thôi, Ranta.”

“Manato! Ông lúc nào cũng cười toe toét, nên tôi hoàn toàn không phân biệt được ông đùa hay thật đâu! Ông là tên xấu bụng mang mặt nạ cười!”

“Đ... đồ, đồ xấu bụng á!” Shihoru đứng bật dậy. Mặt cô ấy đỏ bừng, đầu như có khói bốc lên. “K... không, không phải đồ xấu bụng! M... Manato không có như thế! Cậu s... sửa lại đi! N... ngay bây giờ! Nhanh lên!”

“... À, ừ,” Ranta co vùi lại. “Mà, chuyện đó ầy mà? Tôi không thực sự nghĩ vậy đâu nhé? Đấy chỉ là bộp chộp, lời qua tiếng lại thôi.”

“Cậu... cậu sửa lại đi!”

“Biết rồi, tôi biết rồi. Tôi sẽ sửa lại. Manato không phải là đồ xấu bụng. Bụng của Manato rất đẹp. Hôm nào đi tắm cũng nhìn thấy nên tôi biết. Rất trắng, bụng của Manato ầy. Thật đấy. Trắng bóc, so với con trai. Mà có lẽ so với tiêu chuẩn của con gái vẫn là trắng ầy chứ.”

“Tr... trắng...” Shihoru lảo đảo. “... Bụng Manato, trắng... Đi tắm...”

“Bụng tót trắng không nhỉ?” Manato vén bộ áo tu sĩ cùng áo lót bên dưới lên. “Tót thấy không đến mức ầy. Haruhiro, trông tót có trắng không?”

“À, ừ...” Haruhiro so sánh giữa Shihoru và Manato. Manato cũng trắng trẻo nhưng cậu nghĩ Shihoru vẫn trắng hơn. Nhưng đó không phải vấn đề. Lúc trước cậu đã lờ mờ cảm thấy rồi, nhưng giờ thì gần như chắc chắn. Shihoru có cảm tình với Manato. Chẳng lẽ Manato không nhận ra? Không thể có chuyện đó, vì cậu ầy chắc chắn không chậm tiêu đến thế. *Vậy tức là cậu ầy đang giả vờ không nhận ra chẳng? Nếu thế, có lẽ là do Manato không có cảm xúc tương tự. Shihoru thật đáng thương. Mà việc mình nghĩ cô ầy đáng thương cũng cứ sai sai kiểu gì ầy.* “Nói trắng thì quả có trắng. Ừ. Rất trắng. Da lại còn mịn màng nữa.”

“... Da, mịn, màng...” Shihoru trông như sắp ngã. “Mịn, màng... Da...”

“Shihoru có sao không?” Yume đỡ lấy Shihoru. “Shihoru mà cứ tưởng tượng thái quá như thế này thì gay lắm, nên giữ chừng mực thôi nha. Shihoru? Shihoru?”

“Nyu...” Shihoru bám lấy Yume, mắt cứ như đang đảo vòng tròn.

Tiêu rồi, Haruhiro nghĩ. Mình đã nói điều gì đó thừa thãi à? Thái độ của cô ầy có chút dễ thương, mà cũng có thể nói là thú vị, nên mình lỡ mồm rồi.

Ranta xì một cái rồi quay phắt đi, bắt đầu gặm bánh mì. Cậu ta có vẻ không thích thú. *Tại sao vậy nhỉ? Lẽ nào Ranta có ý với Shihoru? Hẳn ta cau kỉnh vì Shihoru có vẻ thích Manato à? Nếu đúng là vậy thì Ranta, mà ầy nên xem lại bản thân mình thì hơn. Bởi vì, mà ầy đã chẳng làm được những việc con gái ừng thì chớ, mà còn toàn gây ra những chuyện dễ bị ghét thôi.*

“Bọn mình đã trở thành một tổ đội rất tốt rồi.” Manato thì thào.

“Sao?”

“Đối phó với ba con goblin như vừa nãy cũng thành chuyện bình thường. Vì chẳng ai bị thương nên kể cả nghĩ rằng bọn mình thừa sức làm việc này thì cũng không sai. Yume dùng dao sắc thành thạo hơn cung tên nhiều. Cậu cũng có nhiều sức mạnh nữa. Nếu nghĩ ra cách thì có khi bọn mình còn xử được bốn con ấy chứ.”

“À, việc đó thì...” Haruhiro thử tưởng tượng. Moguzou và Manato mỗi người một con, Haruhiro, Ranta và Yume có thể chống đỡ được hai con. Cậu cảm thấy cả bọn sẽ xoay sở được nếu có thể khống chế chúng bằng Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] của Shihoru rồi nhanh chóng xử gọn một con. “Ừ, bốn con có lẽ cũng ổn nhỉ?”

“Moguzou quả thực rất đáng tin. Dù gì thì cậu cũng to con, chỉ cần có mặt là đủ gây áp lực cho đối phương rồi. Cậu dùng kiếm rất chuẩn xác nên sẽ là yếu tố quyết định ở những thời điểm quan trọng.”

“Ừ, tớ cũng nghĩ vậy. Moguzou đúng là rất khéo léo.”

Moguzou nuốt chửng cái bánh mì. “... Có lẽ, là vậy? Tớ cũng không rõ nữa. Nh... nhưng tớ khá thích những công việc tỉ mỉ.”

Bị Ranta giận cá chém thớt quát “Chẳng hợp với ông tí nào!”, Moguzou rút cổ “Ừ, ừm, tớ cũng, nghĩ vậy...”

“Việc đó tốt mà.” Haruhiro thoáng lườm Ranta. “Moguzou cũng chẳng tạp nham như ai đó đâu.”

“Hả? Gì vậy, vừa nói tao đấy à? Tao còn có tên khác là Cổ máy chính xác cu ồng phong đấy nhé.”

Yume vừa đỡ dành Shihoru vừa quăng cho Ranta ánh mắt lạnh lùng. “Làm quái gì có ai gọi Ranta như thế?”

“Ranta cũng tuyệt lắm chứ.” Dựa vào biểu cảm ôn hòa của Manato, có lẽ không phải cậu ấy đang nói đùa. “Đặc biệt là tư thế tấn công thường dùng của cậu. Cậu không sợ thất bại nên chắc chắn sẽ sử dụng thành thạo được kĩ năng nhanh hơn bất cứ ai. Ngoài Ranta ra, tất cả mọi người, kể cả tớ, nói thật là đều thận trọng. Nếu không có Ranta, có lẽ cả bọn sẽ không thể tiến lên phía trước.”

“Cũ... cũng phải?” Ranta đảo mắt liên hồi. Có lẽ cậu ta đang bối rối. “Tôi là thế đó. Cổ máy tiến lên cu ồng phong mà?”

Haruhiro vẫn phải nhảy vào bắt bẻ một cú. “Cổ máy chính xác cu ồng phong thì sao rồi...?”

“Shihoru thì...” Manato khẽ hít vào. Haruhiro đoán rằng cậu ấy quả nhiên đã nhìn ra tình cảm của Shihoru. “... Shihoru quan sát rất tốt mọi thứ xung quanh. Darsh Magic [Ma pháp bóng tối] thì lại có nhiều các phép thuật quấy rối mục tiêu hay cần chân kẻ địch. Shihoru muốn học Darsh Magic [Ma pháp bóng tối] vì nhờ nó, cậu có thể giúp đỡ đồng đội trong những tình huống khẩn cấp, bởi cậu muốn cứu mọi người, có phải không?”

Shihoru ngẩn ra trong chốc lát, không nói gì mà chỉ gật đầu cái rụp. Haruhiro từng nghĩ, việc chọn một con đường có phần quái gở, chứ không phải những thứ dễ hiểu như lửa, băng, sấm sét có gì đó rất giống phong cách của Shihoru. *Hoá ra không phải vậy sao? Không phải vẫn đề sở thích đơn thuần, Shihoru đã suy nghĩ rất cẩn thận. Mình là đồ ngốc. Mình chẳng biết gì.*

Manato nhìn đến Yume. “Yume thì không hề sợ hãi. Có lẽ trong nhóm bọn mình, cậu là người dũng cảm nhất cũng nên. Với vai trò là một Healer [Người chữa trị], tớ mong cậu sẽ cẩn thận hơn, nhưng tớ vẫn luôn nghĩ rằng, khi chuyện gì đó xảy ra, có lẽ Yume sẽ có mặt để giúp đỡ.”

“Yume á?” Yume chỉ vào bản thân, mặt dài ra. “Vậy sao? Yume có can đảm không nhỉ? Yume cảm thấy chưa ai nói mình như thế cả. Nhưng có lẽ Yume thường không nghĩ đến sợ hãi. Vụ là thợ săn nhưng dùng cung dỏm thì tha cho Yume đi.”

“Ai cũng có những việc mình dở hoặc không làm được.” Manato dường như đang nói cho bản thân nghe. “Nếu chỉ có một mình, có lẽ sẽ gặp cả tình huống nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bọn mình còn có đồng đội ở bên. Tớ nghĩ bọn mình chỉ cần bù trừ cho nhau là được.”

“Ra vậy.” Yume gật đầu lia lịa. “Đúng thế. Từ giờ trở đi có lẽ còn gây nhiều phiền phức cho cả đội, nhưng Yume cũng sẽ cố gắng *ngược* sung nên mong mọi người giúp đỡ nhé.”

Ranta khịt mũi. “Không phải *ngược* sung mà là cực sung. Ngực sung nghe như kiểu một loại ngực đặc biệt ý.”

“Ngực sung...” Yume sờ vào ngực mình, “là ngực thế nào nhỉ? Ngực sung. Chắc cách xa ngực lép của Yume đến mấy đời ý nhỉ.”

Bị cuốn theo câu chuyện, Haruhiro cứ liếc mình hỏi thử, “... Có họ hàng hả?”

Yume nhìn Haruhiro với vẻ mặt cực kì nghiêm túc. “Haru nghĩ là có họ hàng không?”

“Ch... chịu. Ai biết được.”

“Cũng không biết nữa. Ngược sung. Nghe âm thanh thì cũng hơi dễ thương đấy.”

“Ng...” Moguzou nói. Thấy ánh mắt cả bọn tập trung vào mình, Moguzou thoáng cái đổ mồ hôi trán, hết lắc đầu lại xua tay. “Kh... kh... khô... không có gì, đâu. Th... thật sự là không có gì đâu.”

“... Tò mò ghê.” Bị Shihoru nhìn chằm chằm, Moguzou cúi gằm mặt xuống. Cuối cùng, vì cậu ấy nói “X... xin lỗi”, nên không ai tra hỏi gì thêm, nhưng chẳng hiểu Moguzou sắp nói chuyện gì nữa. Dù không phải là Shihoru nhưng cậu cũng thấy khá tò mò.

Sau đó, cả bọn vừa tán nhảm vừa giải quyết bữa trưa rồi bắt đầu cuộc săn buổi chiều. Cậu nhận ra một chuyện sau khi cất bước. *Manato khen ngợi những người khác nhưng lại không nói một lời nào về mình cả? Cậu ấy chỉ tình cờ quên, hay Haruhiro không có điểm gì đáng để khen ngợi? Chẳng nhẽ thực ra Manato vẫn luôn đánh giá mình rất thấp? Mình cứ nghĩ là mình hay nói chuyện với Manato. Lẽ nào sự tôn tại của mình chẳng là gì ngoài đối tượng trò chuyện của cậu ấy?*

Cậu thấy bức bối. Nhưng bây giờ cậu không thể hỏi “Này, Manato, thế còn tớ thì sao...?”. Việc đó hơi... quá mức xấu hổ dù có lí do gì đi nữa.

Thôi, cũng chẳng sao.

Có lẽ cậu ấy đang trí quên mất, hoặc có thể do trước khi nhắc tới Haruhiro thì câu chuyện đã đổi đề tài, lí do hẳn là một trong hai. Cậu quyết định sẽ nghĩ vậy. Tuy cậu vẫn thấy hơi bức bối. *Tập trung. Mình phải tập trung.*

“... Thấy rồi.”

Haruhiro giơ tay lên, ra hiệu cho đồng đội dừng lại. Cả nhóm tạm nấp sau các chướng ngại vật. Đầu tiên cần phải trinh sát đã. Tất nhiên, Haruhiro sẽ đi một mình. Hãn hữu cũng có lần Ranta muốn đi theo nhưng nói thật, thà đi một mình còn dễ thở hơn. Vì lúc đó, cậu chỉ cần nghĩ đến bản thân mình.

Sneaking [Lén lút] là một trong các thao tác của đạo tặc mà cậu nhất định muốn học khi tiết kiệm đủ tiền. Tất nhiên, bây giờ, cậu vẫn đang phải

chú ý để bước đi không phát ra tiếng động. Nhưng chắc phải có mẹo gì đó. Cậu muốn biết mấy cái mẹo ấy. Cậu muốn cô Barbara dạy chúng cho cậu.

Lũ goblin ở trong một tòa nhà hai tầng bằng đá đang trên đà đổ nát. Tầng hai của tòa nhà đó gần như sập hết, tường tầng một cũng đã đổ một phần. Trên tầng hai giờ trông giống như ban công có một con goblin mặc áo giáp chặt ních như làm từ kim loại, đeo kiếm trên lưng, ngoài ra, con goblin đang ng ồi trên sàn ở tầng một... rất to lớn.

Goblin thường chỉ có chiều cao trong khoảng từ một mét hai đến một mét ba. Con nào cao một mét tư đã là khá lớn rồi. Về mặt kích thước, chúng là loài chỉ tương đương một đứa trẻ nhân loại. Nhưng con goblin đó không giống vậy. Vì nhìn từ xa nên không biết được chính xác, nhưng có lẽ nó phải cao hơn từ một đến hai cỡ so với con goblin trên tầng hai.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy một con goblin như vậy. Về trang bị, nó đang mặc giáp xích sao? Nó lại còn đội cả một cái mũ giáp hình dáng đơn giản nữa. Nhìn từ đây, cậu không xác định được vũ khí của nó là gì.

Cậu di chuyển và thử tìm kiếm xung quanh tòa nhà nhưng có vẻ không còn con nào nữa. Chỉ có hai con goblin là con goblin mặc giáp và con goblin quá cỡ kia. Haruhiro quay lại chỗ mọi người.

“Không ổn. Có hai con, nhưng một con to khủng khiếp. Có khi phải ngang bọn mình.”

“Là hobgoblin.” Manato hơi tròn mắt. “Chúng là một nhánh của goblin, có hình thể rắn rỏi hơn goblin thông thường. Chúng rất hung dữ nhưng kém thông minh, nên cũng có khi trở thành nô lệ cho goblin. Không biết lần này có phải thế không?”

“Ồ.” Ranta liếm môi. “Dẫn theo cả nô lệ nghĩa là con goblin đó phải có địa vị cao lắm nhỉ? Nếu vậy, chắc chắn nó sẽ mang theo nhiều đồ tốt.”

Haruhiro dùng đầu ngón tay xoa xoa cằm. “... Đúng là nó có mặc áo giáp làm từ tấm kim loại. Con hobgoblin cũng mặc giáp xích, và đội cả mũ giáp trụ. Cái mũ giáp trụ đó có lẽ con người như bọn mình cũng đội được.”

“Ồ...” Moguzou kêu lên. Đặc biệt với chiến binh phải phân thắng bại trực diện với kẻ địch như Moguzou, trang bị bảo hộ rất quan trọng, nhưng giá của chúng cực cao. Bọn cậu không có khả năng mua được đồ mới, còn nếu là đồ cũ thì cũng phải vất vả tìm kiếm cái nào vừa người, hoặc nhờ

thợ rèn sửa lại. Chính vì vậy, tất cả mọi người, kể cả Moguzou, vẫn đang dùng những thứ nhận được từ guild.

“Hai con à?” Manato nhìn xuống, hình như đang lưỡng lự.

“Hừm.” Yume nhìn chéo lên trên. “Tớ nghĩ bọn mình có thể xử được hai con.”

“Tớ,” Shihoru nắm chặt cây gậy, “nghĩ là, đầu tiên sẽ nhắm vào một con, nếu bắn trúng được nó bằng ma thuật thì sau đó có lẽ, sẽ dễ dàng hơn...”

“Yume cũng sẽ thử dùng cung tên bắn piu một phát. Dù có trượt thì gobchin cũng bị giật mình, và chúng ta sẽ xử được chúng thôi.”

Manato nhìn một lượt gương mặt những người đồng đội. Mọi người bừng bừng khí thế. Có lẽ do lúc nãy được Manato khen ngợi nên sĩ khí của cả bọn đều dâng cao. Mức độ hưng phấn hơn hẳn bình thường. Haruhiro thì không như vậy nên cậu cũng hơi cảm thấy bị ra rìa, nhưng cậu không nên dội gáo nước lạnh vào lúc mọi người đang hào hứng. Khi Haruhiro lên tiếng “Vậy thì làm chứ?”, Manato gật đầu. “Được rồi, làm thôi.”

Chiến thuật ngay lập tức được quyết định. Haruhiro cùng Yume, Shihoru đi đầu, trước tiên sẽ thực hiện tấn công từ xa. Tới giai đoạn kẻ địch chú ý đến các cậu, Moguzou và Manato sẽ xông lên trước. Moguzou giữ chân con hobgoblin, còn Manato chịu trách nhiệm với con goblin mặc giáp, Haruhiro, Ranta và Yume sẽ tấn công từ phía sau hoặc bên sườn, Shihoru hỗ trợ từ xa bằng ma thuật.

Cả bọn đứng thành vòng tròn, đặt chồng tay lên nhau. Sau câu hô “Chiến đấu” nho nhỏ của Manato, cả bọn nhất loạt hất tay, dè dặt đồng thanh nói “Hết mình!”

Không biết từ lúc nào, cả nhóm bắt đầu làm việc này để lên tinh thần, nhưng trong thâm tâm, Haruhiro vẫn thấy kì lạ. “... Động tác này là thế nào nhỉ?”

“... Không biết nữa?” Shihoru nghiêng đầu. “Nhưng không hiểu sao, tớ thấy quen quen.”

“Yume cũng thấy vậy. Dù thế, Yume vẫn không biết nó là cái gì. Lạ thật đấy.”

Haruhiro dẫn Yume và Shihoru tiến lại gần tòa nhà hai tầng. Ba người Manato, Moguzou và Ranta cũng bám theo sau, cách bọn Haruhiro sáu, bảy

mét. Không tính đến cung tên, phép thuật hình như cũng có tầm bắn khoảng mười mét. Không biết bọn cậu có thể tiếp cận đến khoảng cách mười mét hay không? Có lẽ sẽ hơi khó khăn, mà đúng hơn là không thể. Do cái tường rào này. Bọn cậu còn cách tòa nhà hai tầng đến mười lăm mét. Nếu tiến lên tiếp từ chỗ này thì bọn goblin có lẽ sẽ nhận ra mất.

Haruhiro ghé mặt vào tai Shihoru. Khi định nói thầm với cô, cậu ngửi thấy một mùi hương ngòn ngọt rất đặc biệt khiến cậu khó thở. "... Shihoru, cậu xúc cái gì à?"

"... Hả? Cái gì là sao cơ?"

"Không, không có gì. Xin lỗi. Cậu có ngửi được từ đây không? Cũng hơi xa một chút đấy."

"... Tớ sẽ thử. Nhưng không tự tin lắm."

Khi Shihoru đặt tay lên ngực, lặng lẽ hít thở sâu, Yume cũng giương cung và lắp tên.

Lũ goblin vẫn chưa nhìn về bên này.

Hai cô gái nhô nửa người ra khỏi tường rào. Shihoru dùng gậy vẽ văn tự nguyên tố. "Ohm Rel Ekt Vel Darsh...!"

Từ đầu gậy của Shihoru, nguyên tố bóng tối trông như tảo cầu màu đen bắn ra vào một cái. Yume cũng đồng thời nhả tên. Mũi tên bay vi vu phía trên đầu con goblin mặc giáp, còn nguyên tố bóng tối trúng vào tay trái của con hobgoblin. Con hobgoblin rên lên, cơ thể run rẩy. Con goblin mặc giáp có vẻ cũng đã nhận ra mũi tên. Nó quay về phía bọn cậu. Haruhiro hét lên. "Bị phát hiện rồi!"

"Lên thôi." Manato ra hiệu lệnh ngay lập tức.

Con hobgoblin cầm cái chùy lớn có gai hình như được đặt dưới chân lên và lao đảo đứng dậy. Có vẻ phép Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] đã có tác dụng. Con goblin mặc giáp cũng cầm thứ gì đó trên tay. Đó là cái gì? Vũ khí à? Một thứ trông như chiếc cung nhỏ được gắn vào đầu tay cầm chắc chắn. Con goblin mặc giáp hướng phần mũi của thứ đó về phía bọn cậu. Haruhiro nhanh chóng đặt tay lên vai Shihoru và Yume. Cậu định nói "Trốn đi". Nhưng mũi tên đã bay đến trước. Shihoru và Yume bị Haruhiro ấn ngã bệt xuống đất. Haruhiro kêu lên một tiếng rồi giật lùi lại. Sau đó cơn đau bắt đầu kéo đến. Mũi tên. Đã trúng vào ngực phải của cậu. *Đau. Đau quá đau quá.* Haruhiro ngã sập xuống. *Đổi tư thế cũng đau. Giữ*

nguyên cũng đau. Đau đến nỗi không thở được. Shihoru bật ra tiếng kêu thất thanh còn Yume đặt tay lên lưng Haruhiro. “Haru...!?”

Đau. Đừng động vào. Đừng có động vào. Đau lắm. Việc này tệ thật. Chẳng lẽ mình sẽ chết? Chết phải không? Chết? Không, không thể có chuyện đó. Mình nghĩ là không. Mình không muốn chết. Dù nó rất đau, đau lắm. Ai đó. Cứu với. Không được rồi. Cứ thế này thì không chịu được.

“Haruhiro!” Là Manato. Manato đã tới. Manato thành linh rút mũi tên ra. Cảm giác như có gì đó quan trọng bị rút ra cùng với mũi tên bao trùm cậu. Máu trào ra ừng ực. *C... cậu làm thế thì tớ chết mất, Manato.* Manato không nao núng, vẽ hình ngôi sao sáu cánh và tụng kinh. “Hỡi ánh sáng, với sự bảo vệ của thần Lumiaris... Cure [Chữa trị]!”

Ánh sáng phát ra từ lòng bàn tay Manato khiến vết thương của Haruhiro khép lại. Có lẽ nó lành rồi, nhưng cơn đau thì vẫn không biến mất. Haruhiro hít không khí vào. Hít vào. Rồi lại hít vào. Nhưng đau quá nên không thể thở ra. Lát sau cậu thấy đỡ hơn một chút. Cậu lại có thể hít thở bình thường. Haruhiro thử chạm vào ngực phải. Nơi đó ướt sũng máu, nhưng không còn đau nữa.

“Ma... Manato...!” Là tiếng của Ranta. “Nhanh lên! Tôi không giữ được nữa đâu...!”

Manato gào lên “Cậu ổn rồi đúng không!?” và nhanh chóng lao đi trước khi Haruhiro kịp gật đầu. Phải rồi. Trong khi Haruhiro bị bắn trúng và được chữa trị thì trận chiến chắc chắn vẫn đang tiếp tục. Khi nhìn về phía tòa nhà, cậu thấy Moguzou cùng con hobgoblin, Ranta và Yume cùng con goblin mặc giáp đang giao chiến kịch liệt. Chắc Manato định trợ giúp bên Ranta và Yume. Phép Magic Missile [Quang đạn ma pháp] của Shihoru đã bắn trúng con hobgoblin. Nhưng nó chẳng may suy suyễn. Haruhiro vội vàng đứng dậy. Bên con goblin mặc giáp có thêm Manato tham chiến chắc sẽ ổn thôi. Phải làm gì đó với con hobgoblin mới được.

“Moguzou, cố lên...!” Haruhiro nói với Moguzou rồi vòng ra sau lưng con hobgoblin. Con hobgoblin có lẽ chỉ chú ý đến Moguzou đứng ngay trước mặt nên không buồn để mắt tới Haruhiro. Thế này thì dễ dùng Backstab [Đâm sau lưng] rồi. Đáng lẽ là vậy, nhưng cậu không làm thế nào áp sát được.

Chiều cao của con hobgoblin ở khoảng giữa Haruhiro và Moguzou. Chiều rộng và bề dày còn hơn cả Moguzou thì phải. Cây chùy gai có vẻ làm từ gỗ nhưng khá mập. Đến cả Moguzou đang mặc giáp xích mà ăn một chùy đẩy vào người thì cũng khó bình an vô sự. Giáp xích. Đúng rồi. Vấn đề chính là giáp xích của con hobgoblin. Không chỉ có thân trên, nó còn mặc một cái quần được kết bởi dây xích. Ngoài ra nó đội cả mũ giáp. Có thể nói là được trang bị đến tận kẽ răng. Dao găm liệu có tác dụng gì không nhỉ.

Moguzou hét lên “Cảm ơn...!” rồi tung tuyệt chiêu *Cảm ơn trăm*. Trong một thoáng, suýt chút nữa là Haruhiro đã cất lời khen ngợi, nhưng cậu chợt ngớ người. Thanh cự kiếm của Moguzou đã chém trúng vai trái của con hobgoblin, thế nhưng, người nó chỉ hơi rung rinh, rồi nó phản công lại trong nháy mắt. Moguzou đánh trả cây chùy đang lao tới trong đường tơ kẽ tóc. Không, cậu ấy bị áp đảo rồi. Tư thế của Moguzou bị phá vỡ. Hồng rồi. Moguzou thua mất.

“Chết này...!” Haruhiro lao cả người vào lưng con hobgoblin và định đâm con dao găm vào nó. Một âm thanh khó chịu vang lên... Không được rồi, lưỡi dao không những không xuyên qua mà còn bị bật ngược lại. Con hobgoblin loạng choạng chúi về phía trước, rồi quay sang cậu. Một chùy đánh đến. Haruhiro nhảy lùi lại. “...Ồi!?”

Thật đáng sợ. Mình không xây xước gì. Mình vẫn đủ sức tránh. Nhưng nguy hiểm quá. Tưởng như ruột gan nội tạng co hết cả lại. Mình cảm thấy sẽ chẳng thể sống sót nổi đâu. Haruhiro lùi lại. Không thể không lùi lại. “Kh... không được rồi...!”

“Ohm Rel Ekt Vel Darsh...!” Shihoru niệm thần chú. Nguyên tố bóng tối bắn trúng ngang hông con hobgoblin, làm nó run rẩy dữ dội. Moguzou chém thanh cự kiếm về phía con hobgoblin đang run rẩy. “Hây...!”

Vào đâu. Tia lửa bắn ra, chiếc mũ giáp móp vào. Con hobgoblin choáng váng. Haruhiro hét lên “Là... là lúc này!” rồi chạy lấy đà. Chỉ cần một cú song phi. Con hobgoblin thì đáng sợ thật đấy nhưng cứ làm nó ngã xuống là xong. Trước khi cậu kịp nhảy lên thì Manato lại gọi. “Haruhiro, sang bên này! Ranta đã...”

“Hả!?” Nhìn sang, Haruhiro thấy Ranta đã kiệt sức, máu chảy ra từ cổ. “C... cô...!?”

Manato đang kiểm tra tình trạng vết thương của Ranta, nghĩa là Yume đang phải một mình đấu với con goblin mặc giáp. *Thế thì gay quá.* Haruhiro lao về phía con goblin mặc giáp đang kêu “Sya! Sya!” không ngớt, thô bạo chĩa kiếm để dồn đuổi Yume. Cậu hét lên “Này, bên này này, đồ goblin...!”

Đúng như mục đích, cậu đã thu hút được sự chú ý của con goblin mặc giáp, nhưng chính vì vậy, cậu sẽ phải đối đầu với nó. Không, cậu làm sao đối đầu được với nó chứ. Con goblin mặc giáp vung loạn xạ thanh kiếm có chiều dài tương đương với thanh trường kiếm của Ranta. Haruhiro chạy vòng quanh né tránh. Hết tránh trái lại né phải, chỉ việc chạy trốn không thôi cũng khiến cậu hết sức rã. Con goblin mặc giáp này rất nhanh nhẹn, tới mức những con goblin cậu từng chiến đấu từ trước đến giờ chẳng đáng đem ra so sánh. Nó sử dụng kiếm thuần thục đến nỗi cậu nghi ngờ lẽ nào nó đã được huấn luyện bài bản chẳng. Cậu mà bất cẩn dùng dao găm đỡ kiếm của nó thì không biết sẽ ra sao nữa. Cậu lo lắng, *chẳng biết để Moguzou một mình có ổn không*, nhưng cậu làm gì có thời gian nhìn sang hướng ấy.

“Cắt tĩa...!” Yume chém con goblin mặc giáp từ sau lưng. Một cú phạt ngang đầy uy lực bằng dao săn, nhưng có vẻ đã bị nhìn thấu. Con goblin mặc giáp xoay người đánh trả con dao săn của Yume. Thấy con dao săn bay khỏi tay Yume, con goblin định truy kích. “Tao không để mày làm thế đâu...!” Haruhiro lao về phía con goblin. Nhưng không ngờ nó đọc vị được cả việc này. Con goblin mặc giáp xoay người lại, vung kiếm chém xuống. *Chết rồi.* Haruhiro dùng dao găm đỡ kiếm. *Không được à?* Cậu không chặn nó lại được. Kiếm của con goblin mặc giáp chạy trên lưỡi dao găm, đến cả tsuba^[6] cũng không cản được, rồi nó cắm vào cánh tay phải của Haruhiro.

“...Ui...!”

Haruhiro đánh rơi dao găm. Con goblin mặc giáp tiếp tục gây sức ép. *Mình sẽ bị chém mất*, cậu nghĩ. Tình thế đúng là ngàn cân treo sợi tóc.

“Anger [Cú đâm phản nộ]...!” Là Ranta. Ranta lao đến từ bên cạnh và đâm một nhát. Con goblin mặc giáp thụp xuống né nhát đâm đó rồi ngay lập tức quay sang phản đòn. Ranta lùi lại, hết thẳng lại chéo. “Chết tiệt! Đừng có đùa với tao, mày cũng chỉ là một con goblin thôi...!”

Sắc mặt Ranta rất xấu. Mồ hôi cậu ta chảy ròng ròng. Dù vết thương có vẻ đã được chữa trị nhưng không có nghĩa là lấy lại được lượng máu đã mất. Tuy vậy cũng tạ ơn trời. Haruhiro đã nhặt lại được mạng. Dù tay phải của cậu vẫn đau. Vết chém khá sâu. Cậu nhặt dao găm bằng tay trái. Tay phải của cậu không cử động được. Rất đau.

“Haruhiro!” Manato chạy lại, nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị Ma pháp ánh sáng. “Hỡi ánh sáng, với sự bảo vệ của thần Lumiaris... Cure [Chữa trị]!”

Haruhiro nghiêng chặt răng cố nhịn đau, vừa nhận trị liệu vừa quan sát xung quanh. Moguzou bằng cách nào đó vẫn đỡ được những cú đánh dữ dội của con hobgoblin. Nhưng trông cũng khá vất vả. Chân cậu ấy có phần hơi lão đạo. Chẳng thể trông mong gì vào sự hỗ trợ của Shihoru. Cô ấy đang ngẫ xui lơ, có lẽ do dùng ma thuật quá đà. Cậu có cảm giác Ranta cũng chỉ đang xoay xở né đòn của con goblin mặc giáp. Yume hình như đã bị thương ở tay hay đầu đó.

“... Xong rồi.” Manato thử sờ vào tay phải Haruhiro rồi quay sang gọi Yume. “Yume, lại đây để tớ chữa cho!”

“Cỡ này với Yume vẫn bình thường! Vẫn đánh tiếp được!”

“Không nói nhiều, qua đây! Haruhiro đổi cho Yume, đi đi!”

“... Hiểu rồi!” Haruhiro làm theo lời Manato nhưng cảm thấy trong lòng rất bất an. *Như thế này có ổn không? Nhịp thở của Manato cũng hơi hỗn loạn. Hay là cậu ấy liên tục sử dụng ma thuật đến quá sức rồi?* Nhưng Haruhiro là đạo tặc. Cậu không hiểu rõ lắm về ma thuật. Hơn nữa, phán đoán của Manato và của bản thân cậu thì bên nào đáng tin hơn? Tất nhiên là của Manato rồi. Haruhiro không tự tin đến mức ấy.

Rồi sẽ ổn thôi. Hẳn là ổn. Chắc chắn sẽ ổn thôi.

Haruhiro vào thay cho Yume. Cậu muốn tấn công con goblin mặc giáp. Nhưng cậu không ra tay được. Nếu tấn công có lẽ sẽ bị phản đòn, nên cậu rất sợ. Ranta cũng giống vậy chăng? Con goblin mặc giáp rất mạnh. Không hề có sơ hở. Hơn nữa, không hiểu nó đã đội mũ giáp lên từ lúc nào. Áo giáp bằng tấm kim loại, giờ lại thêm mũ giáp. *Không được rồi. Kể cả có dùng dao găm chém trúng thì cũng bị bật ngược lại. Thanh trường kiếm của Ranta chắc cũng chẳng khá hơn. Nếu là thanh cự kiếm của Moguzou*

thì sao? Nhưng Moguzou đang dồn hết sức đấu với con hobgoblin rồi, chưa kể có khi còn đang ở thế hạ phong nữa.

Vậy là kết thúc rồi, cậu đột nhiên nghĩ vậy. Đúng thế. Kết thúc thật rồi. Bọn mình không thể thắng. Dù làm thế nào cũng không thể thắng. Thực ra mình đã biết rồi. Biết từ trước kia. Thất bại là thế này. Thất bại? Nếu thất bại... thì sẽ ra sao? Bị giết? Sẽ chết? Tất cả mọi người?

Haruhiro nhìn về phía Manato. Manato vẫn đang chữa trị cho Yume. À không, có vẻ đã xong rồi. Manato và Yume đang tiến lại phía cậu. Nghe Manato nói “Haruhiro, sang bên Moguzou!”, Haruhiro gật đầu theo phản xạ. Có ổn không đây? Nhưng cậu không thể không giúp Moguzou. Đi đâu đó là chắc chắn. Haruhiro định vòng ra sau lưng con hobgoblin. Đúng lúc đó, con hobgoblin gằn lên như dã thú, giáng một chùy vào Moguzou. Moguzou kêu “Hự” một tiếng, giờ ngang thanh cự kiếm đỡ đòn nhưng con hobgoblin không dừng lại. Nó vừa rống, vừa đập thanh cự kiếm bằng chùy. Đập. Lại đập. Cây chùy bằng gỗ, tại sao lại chưa bị gãy? Moguzou không chịu được, phải nắm cả chuôi và phần gần mũi kiếm để đỡ cây chùy. Tuy có chặn được phần nào nhưng con hobgoblin vẫn dồn ép trong thế trận hoàn toàn áp đảo. “Gào, gào, gào, gào...!”

“Ừ...” Cuối cùng, Moguzou khụy một gối xuống. Máu chảy ra từ đầu cậu ấy. Bị gai trên cây chùy cắt trúng chẳng? Con hobgoblin đá ngã Moguzou rồi định đè lên người cậu ấy. Để nó làm vậy thì nguy hiểm quá. Rất nguy. Quên cả bản thân mình, Haruhiro bám vào con hobgoblin từ phía sau. Nếu cậu vòng tay kẹp nách, giữ được nó thì tốt quá, nhưng chuyện đó hoàn toàn bất khả thi. Con hobgoblin khua khoắng loạn xạ nhằm hất Haruhiro xuống nhưng cậu vẫn liều mình bám chặt. “Ô! Ô! Ô a...!”

“Được đấy, Haruhiro! Cứ câu giờ như vậy...!” Có vẻ Manato đang định chữa trị cho Moguzou. *Cậu bảo tớ cứ giữ tư thế này trong lúc đó à? Đùa đúng không? Kh... không được đâu.* Con hobgoblin hỏi thăm Haruhiro đang bám trên lưng bằng một cú huých cùi chỏ trúng sườn. Không chỉ đau thôi đâu, cậu tưởng ý thức của mình trôi về cõi xa xăm nào đó. *Tệ thật. Giờ mà ngắt đi là xong phim. Bị nó hất ra thì nguy. Sẽ chết. Chắc chắn sẽ chết.* “Aa...!”

Một chuyện đáng sợ đã xảy ra. Tại sao lại thành thế này? Cậu cũng không biết nữa. Haruhiro bị con hobgoblin hất ra khỏi lưng và nó đập cậu thẳng xuống đất. Con hobgoblin đá cậu lộn nhào. Cậu không thở được.

Haruhiro kêu lên “... C... cứu với.” Cậu chẳng hay biết mình đang hướng về ai để cầu xin sự giúp đỡ. Nhưng, cậu đã được cứu rồi.

“Smash [Cường đả]...!” Cây đoản trường của Manato đánh trúng đỉnh đầu con hobgoblin. Con hobgoblin đang đội mũ giáp, nhưng đòn đánh có vẻ vẫn có hiệu quả ít nhiều, chắc đã gây ra chấn động não nhẹ. Manato đánh con hobgoblin thật lực và hét: “Haruhiro, đứng lên! Chạy đi! Mọi người, rút lui thôi...!”

Phải thế chứ, Haruhiro vừa bật dậy vừa nghĩ. *Chính thế. Rút lui. Chỉ còn cách bỏ chạy thôi.* Vừa mới vùng chạy, cậu lập tức dừng chân. “Ma... Manato thì sao...!?”

“Tớ cũng sẽ đi! Rõ ràng thế còn gì, mau đi đi!” Manato bổ thêm đòn tấn công con hobgoblin và cố rời khỏi chỗ đó. Moguzou đã được Manato chữa vết thương trên đầu, cậu ấy hô lên “Cảm ơn!” rồi tung một đòn Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ] về phía con goblin mặc giáp, tuy không trúng nhưng đủ dọa cho nó sợ. Ranta và Yume đầu xoay người lại. Shihoru cũng bắt đầu chạy. Con goblin mặc giáp kêu lên tức giận, chém một nhát vào lưng Moguzou, nhưng nhờ bộ giáp xích mà cậu ấy có vẻ không làm sao. Haruhiro vừa nhìn lại phía sau vừa co giò đuổi theo nhóm Ranta. “Manato, được rồi đấy! Mọi người chạy hết rồi!”

“Tớ biết rồi!” Manato nhanh chóng nhảy lùi về sau rồi tặng cho con hobgoblin đang lao đến hai cú đâm liên hoàn. Con hobgoblin dừng chân lại. Cú chuyển hướng của Manato thật ngoạn mục. Cậu ấy cũng tránh được vừa khít đường kiếm vung đến của con goblin mặc giáp và trong nháy mắt đã sắp đuổi kịp Haruhiro. Nhưng vẫn chưa thể an tâm được. Haruhiro định quay mặt nhìn về đằng trước, chính vào thời điểm ấy, con goblin mặc giáp đã ném một thứ gì đó. Nó xoay tròn và có lẽ đã trúng lưng Manato. Vì Manato bật ra một tiếng kêu, chân loạng choạng nên cậu nghĩ là mình không nhàn. “Manato...!?”

“Không sao!” Manato lập tức lấy lại thăng bằng. Bước chân cậu ấy vẫn vững vàng nên chắc không phải vết thương nặng. Con hobgoblin và con goblin mặc giáp đã đuổi đến. Phải trốn thôi. Bây giờ trước mắt cứ phải chạy đã.

Thật may bọn cậu đã vẽ sẵn bản đồ. Nhờ việc đó mà địa hình của khu thành cũ Damurou gần như đã nằm sẵn trong đầu cả bọn. Thế nên, bọn cậu không bị lạc đường và có thể thoát khỏi khu vực nguy hiểm thường xuất

hiện lũ goblin. Bọn Haruhiro cứ chạy, dù mệt đứt hơi, dù tưởng như sắp chết đến nơi, họ vẫn chạy tiếp một lúc, kể cả khi không còn thấy bóng dáng của con hobgoblin và con goblin mặc giáp nữa.

Manato là người đầu tiên dừng lại.

Không, không phải, không phải vậy.

Manato đột nhiên ngã lăn ra đất.

“...” Haruhiro muốn gọi tên Manato, nhưng không thốt nên lời.

Lưng. Có thứ gì đó cắm trên lưng Manato. Là một con dao, lưỡi dao cong vút, trông giống một thanh phi đao.

Chẳng ai nói gì. Cả bọn đều đang nhìn Manato, nhưng không thể cất lời. Phải nói gì bây giờ?

“...Ư...!” Manato cố gượng dậy. Nhưng cậu ấy không làm được. Cậu ấy chỉ lật nghiêng cơ thể sang bên. “... Đ... đau... Chắc... bọn... mình... ổn... rồi...”

“Manato...!” Haruhiro quỳ xuống bên cạnh Manato. Nhưng, chạm vào cậu ấy có được không? Sẽ thế nào nhỉ? Chẳng biết nữa. “Manato, vết, vết thương, ma, ma thuật! Đúng rồi, chữa bằng ma thuật...!”

“... Vậy à.” Manato đặt tay phải lên trán. Nhưng cánh tay ấy chẳng còn sức lực và rơi xuống đất. “... Không, được, rồi... Tớ, không, dùng, ma, thuật, được... Ư...”

“Đ... đừng nói nữa!” Ranta hét lên. “Ông, đừng có nói nữa! N... nghỉ ngơi đi, cứ nghỉ đi... Mà làm thế nào mới là nghỉ ngơi chứ!?”

Shihoru lão đảo tiến lại gần, rồi quỳ xuống phía đối diện Haruhiro, với Manato ở giữa. Cô ấy vươn tay ra, đầu ngón tay chạm vào cây phi đao. Ngay sau đó, cô ấy rút tay về Mặt Shihoru tái xanh, sắc mặt của Manato còn tệ hơn thế nữa. Không phải trắng hay xanh mà xám ngoét như màu đất.

Người Moguzou cứng đờ, trông như một pho tượng cùng kình.

“Làm, làm, làm...” Yume vò đầu bứt tai. “... Làm, làm sao bây giờ?”

“Làm sao... ư...” Haruhiro cào ngực mình. *Làm sao? Phải làm sao đây? Nghĩ đi. Phải có cách gì đó. Không thể không có được. Nói cho tớ đi. Xin cậu đấy. Manato. Manato.* Manato ấy bây giờ đang thở từng hơi yếu ớt và đứt đoạn. “Sẽ, sẽ ổn cả thôi, Manato, nghe tớ, sẽ ổn cả mà? Cậu cố lên, cố chịu nhé, Manato, gắng lên, nhé?”

Manato chỉ cử động đôi mắt và nhìn Haruhiro. "... Haru, hiro."

"Gì, gì vậy? Sao thế? Manato, có chuyện gì thế?"

"... Xin... lỗi... cậu..."

"*Hả? Sao cơ? X... xin lỗi á? Tại sao? Xin lỗi chuyện gì?*"

"... Chết... tiết... A... Tại sao... Tớ... Haru, hiro... nhờ... cậu."

"Nhờ? Nhờ á? Cậu nhờ cái gì? Tớ hả? Mà cậu đừng như vậy, Manato, đừng như vậy."

"... Không n... nhìn... kh... không... nhìn thấy... mọi... người... U... Mọi... người có... ở... đó..."

"Có! Mọi người đều ở đây! Manato! Mọi người đều ở đây cả! Cậu đừng đi!"

"...A... Tiếc... thật....."

"Tớ bảo cậu đừng đi! Manato! Cậu không được đi! Đừng đi mà! Xin cậu đấy, Manato...!"

Manato hít vào một hơi rồi thở hắt ra. Ngay khoảnh khắc đó, mắt Manato trông như hoá thành hai viên bi thủy tinh vậy. Shihoru đặt tay lên ngực Manato. "Tim, tim cậu ấy, không đập..."

"H... hô hấp nhân tạo!" Ranta hét lên. Haruhiro nghĩ rằng đó là một ý tưởng xuất sắc. Cảm thấy làm thế sẽ giải quyết được mọi vấn đề, cả đám vừa nhao nhao chỉ nhau làm thế này làm thế kia, vừa tiến hành hô hấp nhân tạo. Cả bọn rút cây phi đao ra, đặt Manato nằm ngửa, hết ấn ngực lại hà hơi bằng miệng liên tục trong hàng phút, hàng chục phút. Mà có lẽ, họ đã làm vậy hơn một tiếng rồi cũng nên.

"... M... mình, dừng lại đi?" Moguzou meo mếu như chực khóc. "Ma... Manato, thật... thật đáng thương..."

"Vậy!" Haruhiro găm lên như muốn ăn tươi nuốt sống Moguzou, nhưng cậu dừng lại được. "... Vậy phải làm sao? Cậu bảo bọn mình mặc kệ sao? Cứ bỏ mặc Manato à?"

"Ma thuật." Shihoru ngẩng mặt lên. Mắt cô ấy sừng húp, sung huyết và đỏ quạch. "Có lẽ sẽ làm được gì đó bằng ma thuật. Bởi vì có ma thuật chữa trị vết thương mà."

"Phải đấy." Yume gật đầu lia lịa. "Phải đấy. Chắc chắn sẽ làm được gì đó. Nhất định là vậy. À ừm, là chỗ nào nhỉ, guild tu sĩ, gọi là gì nhỉ... Th ần

điện!”

“Thần điện Lumiaris à?” Ranta gạt nước mắt bằng mu bàn tay. “Đó là lãnh địa kẻ địch đối với người phục vụ Thần bóng tối Skullhell như tôi. Nhưng giờ không phải lúc nói chuyện đó.”

Moguzou bế Manato lên. “Tớ sẽ đưa cậu ấy đi.” Haruhiro gật đầu. “Được rồi, đi thôi!”

Dù Ranta và Haruhiro bảo “Để tôi thay cho” hay “Tớ sẽ giúp một tay” thì Moguzou luôn từ chối bằng một câu “Không sao mà”. Moguzou thực sự đã một mình mang Manato về Alterna rồi đến Thần điện Lumiaris ở khu phía Bắc. Khi bước chân vào thần điện, cả nhóm bị những người đàn ông mặc bộ trang phục tu sĩ với sọc màu lam trên nền trắng giống Manato chặn lại. Có vẻ một người trong số đó biết mặt Manato, ông ta quay sang nói với một người khác: “Gọi thầy Hounen đi”. Người được gọi là thầy Hounen xuất hiện ngay lập tức. Ông trông như một tảng đá to lớn, phù hợp làm chiến binh hơn là tu sĩ. Giọng tiếc thương “Ôi, thật đáng buồn thay” mà ông thốt ra đầu tiên ngay khi mở miệng cũng lớn tới mức bất thường. Nói mới nhớ, Manato đã từng kể sư phụ của cậu ấy nói to đến mức đau hết cả tai. Nhớ đến việc đó, Haruhiro không kìm lòng được mà quỳ sụp xuống trước thầy Hounen. “... Làm ơn, hãy cứu Manato! Tôi sẽ làm bất cứ điều gì nên xin làm ơn! Xin hãy làm ơn...!”

“Thật ngu muội!” Thầy Hounen quát lớn. “Dù có là Thần ánh sáng Lumiaris rực rỡ hào quang cũng không thể cứu được kẻ đã chết! Manato, con đúng là một kẻ ngu ngốc! Ta đã kì vọng rất nhiều ở một người trẻ tuổi tương lai hứa hẹn hiếm thấy như con, ta đã ra sức dạy dỗ con với tất cả lòng nhiệt thành! Vậy mà con lại vứt bỏ sinh mạng hãy còn non nớt của mình là sao!”

“Ông...!” Ranta định tóm lấy thầy Hounen nhưng bị Yume kêu lên “Đừng!” và ngăn lại. Ranta cũng xù đi nhanh chóng. Có lẽ do cậu ta nhìn thấy nước mắt chảy ra rờn rờn từ hai mắt của thầy Hounen.

Shihoru ngối sụp xuống sàn nhà lạnh lẽo của thần điện. Moguzou vẫn ôm lấy Manato, không động đậy chút nào.

“Chuyện đã như vậy,” giọng thầy Hounen chẳng hề run rẩy, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi, “ít nhất hãy thực hiện an táng trang trọng. Do lời nguyện của Vua Bất tử, tại vùng Biên cảnh này, nếu người chết

không được chôn cất đúng cách sẽ biến thành người hầu của hắn. Lâu nhất là năm ngày. Vì cũng đã có trường hợp biến thành zombie sau ba ngày.”

Haruhiro không hiểu sao muốn cười, mặc dù đây không phải lúc thích hợp để cười. Cậu hiểu đi đâu đó. “... Ý ông là, hãy hỏa thiêu Manato đúng không?”

“Đúng vậy. Bên ngoài Alterna có lò hỏa thiêu. Để không bị lời nguyền ăn mòn, thi thể cần phải được thanh tẩy bằng lửa rồi chôn tại nghĩa địa trên đồi.”

“Tôi hỏi một câu được không?”

“Chuyện gì?”

“Việc đó cũng mất tiền đúng không?”

“Nếu các cậu không mang theo thì ta sẽ trả.”

“Không.” Haruhiro thở dài. Một hơi dài, thật dài. Cậu cảm thấy tức giận. Nhưng việc nổi cáu giờ cũng ngớ ngẩn làm sao. “... Không cần. Không phải là tôi không có tiền. Dù không đủ thì bọn tôi cũng sẽ tìm cách nào đó. Bởi vì Manato là đồng đội của tôi... của tất cả chúng tôi.”

12. Đi về nơi đâu

Tại vị trí nói là ở lưng chừng thì đúng hơn là trên đỉnh, họ đào một cái hố để chôn chỗ xương được bọc trong vải trắng. Sau đó đặt một tảng đá mà cả bọn đủ sức bê được lên trên. Tên sẽ được khắc lên tảng đá. Tiếp đó, với lính tình nguyện thì sẽ khắc thêm huy hiệu trắng lưỡi liềm và tô bằng sơn đỏ. Dù mới là tập sự thì lính tình nguyện vẫn là lính tình nguyện cả thôi, nên trên mộ của Manato cũng được khắc hình trắng lưỡi liềm. Nhìn lại thì thấy trên ngôi mộ này hay ngôi mộ kia, chỗ nào cũng có hình trắng lưỡi liềm đỏ, hoặc những mảnh trắng lưỡi liềm đã bị tróc sơn. Rất nhiều lính tình nguyện đang yên nghỉ tại ngọn đồi này. Chẳng hiểu sao ngọn tháp vươn thẳng trên đỉnh đồi trông thật đáng ghét. Bọn Haruhiro đã đi ra từ ngọn tháp đó. *Chuyện đó là từ lúc nào vậy nhỉ? Chắc hẳn vẫn chưa được một tháng, vậy mà dường như đã lâu lắm rồi. Từ trong ngọn tháp đó. Có thật vậy không? Nhìn qua thì ngọn tháp chẳng có thứ gì giống cửa ra vào cả. Mình đi ra từ đâu, bằng cách nào? Không biết. Mà sao cũng được. Chẳng có gì quan trọng nữa.*

Bọn cậu tốn năm mươi copper ở chỗ hỏa thiêu và năm mươi copper ở nghĩa trang. Phí mai táng tổng cộng một silver. Một người chết đi, chỉ mất một silver. Tạm thời khoản này do Haruhiro trả, không biết như thế có được không? Manato có bảy đồng bạc và hai mươi một xu đồng. Quần áo được hỏa thiêu cùng cậu ấy nhưng vẫn còn lại những di vật như cây đoản trượng hay chiếc túi đeo vai. *Những thứ đó nên xử lý thế nào? Tại sao cứ phải làm việc đó? Mình không muốn nghĩ đến nữa. Thật phiền toái.*

Manato đã chết rồi. Cậu ấy đã ra đi thật rồi. Vẫn chưa được tròn một ngày. Hôm qua, khi bọn cậu đưa Manato tới nơi hỏa thiêu, người quản lý ở đó nói ông ta đã kết thúc công việc trong ngày nên hãy quay lại đó vào sáng sớm hôm sau. Không biết làm thế nào, cả bọn đành quay lại thần điện, lúc đó, thầy Hounen đã bảo đảm sẽ trông coi thi thể cho đến hôm sau. Nhưng cả bọn đâu thể bỏ Manato lại mà đi. Cuối cùng, tất cả đều thức trắng đêm, vây quanh Manato được đặt nằm trong một góc của thần điện. *Ra vậy. Mọi*

người đều không ngủ. Dù có gà gât được đôi chút thì cũng không ai ngủ hẳn hoi. Chính vì vậy nên cả bọn mới lờ đờ ngẩn ngơ nhỉ? Cho dù cả nhóm đang ng ỡ trước mộ Manato như thế này, họ vẫn không có cảm giác mọi chuyện là sự thật.

Shihoru kiệt sức vì khóc nhiều, trông hốc hác hẳn đi, dường như ng ỡ thẳng cũng chật vật. Cô ấy chống cả hai tay xuống mặt đất để cố nâng đỡ cơ thể của mình.

Yume ngửa mặt lên bầu trời vẫn nắng đẹp và quang đãng một cách tàn nhẫn, chẳng biết có phải cô ấy đang nhìn mấy con chim hay không.

Moguzou thu thân thể to lớn của mình lại, đờ đẫn như người mất hồn.

Nói gì đi chứ, Ranta. Tại sao mày cứ im lặng suốt như vậy? Mày mà không nói thì còn ai nói ở đây nữa. Thôi được rồi. Đã thế thì kệ.

Haruhiro giật mấy cọng cỏ. “Lạ lùng, thật đấy. Chuyện này thật kì quặc. Mọi người cũng... nghĩ thế đúng không?”

Ranta quay sang nhìn cậu, nhưng không nói lời nào cả. Cậu ta mang gương mặt thần thờ.

“Manato đã nói,” Haruhiro vút đám cỏ đi, “rằng nơi đây giống như game. Tớ cũng từng nghĩ ‘đúng thế thật’, nhưng đây là game gì mới được chứ? Tớ không biết. Nhưng mà, chuyện này không phải là game. Không phải. Rõ ràng thật kì quặc. Đừng có đùa nhau... Đừng có đùa.”

Haruhiro muốn nói đi đâu gì nhỉ? Cậu đang định nói gì? Bây giờ là mấy giờ rồi không biết? Đã quá trưa từ lâu. Có lẽ là gần chiều tối. Ở Alterna, cứ mỗi hai tiếng sẽ rung chuông để báo giờ theo quy luật: sáu giờ sáng chuông kêu một lần, tám giờ là hai lần, mười giờ là ba lần. Lần cuối cùng cậu nghe là mấy tiếng chuông nhỉ. Cậu hoàn toàn không nhớ.

Ranta từ từ đứng lên. “Tôi đi đây.”

“... Ranta định đi đâu?” Yume hỏi. “Ha!” Ranta cười khẩy, dường như đã buông mình trong nỗi tuyệt vọng. “Chỗ nào chẳng được. Tạm thế đã... Cứ ở chỗ này mãi cũng đâu thể khác được. Bây giờ chẳng làm được gì nữa rồi.”

Dù bị Yume chửi là “Đồ ngốc!”, Ranta cũng không cãi lại. Thật chẳng giống cậu ta.

Ranta sẽ bỏ đi mất. Haruhiro đuổi theo Ranta. Moguzou cũng đi theo. Cậu dừng chân một lần và ngoái lại. Yume đang ôm lấy bờ vai của

Shihoru. Khi nhìn về phía cậu, không biết cô ấy đã gật đầu, hay là lắc đầu nhỉ? Vì đã đi quá xa nên cậu không rõ nữa, nhưng cậu nghĩ Yume muốn cho cậu biết rằng hai người họ sẽ ở đây thêm một lát. *Không biết Shihoru có ổn không? Chắc cô ấy sốc lắm, có lẽ còn hơn cả mình. Bởi vì, Shihoru chắc hẳn đã luôn thích Manato.*

Ranta có vẻ định quay lại Alterna. Haruhiro tính xác định đích đến của cậu ta, nhưng cậu bỏ cuộc. Thế nào chẳng được.

Trước khi đến phố Hanazono ở khu phía Bắc, bảy tiếng chuông vang lên. Đã sáu giờ chiều rồi. Trên đường đông đúc người qua kẻ lại. Ranta đi vào một quán rượu lớn. Biển hiệu đề Quán rượu Sherry. Haruhiro cũng biết cái tên đó, biết đây là cửa tiệm nơi lính tình nguyện hay tụ tập, nhưng cậu mới chỉ đứng từ ngoài nhìn vào. Để thu thập thông tin, Manato thỉnh thoảng vẫn đến đây. *Mình đã quá ỷ lại. Việc gì cũng ỷ lại vào Manato. Mình chẳng làm gì cả, chỉ giỏi bám lấy Manato rồi làm theo những gì cậu ấy bảo mà thôi.*

Những ngọn đèn treo trên trần nhà chiếu sáng mờ mờ toàn bộ cửa tiệm rộng rãi. Quán rượu Sherry quả thực là một tiệm lớn. Nó không chỉ có tầng một mà còn có cả tầng hai, khoảng một nửa tầng hai là giếng trời. Quán vẫn chưa đông lắm, lượng khách không đến một nửa, dù vậy cũng phải hơn một trăm người. Giọng nói, tiếng cười của rất nhiều người vang lên không dứt, thỉnh thoảng xen lẫn cả những tiếng la hét. Nổi bật lên là giọng nói sang sảng của cô hầu bàn. Ranta tìm được một bàn trong góc tầng một và ngồi ở đó. Haruhiro và Moguzou cũng đến ngồi cùng bàn với Ranta. Khi cô hầu bàn đi tới, Ranta ngay lập tức giơ ba ngón tay, tự ý gọi đồ. “Cho ba bia.”

“... Tao không muốn uống rượu bia đâu.”

“Vậy thì mày uống sữa à?” Ranta khoanh tay, đá nhẹ xuống sàn. “Đần thế. Đây là quán rượu đấy. Nói đến đồ uống trong quán rượu thì là rượu chứ còn gì, rượu bia ý.”

“Nhưng, nhưng...” Moguzou cong lưng, rụt hết cổ lại. “Vào lúc này, mà lại uống bia rượu thì, có vẻ...”

“Đồ ngốc. Chính vì là những lúc thế này mới đúng.” Ranta xì mũi, dụi dụi mắt. “... Tên mất nết Manato chẳng bảo từng đến đây uống mấy lần

còn gì. Nhưng mà, cậu ấy đã thành thế kia rồi, nên tôi sẽ thay cậu ấy... cũng chẳng phải. Không phải thế nhưng...”

“Ừ...” Haruhiro chống khuỷu tay lên bàn rồi gục đầu. “... Ừ. Phải đấy.”

Bia được mang ra. Sau khi trả tiền cho cô hầu bàn, ba người cùng cạ ly. Có lẽ do khát nên dù bia đắng cậu vẫn thấy ngon. Manato cũng từng uống loại bia này sao? Chắc cậu ấy thích nó lắm nhỉ.

Có lẽ do hơi men nên mặt cậu nóng lên còn đầu óc thì lơ mơ. Mặt Ranta và Moguzou đỏ ửng. Ranta động chiếc cốc vai bằng gổm lên bàn. “... Thật tởm. Thật sự, thật sự, thật sự quá là tởm. Tôi không thể tiếp tục nữa. Tôi á, chán lắm rồi. Tôi không đùa đâu. Vốn dĩ tôi đâu làm việc này vì muốn chứ. Sao phải làm tới mức trải qua cảm giác như thế này hả? Hai người cũng thế đúng không? Cái gì mà chiến binh, cái gì mà đạo tặc, cái gì mà hắc ám kỳ sĩ chứ. Cái gì mà... cái gì mà tu sĩ chứ. Tôi nghỉ, không làm nữa. Bỏ, bỏ hết. Từ hôm nay tôi sẽ không làm nữa!”

“Bỏ thì...” Haruhiro nghiêng răng hàm. “... Bỏ thì phải làm gì đây?”

“Chẳng làm gì cả. Vẫn được mà, đúng không? Sao cứ phải làm gì đó mới được? Ai quy định đi đâu đấy? Dù có quy định như thế thì tao cũng sẽ không tuân theo đâu!”

“Không phải vấn đề tuân theo hay không. Chẳng phải bọn mình cố gắng xoay sở đến giờ vì chỉ có mỗi cách đó thôi sao!”

“Tao không cần biết!”

“Nghĩ thế nào thì đó cũng là việc mày phải biết!”

“Ai mà nghĩ được hả? Thật ngu ngốc!”

“À, này.” Moguzou chen vào. “Dừng, dừng lại đi. Hai cậu, đừng cãi nhau nữa, được không?”

“Ông phiền phức quá!” Ranta thô bạo đẩy Moguzou. “Căn bản, nói là ‘sẽ làm’ đi nữa thì phải làm như thế nào hả!? Từ giờ sẽ phải làm gì chứ!? Cậu ấy đã không còn ở đây nữa rồi!?”

“Tao biết chứ! Chẳng cần cái loại như mày nói thì tao cũng biết đi đâu đó!”

“Thế cơ à, vậy mày trả lời đi xem nào! Cái kẻ mà lúc đó bị thương liên tục rồi được cậu ấy giúp như mày, nếu không có cậu ấy, sau này liệu có làm nên cơm cháo gì không!? Hả!? Thế nào!?”

“Việc đó...”

“Nói đến nguyên nhân thì cũng chỉ vì mày toàn bị thương rồi bắt cậu ấy dùng ma thuật quá đà nên mới ra nông nỗi này, không phải sao?”

“... Ranta, mày nghĩ như thế thật đấy à?”

“Không đúng à!? Tao nói gì sai à!?”

“Không hẳn là sai... nhưng...”

“Cái kẻ như mày đã chẳng có mấy sức chiến đấu thì chớ! Đừng có dễ dàng bị thương rồi ngáng chân cả bọn chứ! Chính là lỗi của mày...!”

“Thôi đi!” Một tiếng rống giận dữ vang lên. Trong một thoáng, cả quán lặng như tờ. Ai đó đã hét lên à? Có vẻ là Moguzou. Haruhiro thực sự cảm thấy kinh ngạc. Không thể tin được. Moguzou nhướn lông mày lên, cậu ấy đang nổi cơn thịnh nộ. “Giờ không phải lúc để cãi nhau! Không phải lúc để chia rẽ nội bộ! Các cậu làm nguội bết đầu mình đi!”

Haruhiro ng ẫ lại xuống ghế. “... Xin lỗi.”

“Không, ý tôi là...” Ranta rút cổ. “Ông cũng nên làm nguội đầu mình lại... Hơi kích động quá rồi đấy...”

Bị Moguzou lườm mắt, Ranta thu người lại. “... Xin, xin lỗi. Từ, từ giờ tôi sẽ để ý hơn. Thật đấy. Thật đấy... Hoá ra tên này sẽ rất đáng sợ khi bị chọc tức à...”

“... Nhưng mà,” Moguzou uống một ngụm bia rồi rũ vai xuống. “... Nói thực, tớ cũng có suy nghĩ... sau này biết làm thế nào đây...”

Haruhiro gãi gãi cổ. “... Đúng rồi nhỉ. Việc đó ấy mà, hiện tại tớ có hơi không muốn nghĩ đến, hoặc có thể là tớ chẳng thể suy nghĩ được gì...”

“Tôi nói trước nhé.” Ranta gõ đũa cốc vại lộc cốc xuống mặt bàn. “Không phải tôi buông bỏ tất cả mọi thứ đâu. Nhưng tôi phải nói rằng, sau khi suy nghĩ thì kết quả là, không có cậu ấy thì bọn mình chẳng làm được gì cả. Cứ thử đếm số lần cậu ấy giúp đỡ bọn mình là biết ngay thôi.”

“Vậy?” Haruhiro liếc mắt nhìn Ranta. “Ý mày là không làm gì hết à? Việc đó càng không được. Vấn đề tiền bạc phải xử lý thế nào? Chỉ ăn với ngủ cũng đã tốn tiền rồi. Hay mày định tìm công việc khác?”

Ranta chống cằm, miệng dẩu lên như chữ v lộn ngược. “... Ừ thì, cũng là một cách.”

“Tao thì không sao. Nhưng mày là hắc ám kị sĩ mà? Kể cả muốn đổi nghề cũng đâu rời khỏi guild được.”

“A...”

“Mày quên mất à?”

“T... tao đâu có quên. Đú... đúng rồi. T... tao là hắc ám kị sĩ? Nghĩa là mãi mãi chỉ có thể làm hắc ám kị sĩ? Chết tiệt... Tại sao tao lại thành hắc ám kị sĩ cơ chứ...”

Moguzou thở dài thườn thượt. “Công việc khác à...”

“Này!” Một giọng nói quen thuộc vang lên. Đưa mắt nhìn sang, cậu thấy một anh chàng quen mặt đang vừa vẫy tay vừa tiến lại gần. “Ồ! Ố! Ố! Ra là các cậu! Tôi quên mất tên các cậu rồi, nhưng cũng lâu rồi mới gặp nhỉ! Hay, các cậu có khỏe không? Có đang tận hưởng tuổi xuân không?”

“Kikkawa.” Haruhiro chớp mắt. Cái khuôn mặt có vẻ dân chơi đó, không sai vào đâu được. Là anh chàng dân chơi Kikkawa. Nhưng nhìn cậu ta thật khác. Do trang bị của cậu ta. Kikkawa mặc một cái áo giáp được gia cố bằng tấm kim loại, hông đeo một thanh kiếm có gắn trang trí ở phía cuối chuôi. Từ dáng vẻ thì có lẽ cậu ta đã thành chiến binh rồi.

“Yô... Yô...!” Kikkawa ngoác miệng cười đến tận mang tai, làm động tác vẫy như mong muốn một cú đập tay. Haruhiro đáp lại cậu ta không kịp nghĩ. Kikkawa không ngần ngại ngồi xuống giữa Moguzou và Haruhiro, rồi gọi cô hầu bàn “Bia bia! Bia nhé! Bia!”.

“Sao nữa sao nữa sao nữa? Thế nào? Thế nào? Các cậu thế nào? Có kiếm được không? Cái vụ đấy, các cậu đã đến Damouou nhỉ? Tôi nghe rồi, nghe hết luôn. Lúc trước tôi cũng gặp Manatocchi ở đây. Tôi nghe cậu ấy nói vậy. Thế? Rồi sao? Cuối cùng thế nào?”

Dù lâu lắm mới gặp nhưng cậu ta vẫn thật rách việc. Quá sức rách việc. Bị áp đảo, Haruhiro buột miệng trả lời thành thật “... Cũng chẳng đi đến đâu cả... Thực ra, Manato có chút... Mà đâu phải chỉ một chút. Nói thế nào nhỉ...”

“Hả!?” Kikkawa ngửa người ra sau. “Hả...!? Hả!? Hảaaaa!?! Chẳng, chẳng, chẳng lẽ!? Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là!? Kết, kết hôn...!?”

Haruhiro vừa sủa lưng “Lấy đâu ra!” vừa táng cho Kikkawa một cú vào sau đầu khá là nặng tay. Kikkawa kêu lên oai oái, con người tưởng như lờ ra phân nửa, nhưng cậu chẳng thấy có chút hối hận nào.

“... Không phải vậy đâu.” Ranta để lộ vẻ mặt đau đớn. “Cậu ấy chết rồi. Hôm qua. Mới có, hôm qua thôi...”

“Ồi...” Kikkawa vừa xoa phía sau đầu, vừa khẽ gật đầu. “Tôi xin lỗi vì chuyện ban nãy. Xin lỗi. Thật lòng, xin lỗi nhé? Tôi thật sự không có ác ý gì đâu. Làm sao có thể nghĩ rằng cậu ấy đã mất, phải không? Manatocchi đem lại cảm giác là một anh chàng rất có khả năng. Mặc dù cậu ấy không cùng một kiểu với Renji. Ồi không... Ra vậy. Manatocchi mất rồi. Ừm. Chẳng thể biết được đi đâu gì. Đối với con người. Lúc nào cũng thế... Ồ, ở đây sao? Bia của tôi lên rồi! Bia bia! Được rồi! Cụng ly... mà thôi nhỉ? Cũng chẳng phải lúc để làm trò đó. Vậy, tôi tự uống vậy. Khà!”

Haruhiro nghiêng cổ từ bên này sang bên kia. Chẳng hiểu sao cậu cảm thấy cực kì mệt mỏi. “... Kikkawa trông cũng mạnh khỏe nhỉ. Cậu được gia nhập tổ đội nào rồi à?”

“Ừ. Ừ. Ngay sau lúc ấy. Tổ đội của người tên là Tokimine. Anh ta là một người tốt, dù có hơi ngốc xít. Anh ta cũng ở trong quán đấy. Để tôi giới thiệu nhé? Luôn nhé?”

“... Thôi, bây giờ không cần đâu.”

“Vậy à. Cũng đúng. Manatocchi là tu sĩ nhỉ? Thành phần bắt buộc của tổ đội mà. Tỉ lệ tử vong của tu sĩ cũng chẳng phải là thấp đâu. Đúng là dễ bị nhắm đến thật.”

Moguzou chậm chạp nhìn sang Kikkawa. “... Vậy hả?”

“Tất nhiên rồi.” Kikkawa nốc bia ừng ực. “Khà... Cái gì nhỉ? À, đúng rồi, tu sĩ. Việc tu sĩ là Healer [Người chữa trị] ý mà, kẻ địch cũng biết đấy. Nên đương nhiên chúng sẽ xử họ trước rồi. Chiến binh như tôi đây thì làm gì? Gồng mình lên để trước tiên là bảo vệ tu sĩ, kiểu thế? Cơ bản là sẽ theo chiều hướng như vậy.”

Moguzou ôm đầu. “... Tớ, đã không bảo vệ được cậu ấy. Chỉ toàn được cậu ấy giúp thôi.”

“Không không không...” Kikkawa thân thiết ôm vai Moguzou. “Đừng chán nản như thế. Ai mà chẳng có lúc thất bại. Phải biết discover con đường right từ mistake và error chứ. Sẽ ổn thôi, cậu sẽ làm được, sẽ làm được.”

“... Nhưng,” Moguzou lắc đầu, “Manato đâu thể trở về”

“Ừ nhỉ.” Kikkawa giơ hai tay như thế đầu hàng. “Đúng vậy nhỉ. Nhưng mà, tuy vậy, tôi nghĩ là, chẳng phải chúng ta chỉ có thể nghĩ đến tương lai thôi sao? Mà không, có lẽ tôi nói được vậy vì tôi chưa mất đồng đội bao giờ? Nói ngược lại thì sao? Tôi chưa mất đồng đội nên mới có thể nói thế? Ừa? Vẫn như nhau mà? Thôi thì, hãy hướng đến tương lai, hướng về phía trước.”

Haruhiro hạ mắt nhìn xuống chiếc bàn bày đầy cốc vại bằng gốm. *Gục đầu chán nản như thế này là không được sao? Tuy chẳng cần phải nghe những điều Kikkawa nói, nhưng nếu là Manato thì không biết cậu ấy sẽ nghĩ gì, sẽ nói gì? Chắc rằng, dù không mất đôi mắt mà nói thẳng ra, cậu ấy vẫn sẽ tạo ra một bầu không khí khiến mọi người tự động hướng về phía trước.*

“Dù có hướng về phía trước...” Ranta cần nhắc. “Ai biết được sẽ có chuyện gì ở cái phía trước ấy chứ. Giờ tổ đội của bọn này đâu còn tu sĩ nữa.”

Kikkawa làm mặt như muốn nói “thế thì sao”. “Tìm tu sĩ mới là được mà? À, đợi đã, tôi đoán đi đâu cậu muốn nói nhé. Cậu định nói là, liệu có tu sĩ nào muốn gia nhập một tổ đội lính tình nguyện tập sự hay không, đúng không? Mà nhân tiện, tôi không còn là tập sự nữa nhé? Tôi thành lính tình nguyện chính thức rồi. Các cậu có xem huy hiệu mà tôi đã mua không? Có muốn xem không, tôi cho xem?”

“... Tôi chẳng muốn thấy đâu.” Haruhiro thở ra một hơi. “Nhưng mà, đúng như cậu nói, sẽ chẳng có tu sĩ nào thêm gia nhập tổ đội của bọn này cả.”

“Tôi nghĩ cũng không hẳn là không có?”

“Hả...?”

“Tôi trông thế này nhưng quen biết rộng lắm nhé. Tương đối đó. Tôi biết khá nhiều lính tình nguyện đấy. Nên là, có đấy. Tôi biết tu sĩ mà kể cả là các cậu cũng có thể chiêu mộ được.”

Ranta rướn người ra phía trước. “Đó, đó là ai vậy?”

“Trước, đó, thì,” Kikkawa lần lượt nhìn bọn Haruhiro. “Tên các cậu là gì vậy nhỉ? Tôi nghĩ mãi mà chẳng thể nào nhớ ra. Xin lỗi nhé? Các cậu nói cho tôi biết được hông?”

13. Mảnh ghép quan trọng

*T*ờ sáng rồi à, Haruhiro nghĩ. Dù ai chết đi nữa thì buổi sáng vẫn sẽ đến, hết lần này tới lần khác, không bao giờ thay đổi.

Tám giờ sáng hôm sau, trước cổng Bắc của Alterna. Trước khi dư âm của tiếng chuông ngân cao vút biến mất, Ranta, trông có vẻ thất vọng, hét lên. “... Vì vậy, tôi xin được giới thiệu với các bạn, người bạn mới của chúng ta! Tu sĩ Merry, nào, vỗ tay...!”

Haruhiro và Moguzou đại khái cũng đập tay vào nhau. Còn Yume và Shihoru có vẻ đã bị làm cho ngỡ ngàng. Không phải cậu không hiểu tâm trạng của hai người họ. Sáng ra đột nhiên bị bọn Haruhiro lôi dậy rồi dẫn đến đây, lại còn thêm cả vụ này. Không ngạc nhiên mới là lạ.

Dù vậy, cô nàng Merry này, tuy mới gặp Yume và Shihoru lần đầu nhưng chẳng có ý định chào hỏi gì cả. Nhìn bên ngoài thì cô ấy có vẻ là một người mạnh mẽ, sự gai góc lộ rõ ra mặt nên cậu cảm thấy việc đó cũng là đương nhiên. *Nhưng nói thì nói thế, chẳng lẽ cô ấy không thể điều chỉnh hơn một chút à? Không à? Chắc chính vì kiểu này nên mới đến lượt bọn Haruhiro chiêu mộ được.*

Ranta giới thiệu Merry một lần nữa. “Đây, đây là bạn Merry...”

“Xin...” Shihoru rụt rè sợ sệt cúi đầu, “...xin chào.”

“Lần...” Yume cũng hơi khom người, “lần đầu gặp mặt.”

Đến thế rồi mà Merry vẫn chẳng thèm chào hỏi. Cô ấy không nói gì, neho mắt nhìn chằm chằm Shihoru và Yume chẳng chút kiêng dè. Tối qua, Haruhiro cũng bị quan sát bởi ánh mắt đấy. Không thể chịu được.

Đầu tiên phải nói là trông cô ấy rất dễ thương, lại còn không phải mức độ bình thường. Vẻ đẹp siêu việt ấy vượt qua cả những khái niệm thuần túy như là mắt to, hình dáng mũi, môi hay đường nét khuôn mặt tuyệt vời, mái tóc thẳng óng ả rất đẹp. Hơi khó để nghĩ cô ấy cũng là con người giống mình. Đi đâu gì đã gây cho cậu cảm giác như vậy nhỉ? Có lẽ là sự cân xứng. Hay là mái đầu nhỏ nhắn, hoặc phong cách của cô ấy chẳng? Chỉ nhìn một

cái là ai cũng hiểu được rằng cô ấy ở đẳng cấp khác hẳn. Quan trọng là cô ấy rất có khí chất. Thứ đó mạnh đến nỗi, ban đầu, dù chỉ đứng trước mặt Merry thôi, cậu đã cảm thấy căng thẳng. Nhưng cậu lập tức nhận ra, ánh mắt của cô ấy rất lạnh lùng. Quá lạnh, đến mức không bình thường. Đây có lẽ sẽ là một cô nàng rắc rối. Nếu được thì đừng nên đến gần, cứ nhìn ngấm từ xa là đủ. Cô ấy là kiểu phụ nữ như thế.

Nhưng đáng tiếc rằng, bọn Haruhiro đang ở tình thế không thể không chiêu mộ Merry.

Theo lời Kikkawa, về cơ bản, chẳng có nhiều lính tình nguyện không tìm được tổ đội, và tu sĩ lại càng ít nữa. Cũng từng có những cuộc tranh đoạt nổ ra xung quanh tu sĩ có kĩ năng tốt, nên nhìn chung là rất thiếu người. Thêm vào đó, bọn Haruhiro mới chỉ là lính tình nguyện tập sự, có vẻ đã bị những nhóm *cùng thời* như Renji hay Kikkawa bỏ xa. Nói cách khác, bọn cậu đang loanh quanh ở khu vực chạm đáy trong số những đội có vị trí thấp nhất của Đoàn lính tình nguyện Red Moon. Bọn cậu chẳng thể kén cá chọn canh được. Bọn cậu không đứng ở vị trí có thể làm thế. Dù là Merry hay là ai đi nữa, chỉ cần có tu sĩ gia nhập vào tổ đội thì đã mãn nguyện lắm rồi. Nếu không có ai thì chỉ còn cách từ bỏ hoặc một người nào đó trong tổ đội đổi nghề thành tu sĩ.

Merry vuốt tóc lên, nhìn về phía Haruhiro. “Đây là toàn bộ thành viên rồi à?”

“Ừ...” Haruhiro hấp tấp cúi đầu. Cậu vô tình dán mắt vào Merry. Chỉ nhìn thôi thì đúng là thích thật. Merry là tu sĩ nên cũng mặc bộ y phục tu sĩ màu trắng có sọc lam. Trang phục rõ ràng không điệu đà, cũng chẳng để lộ ra đường nét cơ thể, thế mà nhìn cô ấy vẫn đẹp vô cùng, chuyện này là phạm luật mười mười. “Ừ, ừ. Đây là tất cả thành viên. Thêm Merry nữa là sáu người.”

“Vậy à.” Merry khẽ cười bằng mũi. “Được thôi. Chỉ cần nhận được phần của mình thì tôi thế nào cũng được. Giờ chúng ta đi đâu, Damurou?”

“Đúng, đúng vậy...” Haruhiro quan sát biểu hiện của các đồng đội. *Bầu không khí có vẻ xấu. Cực kì xấu. Thế này thì có ổn không đây.* “... phải không nhỉ?”

“Phải không nhỉ? Nói rõ ràng đi.”

“Da... Damurou. Khu thành cũ. Đi săn goblin... Những cái khác thì tớ không rõ lắm.”

“À, vậy hả. Vậy thì đi nhanh đi. Tôi sẽ đi theo.”

“... À, à này?” Ranta ngược mắt lên nhìn Merry. “Đ... đằng ấy có thể làm gì đó, một, một chút thôi, với cách ăn nói cùng thái độ, của mình, được không nhỉ...?”

Merry lườm Ranta bằng đôi mắt lạnh như băng. “Hả?”

“... Không, X... xin lỗi... Không có gì... đâu.”

Merry thật đáng sợ. Quá đáng sợ. Thật nguy hiểm, nghiêm túc đấy. Không hổ là Merry.

Theo Kikkawa, Merry có một vài biệt danh. Một trong số đó là Merry xấu tính. Một cái nữa là Merry đáng sợ. Về cơ bản, Merry là người tự do, những tổ đội không có hay không đủ tu sĩ sẽ ngỏ lời mời cô ấy. Merry không bao giờ từ chối. Nhưng có vẻ cô ấy sẽ không ở lâu trong một tổ đội. Hình như Merry không coi người khác là người. Cách cô ấy làm tu sĩ cũng có vẻ kì lạ. Không có một lời đồn nào nói tốt về cô ấy. Tóm lại, nếu nhìn thì là cực phẩm, nhưng thiếu tinh thần hợp tác. Thiếu một cách trân trọng. Ngoài ra, dù cô ấy luôn chấp nhận lời mời vào tổ đội nhưng sẽ từ chối lời mời hẹn hò bằng tốc độ ánh sáng. Có vẻ Kikkawa cũng đã bị từ chối thẳng thừng. *Cậu thật vĩ đại, Kikkawa, dám mời cả cô ấy.*

Hoàn toàn không có cuộc trò chuyện nào trong khoảng một tiếng đi đến Damurou.

Nói sao nhỉ, ghệt thờ, cực kì ghệt thờ. Ranta và Moguzou hoàn toàn sợ Merry, Yume và Shihoru thì tràn đầy nghi ngờ và không tin tưởng. Haruhiro cũng không biết nghi ngờ và không tin tưởng về cái gì. Tuy không biết, cậu vẫn thấy Yume và Shihoru dường như đang bối rối, mà cũng có vẻ tức giận nữa. *Có phải họ đang nghĩ “Manato vừa mới mất đã thu nhận ngay một tu sĩ mới là thế nào? Hơn nữa lại còn là dạng người thế này sao?” Kiểu thế...?*

Nói thật, chính bản thân Haruhiro còn nghĩ thế nữa là. Phải chăng ít nhất cũng nên để thêm một thời gian nữa? Các cậu còn chẳng bàn bạc gì với Yume và Shihoru cả. Hôm qua cậu cũng chẳng quyết định được gì ở chỗ đó. Nếu cậu suy nghĩ kĩ hơn thì tốt biết mấy. Nếu là Manato, chắc

chấn cậu ấy sẽ không phó mặc cho số phận rồi để mọi việc thành ra thế này.

Chưa kễ, vẫn còn quá sớm để quay lại nơi này.

Khu thành cũ Damurou.

Nơi Manato chết.

Thấy Haruhiro lẩm bầm “... Nếu gặp bọn chúng lần nữa”, Ranta gằn giọng đầy vẻ u ám. “Lúc đó... Lúc đó thì phải xử bọn chúng chứ còn gì. Tao sẽ không thoả mái được nếu chưa cắt rời tai của tên khốn mặc giáp và tên khốn hobgob để dâng lên tế đàn của thần Skullhell.”

“Nhưng...” Shihoru nói lạnh lùng. “Bọn mình hiện tại đâu thể thắng được chúng.”

Ranta xì một tiếng. “Có thể không thắng nhưng vẫn phải làm.”

“VẬY NHỚ CHẾT THÌ,” giọng Yume run rẩy, “... nhớ chết thì sẽ chẳng còn gì cả.”

Moguzou gật đầu thật mạnh. “Không được chết. Tớ không muốn ai phải chết nữa.”

“Ai đã...” Merry định nói gì đó nhưng lại cắn chặt khóe môi. “Các cậu định đi hay không đây? Tôi thì thế nào cũng được nên các cậu quyết định nhanh lên.”

Ranta quay mặt đi chỗ khác, khẽ tặc lưỡi. “Nhanh lên đi kìa, Haruhiro.”

“A...” Haruhiro chợt nghĩ. *Người chỉ huy của tổ đội này là ai vậy? Trước đây thì rõ ràng là Manato rồi. Hiện tại thì sao? Ranta chẳng có dáng của người lãnh đạo. Moguzou cũng không phải tí có thể dẫn dắt mọi người, Yume và Shihoru cũng vậy. Thế thì, là mình sao? Không, mình cũng làm gì có khả năng lãnh đạo. Mình không đủ quyết đoán. Mặc dù Manato đã nói vậy.*

Giây phút cuối cùng, Manato đã chỉ đích danh mình mà nói “Nhờ cậu”.

Câu đó quả nhiên là nhờ mình chăm sóc cho mọi người phải không? Nhưng Manato à, không được đâu. Tớ không làm được. Tớ không thể làm được như Manato đâu.

Trước mắt, cậu thử nói với mọi người “Đi thôi!” nhưng thực tế nghe như bị lạc giọng. Tự cậu cũng thấy mình thật đáng thương.

Dựa vào tấm bản đồ đang vẽ dở, cả bọn thận trọng đi quanh khu vực lũ goblin hay xuất hiện.

Không có Manato nên ba con goblin chắc sẽ quá sức bọn cậu. Thế nhưng, đúng vào ngày hôm nay, dù vẫn gặp những nhóm ba, bốn con, bọn cậu chẳng tìm thấy nhóm nào có từ hai con trở xuống cả. Lúc dừng lại nghỉ ngơi khi đã quá trưa, trong tổ đội tràn ngập sự sốt ruột, khó chịu, mệt nhọc và chán nản, làm Haruhiro thấy dạ dày đau quặn. Cứ cái đà này thì thật vô nghĩa về nhìều mặt. Haruhiro âm thầm quyết tâm. Giờ cứ ba con trở xuống là chiến thôi. Bọn cậu có tu sĩ nên chắc chắn sẽ xử lí được.

Cơ hội đó đến ngay lập tức. Có dấu vết của lửa trại trên mặt đất được bao quanh bởi tường rào đồ nát. Ở đó có ba con goblin. Một con mặc giáp xích và mang một cây thương ngắn, hai con còn lại chỉ mặc áo vải, trang bị đoản kiếm và rìu. Con goblin cầm thương vóc dáng khá khoẻ hình như có địa vị nhất, dẫn theo con goblin cầm rìu cùng con goblin cầm đoản kiếm. Chắc bọn cậu sẽ xử được lũ này thôi.

“Trước tiên, Yume và Shihoru hãy tấn công phủ đầu con goblin cầm thương. Bốn người gồm tớ, Ranta, Yume và Merry sẽ cầm chân con cầm rìu cùng con cầm đoản kiếm. Trong lúc đó, Moguzou và Shihoru hãy hạ con goblin cầm thương. Nếu hai người mà khó quá thì tớ hoặc Ranta sẽ sang giúp. Nếu dọn dẹp được con cầm thương thì tớ nghĩ chúng ta sẽ cầm chắc chiến thắng trong tay.”

“Đợi đã!” Giọng Merry cắt ngang sắc lẹm. “Tại sao tôi lại phải đánh nhau với lũ goblin vậy hả?”

“Ờ...” Haruhiro nghệt mặt ra. “Không, không được à? Ủa? Tại sao...?”

“Tôi sẽ không lên phía trước đâu. Tôi là tu sĩ mà, chuyện đó là đương nhiên.”

“Này...” Ranta suýt thì mất bình tĩnh, nhưng đã kiềm chế được. “Bà...!”

Merry ném một ánh mắt như muốn đâm chết người về phía Ranta. “Bà?”

“... C... cô? Không, tôi mà gọi thế thì kì quặc lắm... Me... Merry!”

“Chỉ thế thôi?”

“Bạn... Merry.” Ranta run bần bật, gân xanh nổi lên. “N... nghe này? Chẳng phải bạn đang cầm cái thứ tu sĩ hay cầm sao? Nó gọi là gì nhỉ? Tích

trượng à? Bạn có nó đúng không? Mà thứ đó dùng để đập đúng không? Hay đơn giản chỉ để làm màu?”

“Đúng vậy.” Merry uốn ngực, nhìn xuống Ranta. “Cái này là để làm màu.”

“Đ... ờ...”

“Ờ?”

“B... bạn... Merry, bạn ấy mà, việc đó, cái đó ấy, gì nhỉ, chẳng biết nữa... Thôi được rồi, bạn thích làm gì thì làm...”

“Cậu không nói thì tôi vẫn làm việc mình thích mà?”

“Đúng vậy nhỉ. Ha ha ha. Tôi đã nghĩ vậy đấy. Chết tiệt, con ranh này là loại gì vậy...?”

“Cậu đừng có hờ ra là dùng mấy từ ngữ bẩn thỉu được không? Sẽ làm bẩn tai tôi đấy.”

“Tôi rất xin lỗi! Là lỗi của tôi cả! Nếu đã không thích đến vậy sao bạn không bịt luôn tai lại đi!”

“Tại sao tôi phải làm cái việc phiền phức như thế?”

“Thôi... thôi nào...” Haruhiro gãi cổ. “Tạm thời tớ hiểu rồi. Để đề phòng những lúc khẩn cấp, Merry sẽ đợi ở phía sau. Xem nào, ở gần chỗ Shihoru là được nhỉ? Shihoru là pháp sư nên sẽ không lên phía trước. Như vậy không vấn đề... gì chứ?”

Merry liếc Haruhiro một cái như thể muốn chém đứt cậu. “Cũng phù hợp đấy chứ?”

“Vậy... vậy thì cứ thế nhé...” Haruhiro vượt ngực, thực ra cũng thấy bức mình. *Tại sao mình phải chiều theo cô ta như thế này?* Merry đã gia nhập tổ đội từ hôm nay. Cô ấy cũng có kinh nghiệm hơn bọn Haruhiro. Nhưng có lẽ họ không phải là đồng đội? Nhất là cậu còn không có can đảm nói thẳng như thế với Merry. Cậu sợ. Bầy không khí cũng không cho phép cả bọn đứng thành vòng tròn rồi hô “Chiến đấu hết mình!” như thông lệ thường làm. “... Yume, Shihoru, nhờ hai cậu.”

Yume và Shihoru đều im lặng gật đầu. Chẳng lẽ hai người còn chẳng muốn lên tiếng nữa ư? Cả hai đều mang vẻ mặt khó chịu vô cùng. *Các cậu đừng có như vậy được không? Tớ cũng đang tức điên lên đây. Nhưng cũng đâu thể làm gì khác được. Cỗ đó thì các cậu phải hiểu cho tớ chứ.*

Một khi nói ra miệng thì có vẻ cậu sẽ không dừng lại được. Haruhiro quyết định nén chặt tất cả những điều đó xuống tận đáy lòng. Cậu dẫn Yume và Shihoru đi trước. Sắp đến tầng bốn của ma thuật rồi. Haruhiro dùng tay ra dấu, Shihoru vừa vẽ văn tự nguyên tố bằng gậy vừa bắt đầu thấp giọng niệm thần chú. Yume cũng đặt tên lên cung và kéo căng dây cung. Nguyên tố bóng tối phóng ra từ đầu gậy của Shihoru. Tiến lên. Được rồi. Trúng đích. Con goblin ăn trọn nguyên tố bóng tối vào giữa ngực, toàn thân nó run rẩy, đánh rơi cây đoản thương. Mũi tên của Yume đi trượt, bay hẳn sang một hướng khác. Yume siết chặt cây cung khi nghe thấy từ phía sau vang lên giọng ồn ào của Merry “Trượt xa quá đấy.”

“Đừng để ý!” Haruhiro vừa nói với Yume vừa rút dao găm. Moguzou và Ranta đã chuẩn bị tấn công bọn goblin. *Bọn mình cũng phải nhanh lên. Hạ gục kẻ địch. Chiến thắng. Nếu thất bại có thể sẽ chết. Chỉ còn cách thắng thôi.*

“Hừm...” Moguzou bị cản đường bởi con goblin cầm rìu và con goblin cầm đoản kiếm. Trong lúc đó, con goblin cầm thương đã gần lấy lại được tư thế. Ranta hét “Hãy a!”, chém về phía con goblin cầm rìu, tách nó ra khỏi Moguzou nhưng con cầm đoản kiếm vẫn bám dai như đĩa. Moguzou loay hoay mãi vẫn không thể đẩy được con goblin cầm đoản kiếm ra xa. *Vậy thì mình sẽ làm.*

“Backstab [Đâm sau lưng]...!” Sau khi vòng ra sau lưng con goblin cầm đoản kiếm, Haruhiro ngay lập tức đâm dao găm ra. Con goblin cầm đoản kiếm kêu lên the thé và định quay người lại. Con dao găm sượt qua sườn con goblin cầm đoản kiếm. Nó rút lên rồi vùng thanh đoản kiếm về phía cậu.

“Ui, này...!” Haruhiro tránh đòn, rồi nhảy sang phải, nhanh chóng lùi lại. Con goblin này khá nhanh nhẹn. Chẳng trách nó làm cản trở Moguzou. Nhưng bằng đòn vừa rồi, không còn kẻ nào chắn trước mặt Moguzou nữa. Con goblin cầm thương đâm về phía Moguzou. Moguzou dùng thanh cự kiếm gạt cây đoản thương của nó. Giờ đã thành ba cặp một đấu một. Không, có vẻ Yume đang đến hỗ trợ Haruhiro. Cô ấy vùng cao con dao sẵn, chém về phía con goblin cầm đoản kiếm. “Thập tự chéo...!”

Con goblin dùng đoản kiếm chùng gối, bật nhảy xa đến tận hai mét để bỏ chạy. Thật linh hoạt. Thỉnh thoảng cũng có những con goblin như thế này. Do cơ thể nhỏ nên sức tấn công không đáng kể, nhưng năng lực tẩu

thoát lại vượt trội nên rất khó hạ gục. Nó là loại goblin nhẹ cân. Rất phiền phức.

“Ohm Rel Ekt Vel Darsh...!” Shihoru sử dụng phép Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối]. Nguyên tố bóng tối bay về phía con goblin cằn thương. Nó né được. Moguzou chớp lấy thời cơ vùng thanh cự kiếm nhưng khoảng cách hơi xa. Cậu ấy chém vào khoảng không. Con goblin đâm liên tục cây đoản thương về phía Moguzou. Bị đâm liên tiếp như vậy, Moguzou bắt buộc phải giữ khoảng cách. Dù gọi là đoản thương nhưng chiều dài của nó còn hơn cả chiều cao của con goblin. Moguzou vẫn không thể thu hẹp được khoảng cách với con goblin. Nghĩ lại thì đây có lẽ mới là lần đầu cậu ấy giao đấu thực thụ với một kẻ địch cằn thương. Chắc đó cũng là một phần nguyên nhân khiến Moguzou phải khổ chiến. Gọi là thiếu kinh nghiệm phải không?

“...Ồi...!” Ranta hét lên rồi nhảy lùi lại. Đùi trái cậu ấy bị cắt một vết sâu, đang chảy máu. Con goblin cằn rìu vùng cây rìu ngắn vù vù với cơ thể thấp bé của nó, để nhắm vào nửa thân dưới của các cậu. Con này lại cũng là loại khó nhằn đây.

“Yume, tớ sẽ xử con này, cậu lo con cằn rìu đi! Merry, chữa cho Ranta nhé!”

Merry trả lời chẳng mất một giây: “Không.”

“Không!? Hả, tại sao vậy!?”

“Đó không phải vết thương cằn vôi vãi chữa trị mà. Mới có như thế thì cố chịu đựng đi!”

“... Đồ chết dẫm...!” Ranta hùng hổ lao vào tấn công con goblin cằn rìu. “Đồ khốn đồ khốn đồ khốn đồ khốn! Đừng tưởng có bên ngoài hơi, à không, rất hấp dẫn mà lên mặt nhé! Đừng có đùa với tôi! Đẹp hết điiiiiiiii...!”

Haruhiro và Yume cùng đuổi theo con goblin nhẹ cân cằn đoản kiếm nhưng không làm thế nào bắt được nó. “Cậu không thấy đau à, Ranta!”

“Đau chứ! Hatred [Nhát chém thù hận]...!” Ranta hướng về phía con goblin cằn rìu vùng thanh trường kiếm chém chéo xuống một đường nhưng bị nó nhẹ nhàng tránh được. “Máu đang chảy ròng ròng đây này!? Đương nhiên là đau chứ còn gì nữa! A a, đau quá đồ chết bần...!”

“Úi...!?” Yume vừa ngã dập mông. Con goblin c ần đoản kiếm đã ngáng chân cô ấy. *Nguy rồi. Yume nguy rồi.* “Li ều thôi...!” Haruhiro xả thân lao vào giữa Yume và con goblin c ần đoản kiếm... *Ờ hay, bỏ chạy dễ dàng thế là sao!?* Con goblin nhảy tung tung ra xa. Chỉ trong chớp mắt. Dao găm của Haruhiro không chạm tới nó được nữa.

“Lờ mờ quá nhỉ.” Merry lầm bầm. *Là lỗi của ai vậy hả,* Haruhiro nghĩ. *Nếu không phải cô mà là Manato thì đôi thủ cỡ này đã nhằm nhò gì. Manato vừa là Tank [Chịu đòn] ngang ngửa với Moguzou, vừa là một Healer [Người chữa trị], giữ vai trò lập chiến lược, và cũng là thủ lĩnh của chúng tôi. Nếu có Manato ở đây, nói là ngang với sức mạnh của cả trăm người thì có hơi phóng đại, nhưng về mặt tinh thần hẳn sẽ khác biệt cỡ đó. Manato khác với cô, một tu sĩ chỉ biết trị thương, mà ngay đến cả việc trị thương ấy cũng không thêm làm. Hai người quá khác nhau. Khác đến mức không thể coi như đối tượng so sánh được.*

Nhưng Manato đã không còn nữa. Chẳng còn tồn tại ở bất cứ đâu. Chúng tôi đã mất Manato vĩnh viễn.

Tớ phải làm sao đây, Manato?

14. Đồng vàng của Renji

“... Thật không thể chịu nổi!” Ranta động chiếc cốc vai bằng gốm xuống bàn.

“À, này,” Moguzou lí nhí trong miệng. “Cái cốc, sẽ vỡ mất, đấy.”

“Lắm lời! Tôi biết đường nhẹ tay mà! Mà ông thì sao hả, Moguzou? Ông không thấy bức mình à? Ông thấy sao, hả!?”

“Cái, cái đấy thì, ừ...”

“Đúng không! Con nhỏ đó thật khó chịu! Cái thái độ đó là sao chứ! Đi cùng nhau bao nhiêu ngày mà chẳng cố gắng thân thiện hơn tí nào! Haruhiro!”

“Hả?”

“Mày nghĩ sao? Nghĩ sao, hả!? Tao đang hỏi là mày nghĩ sao! Mày nghĩ sao? Định bắt tao hỏi đi hỏi lại bao nhiêu lần nữa, đờngốc!”

“Tại mày hỏi liên tục mấy lần liên tiếp chứ...”

Haruhiro nhấp một ngụm bia. “... Nói thật, không phải không có lúc tao thấy tức không chịu được.”

“Mày nói năng lòng vòng quá đấy! Là sao hả!? Là thế hả, vì bên ngoài cô ta trông xinh xắn chứ gì!?”

“Chẳng liên quan gì đến việc đó cả...”

“Không đâu, mày còn dễ dãi lắm! Mày vẫn dễ dãi với cô ta! Cực kì dễ dãi!”

“Tao đâu có định dễ dãi với cô ấy, chính mày mới sợ cô ấy một phép ý. Chẳng phải mày chỉ được cái nói xấu sau lưng thế này thôi chứ trước mặt người ta thì không dám hó hé tiếng nào à?”

“Hó hé được chắc!” Ranta nằm gục xuống bàn. “Con nhỏ đó đáng sợ chết đi được! Ánh mắt đó, giọng nói đó đâu đáng sợ quá đi! Thiếu chút nữa là tao phát khóc lên rồi đấy biết không hả! Tao có nên khóc không hả!?”

Moguzou vỗ nhẹ vào vai Ranta. “Cậu, cậu đừng khóc.”

“Thôi đi!” Ranta hất tay Moguzou ra. “Đừng có an ủi tôi! Đàn ông không thích được an ủi đâu! T... tôi... tôi thật là đáng buồn đúng không hả... ư oa a a...”

“Kệ cậu ấy đi, Moguzou.” Haruhiro thở dài. “Cậu ấy lúc nào chẳng thế. Nếu cứ quan tâm từng li từng tí thì chẳng bao giờ có điểm dừng.”

Kể từ khi Merry gia nhập tổ đội, ba người Haruhiro, Ranta và Moguzou đã hình thành thói quen đến Quán rượu Sherry sau khi quay về từ khu thành cũ Damurou. Chẳng phải bọn cậu muốn uống rượu, nhưng nếu không tìm cách giải khuây thế này thì bọn cậu sẽ không thể nào ngủ được, và sẽ chẳng có tâm trạng đón ngày hôm sau.

Một cốc bia, nếu có huy hiệu thì có vẻ sẽ được giảm giá còn ba copper, nhưng bọn Haruhiro mới chỉ là tập sự nên nó có giá bốn copper. Dù cậu chỉ uống một cốc, cùng lắm là hai, nhưng cậu vẫn tự nhận thức được rằng mình đang phí phạm tiền bạc. Thu nhập của cả nhóm rớt xuống chỉ bằng một nửa, không, một phần ba so với lúc Manato còn sống nên cũng chẳng hiếm những ngày mà mỗi người bọn cậu không kiếm nổi đến một silver. Phải tiết kiệm. Cậu biết rõ đi đâu đó.

Tổng tài sản của Haruhiro, tính cả phần gửi ở Thương hội kí gửi Yorozu, là hơn mười bảy silver. Giá của huy hiệu là hai mươi silver nên cần thêm chút nữa. Mà cũng không phải cứ tích góp đủ hai mươi silver là cậu sẽ mua huy hiệu ngay. Không có trong tay khoảng ba mươi silver thì cậu cũng chẳng thể trả một cục hai mươi silver được. Nếu cho trả góp thì tốt biết mấy.

“Lính tình nguyện à...” Haruhiro lầm bầm, nhìn một vòng trong quán. Vị khách nào cũng mang trên người trang bị tốt hơn bọn Haruhiro. Nếu bị đánh cắp thì sẽ rất phiền, nên có nhiều lính tình nguyện mặc nguyên bộ giáp ưa dùng đến quán rượu, nhưng trong số đó cũng có những người chỉ đeo mỗi thanh kiếm trông có vẻ đắt tiền bên cạnh những bộ đồ đi đường kiểu cách, khiến cậu không thể không cảm nhận sâu sắc sự chênh lệch áp đảo.

“Tao bít chớ.” Ranta ngẩng mặt lên, làm thành tư thế kì cục với cằm tì lên bàn. “Chẳng cần tui bây nói tao cũng biết, Haruhiro. Là vụ đó đúng không? Cái vụ mục tiêu trước mắt... của bọn mình là mua huy hiệu rồi trở

thành lính tình nguyện chính thức ấy. Chuyện đó thì thế nào chẳng được, không thấy hào hứng tạo nào. Mà đang nghĩ vậy có đúng không?”

“... Bị mà nói trúng những gì đang nghĩ quả là một cảm giác phức tạp kinh dị.”

“Mày đúng là kẻ bất lịch sự! Tao đập mày một trận bây giờ, nhé?”

“Tao rất xin lỗi.”

“Đừng có xin lỗi nhanh như thế! Làm sao phát triển tiếp câu chuyện được! Nhặt nhẽ lảm đúng không? Phối hợp với tao thêm chút nữa đi. Đi mà, đồng gốc.”

“Thật đúng là một tên phiên phức...”

“Nhưng mà... ừm...” Moguzou thấp giọng rên rỉ. “... Tớ có cảm giác bọn mình đang để vuột mất mục tiêu. Nói sao nhỉ. Trước đây thì không như thế, vậy mà...”

“Không ngờ...,” Ranta quay nghiêng mặt, áp má xuống bàn. “Không ngờ mọi thứ lại thay đổi như vậy. Chỉ vì cậu ấy không còn nữa mà mọi việc thay đổi đến mức này sao?”

Haruhiro nóng máu, tuy định kìm lại nhưng không thành công lắm. “... Đừng có nói là chỉ.”

“Ừm.” Ranta gật đầu. “Xin lỗi.”

“... Mày xin lỗi nhanh như thế làm tao bị hẫng đấy.”

“Thật là một tên phiên phức...”

Tuy nghĩ bụng hay là táng cho cậu ta một phát, nhưng cậu lại chẳng muốn cất công vung nắm đấm để đánh một tên như Ranta.

“Mục tiêu, à...” Haruhiro một lần nữa lia mắt nhìn khắp trong quán. Cậu dừng lại ở một khuôn mặt quen thuộc, không hiểu sao tim cậu như thắt lại. “... Renji.”

So với bọn Haruhiro chiếm một cái bàn tối tăm trong góc tầng một, nhóm Renji đang ngồi ở chiếc bàn gần quầy khá đẹp và sáng sủa. Không, có lẽ nó chẳng đẹp cũng chẳng xấu, có đi đâu, nếu là Haruhiro thì cậu không thể ngồi tại chiếc bàn có vị trí bắt mắt như thế. Cậu mang máng cảm thấy, muốn làm vậy quả thực phải có địa vị, hoặc thân phận, hay cấp bậc tương xứng.

“Ư oa.” Ranta hình như cũng đã nhìn thấy Renji. “Tên Renji đúng là đồ thích chưng diện...”

Moguzou rút cổ lại như đang bị mắg. “Tuyệt, tuyệt thật...”

Đúng thật. Cậu ta rất chưng diện và nhìn thật tuyệt. Chỉ riêng mái tóc màu bạc đã đủ bắt mắt rồi, vậy mà Renji còn khoác thêm bên ngoài áo giáp, một thứ trông như chiếc áo choàng tướng quân có gắn lông thú màu đen. Thanh kiếm lớn dựng vào bàn trông cũng có vẻ là hàng khủng. *Renji làm sao kiếm được thứ như vậy nhỉ? Cậu ta mua à? Trông có vẻ đắt tiền. Hay cậu ta tìm được ở đâu đó? Đâu đó là chỗ nào cơ?*

Không chỉ có Renji. Cậu đầu đinh Ron ở bên cạnh cũng mặc một bộ giáp hoành tráng, chiếc áo dài đen mà cậu bạn đeo kính màu rêu Adachi đang mặc cũng sáng bóng, nhìn có vẻ đắt tiền. Sassa với trang phục khá là hở hang khiến cậu nhớ đến cô Barbara, có lẽ cô nàng là đạo tặc. Cô nàng vốn đã xinh đẹp rồi, nên thành thực mà nói, giờ cô ấy cực kì gợi cảm. Chibi không hiểu sao đang ng ỡ quỳ gối dưới chân Renji thì chắc là tu sĩ. Nhưng trang phục tu sĩ mà Chibi đang mặc khác biệt rõ rệt với Manato và Merry. Trông thì chất vải có vẻ tốt, lại còn điểm xuyết vài thứ đồ trang trí.

“Đám đó là lính mới nhỉ...?” Ranta có vẻ sững sờ. “Về thời gian làm lính tình nguyện thì cũng giống bọn mình đúng không...? Tại sao lại có sự khác biệt đến như vậy chứ...?”

Dù là tập sự hay đã có huy hiệu, những kẻ không phải lính tình nguyện lâu năm đều bị gọi là lính mới. Nhưng nhìn đội của Renji thì chẳng ai nghĩ họ là lính mới cả. Nếu đối xử với họ như lính mới thì có lẽ sẽ phải trả giá đắt.

Haruhiro nghĩ rằng sự chênh lệch này sẽ chẳng bao giờ thu hẹp được. Nghĩ gì đến chuyện thu hẹp chứ, nó sẽ chỉ càng rộng ra thôi. Bọn Haruhiro sẽ mãi nằm ở vị trí thấp nhất. Bọn cậu sẽ luôn là những kẻ tầm thường trong số những kẻ tầm thường, còn bọn Renji sẽ càng ngày càng vượt lên. Rồi đến một lúc, có lẽ họ sẽ trở thành những người mà ai cũng phải ngược nhìn. Dù có tình cờ gặp nhau ở đâu đó, cậu cũng chẳng dám mở miệng. Bọn Haruhiro sẽ bị quên lãng, còn nhóm Renji sẽ là tiêu điểm tập trung sự quan tâm chú ý của muôn người.

Nếu Manato không chết thì bọn mình sẽ thế nào nhỉ?

Manato từng nói, bọn mình đã trở thành một tổ đội rất tốt rồi. Không biết đó có phải những lời thật lòng của cậu ấy hay không?

Manato đã từng tới quán rượu Sherry, có lẽ cậu ấy cũng biết về tình hình của nhóm Renji. Cậu ấy không thấy bức xúc à? Renji từng bước tiến lên còn bản thân thì như vậy? Nếu có những đồng đội được việc hơn thì bản thân cũng sẽ không thua kém. Manato cũng là con người, nếu có những suy nghĩ ấy thoáng qua trong đầu cũng chẳng lạ. Nhưng tại sao Renji lại không rủ Manato? Chắc chắn cậu ấy có đủ năng lực. Nếu Manato gia nhập nhóm Renji thì họ có lẽ sẽ trở thành một tổ đội mạnh mẽ hơn nữa. Nếu vậy, Manato hẳn sẽ không chết. Chắc chắn cậu ấy đã không cần phải chết.

Haruhiro đã gục đầu xuống lúc nào không hay. Vì Ranta nắm lấy tay và gọi cậu “Này, này” nên cậu ngẩng đầu lên, rồi thấy anh chàng tóc bạc đang nhìn xuống mình. “Ơ...?”

“Nghe nói Manato tiêu rồi nhỉ.” Là chất giọng trầm thấp, khàn khàn khó quên của Renji.

“Vậy...” Haruhiro định nói gì đó, nhưng lại chẳng biết mình muốn nói điều gì. Vậy. Vậy? Vậy gì cơ? “Vậy, vậy thì sao?”

Renji vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm, tung ra thứ cậu ta đang nắm trong tay. Haruhiro lập tức bắt lấy, đến khi nhìn lại, cậu nhận ra đó là một đồng xu. Moguzou kêu “Hử!?” một tiếng, tưởng như lảo động ngã ngửa vì kinh ngạc, Ranta tròn mắt rồi cấm khẩu luôn. Đồng xu nằm trên lòng bàn tay của Haruhiro và cái tay phải đó của cậu run lên bần bật. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy đồ thật. Nhưng có lẽ đúng là hàng thật. “... Đồng, đồng vàng?”

“Là quà thăm hỏi. Nhận lấy đi.” Renji vút lại một câu như vậy rồi quay gót.

“... Đừng, đừng có mà, đùa, chứ...” Haruhiro đứng dậy. Máu nóng dồn lên đầu. Cậu muốn đuổi theo rồi đập cho Renji một trận. Dù rằng cậu sẽ không làm vậy. Chuyện đó có vẻ nguy hiểm. Cuối cùng, cậu quyết định chỉ đuổi theo và kêu Renji đứng lại. “Re... Renji, đợi đã! Này, tôi bảo đợi đã...!”

Renji cuối cùng cũng dừng bước, quay người lại với vẻ khó chịu. “Gì hả?”

“...Khô... không.” Haruhiro nuốt nước bọt. *Đ... đáng sợ quá. Thật là đáng sợ. Cái cảm giác áp đảo này là sao vậy? Nó không bình thường chút nào.* “... À, à này. Cái này, nói thế nào nhỉ, tôi, tôi không thể nhận được. Việc ấy, tôi cứ thấy nó, sai sai...”

“Vậ à?” Renji đưa tay phải ra. *Cứ tưởng sẽ gặp rắc rối một chút nhưng lại không có gì? Không có gì thì tốt thôi.* Haruhiro cảm thấy nhẹ lòng như trút được gánh nặng của cả một đời người, rồi đặt đồng vàng lên bàn tay phải ấy. Sau đó cậu thấy hơi hối hận. Đồng vàng. Một gold. Một trăm silver đấy...

Renji không nói gì nữa rồi đi mất. Ngay khi Haruhiro quay lại bàn, Ranta xông đến tấn công cậu. “Tên ngốc này! Đồ ngu ngốc! Tại sao mày trả lại hả!? Cứ nhận cũng được mà! Tao, mày với Moguzou chia đầu thì có phải tao được ba mươi tư silver còn mày với Moguzou, mỗi người được ba mươi ba silver rồi không! Ngu ngốc!”

“... Tại sao mày có thể tỉnh bơ tính thêm một silver dư ra cho mình thế hả?”

“Vì đây là tao chứ còn sao nữa! Chết tiệt, thật phí phạm! Nếu có chỗ tiền đây thì dư sức mua được huy hiệu đoàn lính rồi!”

“Việc, việc đó.” Moguzou nhú mày, miệng méo xệch. “... Tớ nghĩ, việc đó, không tốt đâu. Dù mua được huy hiệu đoàn lính theo cách đó thì Ma... Manato chắc sẽ... không vui đâu.”

“Ai biết được!” Ranta xì một tiếng. “Cậu ấy đâu còn nữa. Chẳng có ích gì khi cứ phải nghĩ xem cậu ấy thấy thế nào. Chết tiệt. Là đồng vàng đấy. Đúng là đại gia. Không biết tên Renji đó có bao nhiêu nhỉ? Trong khi tôi chỉ còn có tiền ba silver thôi...”

“Hả? Ba silver?” Haruhiro nhìn chòng chọc vào bộ tóc xù của Ranta. “Mày đang đùa đúng không? Tại sao lại chỉ có từng đấy? Mày đã dùng vào việc gì?”

“Ồn ào quá. Tao dùng vào nhiều thứ, nhiều việc lắm. Tiền của tao, tao thích dùng thế nào chẳng được, đúng không?”

“... Cứ như vậy thì mày không mua được huy hiệu đoàn lính đâu, dù mất bao nhiêu thời gian đi nữa.”

“Cái kẻ ngay lúc này vừa mới phá đi cơ hội lớn nhất để tao có được huy hiệu như mày thì đừng có mà lên tiếng!”

“Không được r ồi.” Haruhiro chống hai khuỷu tay lên bàn và ôm đầu.
“... Tao thấy cứ thế này mãi thì không ổn. Đó không phải là việc Manato như thế nào, mà là vấn đề của bọn mình đúng không? Riêng việc đó là đúng như Ranta nói. Vì Manato đã không còn nữa r ồi.”

Ranta khịt mũi. “Tao đã luôn nghĩ như vậy mà!”

“Ch... chỉ nghĩ,” với Moguzou, đây có thể xem là giọng điệu mạnh mẽ r ồi, “thì không ổn đâu. Phải hành động gì đó, chứ không chỉ nghĩ.”

“... Bọn mình rời rạc quá.” Haruhiro cắn môi. “Không chỉ có mình Merry. Yume và Shihoru gần đây cũng chẳng trò chuyện được ra hồn. Trước đây bọn họ đâu có thế.”

Ranta chống tay lên má, mặt quay đi. “Mày muốn nói ‘mọi người hãy thân thiết với nhau đi’ chắc? Đến tận lúc này r ồi, liệu có thực hiện được việc đó không?”

Cậu chẳng biết là sẽ được, hay không được, nhưng không thể không làm.

15. Xin lỗi nhé

Không lâu, Haruhiro cố bắt chuyện với Yume và Shihoru trong khả năng có thể.

“Nói mới nhớ, buổi sáng cậu thế nào? Có thức dậy được không? Hả? Như mọi khi? Vậy à?”

“Nói mới nhớ, bữa tối qua cậu ăn gì? Như mọi khi? À, vậy à?”

“Nói mới nhớ, tối qua tớ gặp Renji đấy. Cậu ta khủng lắm. À, cậu không có hứng thú?”

“Nói mới nhớ, cậu mang gì đi ăn trưa thế? O? Bánh mì? Vậy à?”

“Nói mới nhớ, cậu không thấy mệt à?”

“Nói mới nhớ...”

Cậu hình như đã trở thành một tên con trai với câu cửa miệng “Nói mới nhớ”. Dù không bị ngó lơ nhưng cũng chỉ nhận lại câu trả lời ở mức tối thiểu, làm cho cậu thấy khá buồn.

Merry vẫn khó gần như mọi khi, hầu như không thể bắt chuyện được. *Cô ấy sống như thế thì có thấy vui không nhỉ?* Cậu nghĩ ngợi về điều đó. *Mà thôi, chính mình hiện giờ cũng có vui vẻ mấy đâu.*

Chiều tối, cả bọn trở về Alterna từ khu thành cũ Damurou. Sau khi bán chiến lợi phẩm, mỗi người kiếm được một silver và mười lăm copper. Với tổ đội này, như vậy tuy không đến nỗi nào nhưng cũng chẳng phải là tốt. Haruhiro không đến quán rượu mà quay về khu nhà trọ. Khi cậu đang ngồi xõm ở hành lang sau khi tắm thì Yume đi ngang qua. Cô ấy cũng vừa mới tắm xong.

“A, Yume.”

Yume dừng bước, lau mái tóc ướt bằng khăn vải chứ không buồn nhìn về phía cậu. Lúc nào cô ấy cũng tết tóc nên khi thả tóc ra thì trông cứ như một người khác. Sự im lặng kéo dài đến vài giây khiến bầu không khí trở nên lúng túng.

“À... Shihoru đâu?”

“Trong phòng.”

“Vậy à? Mà này...” Haruhiro đứng lên, gãi gãi cổ. “... Cậu giận đấy à?”

“Không giận.”

“Thật không? Nhưng mà tớ thấy...”

“Yume bảo là không giận mà. Hay Haru đã làm gì đó khiến Yume phải giận?”

“Có lẽ thế.”

“Là việc gì?”

“Tớ không bàn bạc gì với Yume và Shihoru mà đã cho Merry gia nhập tổ đội. Tớ nghĩ không thể cứ như thế mãi được, nhưng có lẽ tớ đã quá vội vàng. Đúng vậy nhỉ. Dù không phải một mình tớ đưa ra quyết định.”

“Vậy thì là lỗi của ai hả?”

“... Kikkawa đã giới thiệu Merry cho bọn tớ, quyết định là tớ, Ranta cùng với Moguzou... nên chắc là lỗi của ba người bọn tớ.”

“Sai rồi.”

“Hả?”

“Sai bét còn gì.”

“... Yume?”

“Sai rồi.” Yume phủ chiếc khăn lên mặt. “Không phải vậy mà. Haru là đồng cốt.”

“Hả, đợi, có...” Haruhiro vươn tay về phía Yume nhưng giữa chừng thì rút lại. “Ồ, Yume, này, có, có chuyện gì... thế?”

“Haru chẳng biết gì cả. Chính vì vậy mà bọn Yume mới thành ra như thế này đó.”

“Không, tại vì,” Haruhiro cúi mặt xuống. “... Tớ không biết gì thật. Tại vì, hai cậu có chịu nói chuyện với tớ đâu. Không nói thì sao tớ biết được.”

“Yume dở chuyện bộc lộ cảm xúc của bản thân lắm. Yume không làm tốt việc đó được. Shihoru thì lại càng không.”

“Tớ, tớ cũng...” Giọng Haruhiro suy tụt chút nữa thì trở nên hung hăng nhưng cậu kìm lại được. “... Tớ cũng chẳng phải loại giỏi ăn nói. Tớ cũng sốc lắm chứ.”

“Thế là, bọn mình đều giống nhau còn gì.”

“Đúng vậy. Bọn mình... đều giống nhau.”

“Thế chẳng phải lỗi là của cả bọn sao?” Yume nắc lên. “... Ra cơ sự này chẳng phải là lỗi của riêng ai mà là lỗi của tất cả đúng không? Đâu phải là lỗi của Haru, Ranta với Moguzou. Yume và Shihoru cũng có lỗi mà. Đúng không? Vì bọn mình là đồng đội mà. Tính cả Manato, sáu người bọn mình chẳng phải là đồng đội sao? Hay chỉ có một mình Yume nghĩ thế? Yume đã sai à?”

“... Cậu, không sai.”

Đúng vậy, Haruhiro nghĩ. Yume không sai. Người sai là mình.

Manato nói, bọn mình đã trở thành một tổ đội rất tốt. Một tổ đội gồm sáu người: Manato, Haruhiro, Ranta, Moguzou, Yume, Shihoru.

Đúng là trong sáu người thì Manato nổi bật nhất. Nhưng không có nghĩa Manato có thể một mình làm hết mọi thứ. Nếu là sáu người, ít nhất sẽ có thể làm được những việc Manato không thể làm một mình. Manato chắc chắn biết rất rõ điều đó. Chính vì vậy, dù Ranta có ích kỉ, Haruhiro có lóng ngóng, phụ thuộc người khác, Moguzou có chậm hiểu, Yume có vụng về, Shihoru có cẩn thận đến mức nhát chết thì Manato cũng không bao giờ phàn nàn. Chính vì cả năm người đều có khả năng dưới mức trung bình nên nếu thiếu dù chỉ một người thì cả đội sẽ không làm ăn được gì cả. Và Manato là người tập hợp. Cậu ấy bù đắp những phần thiếu sót. Haruhiro và các bạn, sáu người tề tựu lại và cùng nhau tạo nên một tổ đội của riêng mình.

Dù là việc tốt hay việc xấu thì đều đổ xuống đầu tất cả mọi người. Khó khăn thì tất cả cùng khó khăn. Từng người bọn cậu đều không mạnh mẽ, nên ít nhất cũng phải chia sẻ niềm đau nỗi khổ với nhau. Nhưng Haruhiro đã không có ý định làm vậy. Cậu chỉ biết nhờ vào sự xuề xòa trong mối quan hệ của những thằng con trai để tán chuyện nhảm với Ranta và Moguzou ngày này qua ngày khác.

Không biết Yume và Shihoru cảm thấy thế nào? Chẳng phải họ sẽ cảm thấy bị cho ra rìa và bơ vơ sao?

“Xin lỗi, Yume, tớ...”

Khoảnh khắc thốt ra những lời đó, Haruhiro bất chợt hiểu ra, lí do tại sao trước lúc mất, Manato lại xin lỗi cậu.

Ngày hôm ấy, Manato đã khen từng người một, nhưng lại không nhắc gì đến Haruhiro. Việc đó khiến Haruhiro thấy bức bối trong lòng. Manato chắc chắn đã bận tâm về chuyện đó.

“Cái tên này...”

Trong chốc lát, cậu chẳng còn nhìn thấy gì cả. Nước mắt có thể tràn ra cùng một lúc nhiều thế này cơ à? Chút bình tĩnh ít ỏi của cậu dễ dàng bị cuốn trôi. Haruhiro ngẩng sụp xuống. *Tên đó, là đồ ngốc. Manato. Cậu xin lỗi cái gì hả? Việc đó sao mà chẳng được. Thật sai lầm. Đâu phải lúc làm việc đó đúng không? Cậu sắp chết đấy. Cậu hẳn biết là bản thân gặp nguy mà? Cậu phải có gì đó muốn nói hơn là xin lỗi một thằng như tớ, đúng không? Không xin lỗi cũng có làm sao đâu. Dù làm vậy mới giống Manato. Manato, cậu từng nói thế này nhỉ. Rằng cậu cảm thấy mình không phải người đáng được mọi người coi là đồng đội. Không có chuyện đó đâu. Tuyệt đối không. Không đời nào. Tại sao chứ. Tại sao cậu lại chết hả? Không được chết. Đừng có chết mà.*

“Haru...”

Yume ngẩng xồm xuống rồi ôm lấy Haruhiro. Yume cũng đang khóc. Cô ấy vừa khóc nức lên vừa vỗ về lưng, vai, và đầu của cậu. Má hai người kề nhau, đầu ướt đầm. Cậu nghe thấy tiếng khóc của Yume vang lên bên tai. Haruhiro dựa vào Yume mà khóc. Cậu cũng không rõ mình đã làm thế trong bao lâu nữa.

Haruhiro cảm thấy mình đã giải phóng hết mọi thứ, không còn gì nữa. Yume cũng đã ngừng khóc từ lâu.

Dù vậy, cậu không buông cô ấy ra được. Cậu không tìm được cơ hội để tách khỏi cô ấy. Dù cậu biết thế này thật kì lạ. Việc này chỉ là ôm nhau thôi. Nhưng cực kì mềm mại, cực kì ấm áp. *Không không. Không được. Không được để ý. Một khi đã để ý là xong phim. Không thể đảm bảo là mình sẽ không có cảm xúc kì quặc. Tất nhiên, Yume chắc cũng không có ý định đó. Mình cũng vậy. Nói sao nhỉ, đây giống như đồng đội với nhau thôi. Chỉ có vậy thôi.*

“Haru.” Bất ngờ bị gọi tên, Haruhiro vừa hoảng loạn đến mức tự thấy ghét bản thân mình vừa ậm ừ đáp lại. “Ừ, sao?”

“Yume ấỵ mà.”

“Ừ, ừ.”

“Yume sẽ cố gắng thử xem.” Vừa nói vậy, Yume vừa siết chặt hơn vòng tay đang ôm lấy Haruhiro. *Ấy, việc đó, thích thật đấy, nhưng cậu có thể dừng lại cho tớ nhờ không...? Mà, cố gắng là sao?*

“C... có, chuyện gì...?”

“Chuyện của Merry. Dù không biết có thân thiết được với cô ấy hay không nhưng Yume sẽ thử.”

“À, à. Ph... phải đó. Ừ. Chuyện đó... Được như vậy thì tốt quá, nhỉ?”

“Không biết Yume có làm được không đây. Nói thật ý mà, Yume hơi lo lắng một chút. Yume nghĩ Merry ghét Yume.”

“Hả? Vậy sao? Tớ nghĩ là không có chuyện đấy đâu.”

“Tuy chỉ là thỉnh thoảng, nhưng hễ chạm mắt nhau, Yume thấy cực kì lạnh lẽo. Cả ánh mắt lẫn vẻ mặt của Merry.”

“À, việc đó, không chỉ có mình Yume đâu. Cô ấy lạnh nhạt một cách bình đẳng mà...”

“Vậy sao? Nếu vậy thì chắc là không sao nhỉ? Mặc dù Yume cảm thấy thế thì còn khó hơn nữa ý...”

“Ừm... Có lẽ đúng vậy thật.”

“Yume không biết có làm được không đây? Yume sẽ thử cố gắng, nhưng có việc phải nhờ Haru đó.”

“Nhờ? Tớ á? Việc gì?”

“Yume phát hiện ra rằng, được ôm thế này nhé, sẽ thấy cực kì bình tâm. Vì vậy, Yume muốn Haru ôm chặt hơn để động viên Yume đó.”

Sau khi buột miệng “Cũng, cũng được thôi?”, cậu lại nghĩ, *có ổn không nhỉ? Thôi cũng được. Chỉ là động viên thôi mà. Không có ý gì khác. Chỉ là hành động động viên đơn thuần thôi. “...Vậy.”*

Haruhiro dứt khoát ôm chặt Yume, ôm thật chặt, khiến Yume rên lên một tiếng. Cậu thầm nghĩ, *đừng có làm thế, tớ chỉ đang động viên cậu thôi đấy*, và thấy đầu như sắp nổ tung, nhưng cậu cũng chẳng thể mở miệng để nhắc cô ấy. *Đừng chịu thua, tôi ơi. Dù không biết thế nào là thắng thế nào là thua, nhưng nếu thua thì phải nói là cực kì nguy hại.* Haruhiro nhắm tịt mắt. “Cố lên, Yume!”

Yume không nói gì, gật đầu cái rụp.

Khi mở mắt ra và nhìn thấy Shihoru đang đứng ở đầu bên kia hành lang, Haruhiro như bị đóng băng. “... Á.”

“Hửm?” Yume cũng nhìn sang bên đó. “... Á.”

“À, à, ừm...” Shihoru bắt đầu lảo đảo. Cô ấy có vẻ đã rơi vào hoảng loạn, nhưng chuyện đó thì phía bọn cậu cũng chẳng khác gì. Mà Shihoru ở đó từ lúc nào vậy? Tại sao cả Haruhiro và Yume đều không nhận ra Shihoru đang tiến đến gần nhỉ? Vì cả hai đều không rảnh để mà để ý ư? Dù gì đi nữa, cậu tiêu r ồi. Một tình huống cực kì dễ gây hiểu nhầm. Thậm chí, không hiểu nhầm mới là có vấn đề

Haruhiro và Yume đồng thời tách nhau ra. “Không, không phải thế!”. “Không phải thế đâu!”

Hai người cùng đồng thanh một cách hoàn hảo và bất giác quay sang nhìn mặt nhau.

“Tớ, tớ xin lỗi!” Shihoru giật lùi. “Tớ, tớ hoàn toàn, không biết gì hết, cho đến bây giờ, tớ, tớ chỉ được mỗi cái mập với, chậm, chậm hiểu thôi, nên cho tớ thành thật xin lỗi!”

“Không, tớ đã bảo là không phải r ồi mà!”

“Đúng, đúng vậy! Yurne chỉ được Haru ôm thôi mà!”

“... Yume, tớ nghĩ đây không phải lời giải thích phù hợp đâu.”

“Hả? Tại sao vậy?”

“Đã, đã, làm phiền hai cậu r ồi...!” Shihoru tất tả chạy đi.

Yume rên rỉ, xoa tay lên má. “Mà thôi, đành hoàng kể rõ mọi chuyện cho Shihoru là được. Dù gì Yume với Shihoru cũng ở cùng phòng nên Yume sẽ làm thế.”

“Khoản đó đành nhờ cậu vậy...” Haruhiro gãi cổ r ồi thở dài. Cậu liếc nhìn Yume. *Không được rồi. Tự dừng lại thấy xấu hổ. Rõ ràng không nên ôm ấp một cô gái, nhất là với người mà mình không có tình cảm gì đặc biệt. Nếu vì việc như thế này mà nảy sinh tình cảm đặc biệt thì phải làm sao? Không, sẽ không thể nảy sinh được.*

16. Nếu nhắm đến nhóm dẫn đầu

Sáng ngày hôm sau, khi rời khỏi khu nhà trọ, Shihoru thành linh xin lỗi.

“À, ừm! Tớ... xin lỗi! Tớ xin lỗi vì đã hấp tấp kết luận rằng... các cậu hẳn là loại quan hệ như thế! Tớ đã nghe Yume giải thích mọi việc rồi...!”

Việc đó thì được rồi, nhưng cậu không khỏi nghĩ, *không cần chuyện gì cũng lôi ra ở những chỗ có mặt Ranta và Moguzou đâu.*

“Quan hệ?” Ranta dí mắt về phía Haruhiro, lỗ mũi nở ra. “Là sao vậy? Cái vụ quan hệ ấy. Là quan hệ gì, giữa ai với ai vậy? Hả?”

Haruhiro hơi nghiêng người ra phía sau. “... Không có gì đâu.”

“Làm gì có chuyện ‘Không có gì đâu’ đúng không? Nói cho tao đi. Nói ngay! Phun hết ra!”

“Thì Shihoru chẳng nói là cậu ấy hấp tấp kết luận đấy còn gì.”

“Đang này thì đang nói là, muốn biết có chuyện gì đã xảy ra và cậu ấy hấp tấp kết luận thế nào cơ.”

“Này nhé.” Yume nói xen vào. *Cậu làm ơn đừng nói điều gì thừa thãi nữa.* Nếu chỉ là cậu cả nghĩ thì tốt biết mấy nhưng mọi việc đúng như dự đoán. “Hôm qua nhé, Yume được Haru ôm lấy nè, và Shihoru nhìn thấy việc đó. Thế thôi.”

Moguzou tròn mắt. “Hử...!?”

“Này này này nàyyyyyyyyyyy!” Tròng mắt Ranta như sắp bắn ra ngoài. “Cái gì vậy là sao chứ thật à thật vậy à!? Haruhiro, từ lúc nào mà tụi bây đã thành B, đã tiến vào khu vực B vậy hả!?”

“B là cái gì vậy...? Mà dù B là cái gì đi nữa thì mày cũng nhầm rồi. Không phải như vậy đâu...”

“Nhầm thế nào hả!? Tụi bây định làm việc đấy chứ gì!? Bị Shihoru nhìn thấy lúc sắp vào việc nên mới vội vàng dừng lại giữa chừng phải không!? Là dừng lúc sắp ‘về đích’ hả!”

“Haru đã khóc đấy.”

“... Yume, đâu cần nói ra chuyện ấy.”

“Hả!? Khóc á...” Ranta hết nhìn Haruhiro lại nhìn sang Yume, rồi cậu ta vò rối tung mái tóc xoắn tít của mình. “... Gì vậy chứ. Hóa ra là thế à. Tóm lại là như thế nhỉ. Khung cảnh đau buồn li biệt đúng không? Tên ngố Haruhiro bị đá. Yume thấy thương hại nên đã an ủi. Như vậy nhỉ. Ra là thế.”

“Mày hoàn toàn nhầm rồi, nhưng tao cũng chẳng muốn giải thích với mày nữa đâu...”

“Tóm lại là,” Yume là kiểu toàn hành động theo nhịp độ của mình. Thật đáng ghen tị. “Yume đã quyết định sẽ thử làm thân với Merry. Ngoài ra, Shihoru cũng bảo sẽ giúp một tay nữa.”

Shihoru cúi đầu, ôm lấy chiếc gậy. “... Dù tớ hoàn toàn không cho rằng mọi chuyện sẽ thuận lợi, nhưng tớ vẫn sẽ thử xem sao...”

“Với Merry á?” Ranta nhăn mặt hết cỡ. “Thân á? Chuyện đó không được đâu. Bởi vì, chính cô ta cũng hoàn toàn chẳng có ý định ấy.”

Moguzou gục đầu. “... Nhưng, nhưng mà, cứ thế này thì có hơi... Tớ muốn ít nhất cô ấy cũng chữa trị cho bọn mình như bình thường...”

Merry không chỉ khuyết thiếu tinh thần hợp tác mà còn có vấn đề với vai trò là một Healer [Người chữa trị]. Đúng như Moguzou nói, cô ấy không chịu chữa trị cho bọn cậu như bình thường. Cụ thể là, mấy vết thương nhẹ sẽ bị cô ấy mặc kệ luôn. Dù có cầu xin cô ấy chữa cho cũng vô ích. Cô ấy sẽ ngó lơ hoặc từ chối thẳng thừng. Quả là cô ấy vẫn chữa trị những vết thương gây cản trở cử động hay vết thương nặng có thể ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng cậu vẫn nghĩ đáng vẻ bỏ mặc đồng đội đau đớn ấy thật chẳng bình thường.

Manato không như thế. Hễ có người nào bị thương là cậu ấy sẽ chữa trị ngay. Việc đó mang lại cảm giác yên tâm, rằng dù có bị thương ít nhiều thì mọi chuyện vẫn sẽ ổn.

Kể cả có Merry thì cũng chẳng yên tâm nổi. Vào lúc quan trọng, chắc gì Merry đã chữa trị cho bọn cậu. Liệu cô ấy có bỏ mặc bọn cậu luôn không? Cả bọn đều lo sợ đi đầu đó.

“Tạm thời thì,” Haruhiro nhìn mặt các đồng đội một lượt, chỉ trừ Ranta, “sẽ cần tạo dựng mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau với Merry. Nếu không bắt đầu từ đó thì tớ nghĩ bọn mình sẽ chẳng thể tiến về phía trước.

Kể cả Merry chắc cũng đang có suy nghĩ gì đó. Có lẽ mọi thứ không thuận lợi chỉ tại bọn mình không biết chuyện ấy thôi.”

Ranta cười khẩy. “Việc đó chỉ do cô ta xấu tính thôi. Cô ta có bệnh, là bệnh đấy. Cô ta đơn giản là mắc hội chứng xấu tính bẩm sinh mãn tính ấy mà. Chẳng giúp được gì đâu.”

“Nhưng bọn mình cần tu sĩ mà.”

“Chỉ còn cách này thôi. Haruhiro, mày trở thành tu sĩ đi. Đấy! Thế là chia tay Merry! Giải quyết được một vấn đề Ồ. Tao thông minh thật đấy. Giỏi quá. Nice idea!”

Nói thật, Haruhiro cũng đã nghĩ đến cách đấy. Nhưng đó là phương án cuối cùng. Cậu thấy nghề đạo tặc chuyên lén lút thám thính một mình, lúc nào cũng nhăm vào sau lưng kẻ địch, hợp với bản thân. Cậu cũng có tâm trạng muốn phát triển tiếp trên con đường đạo tặc. Ngoài ra, hôm qua, sau khi nói chuyện với Yume, cậu đã nhận ra một điều.

“Ranta.”

“Ờ?”

“Người quyết định cho Merry gia nhập tổ đội là tao, mày và Moguzou đúng chưa?”

“Vì thấy đó là một quyết định cực kì sai lầm nên tao đang bảo bọn mình mau chóng tổng cổ cô ta đi đấy.”

“Từ lúc gia nhập tổ đội của bọn mình thì Merry cũng đã là đồng đội rồi còn gì.”

Ranta định cãi gì đó nhưng lại ngậm chặt miệng, mắt nhìn xuống với vẻ hơi ngượng ngịu.

“Về chuyện đó,” Haruhiro dùng tay trái nắm lấy cổ tay phải của mình, “đột nhiên xóa bỏ thái độ phân biệt cũng chẳng dễ gì. Tính Merry lại như vậy nữa. Nhưng lúc nào cũng cảm thấy như đang một chọi năm thì dù có muốn thân thiết cũng chẳng thân thiết nổi. Merry đâu phải là cái máy chỉ biết dùng ma thuật để chữa trị cho bọn mình.”

“... Đúng thế nhỉ.” Yume đặt ngón tay dưới cằm và gật đầu. “Merry đúng là rất lạnh nhạt với bọn Yume nhưng bọn Yume có lẽ cũng đã lạnh nhạt với Merry.”

“Ừm...” Moguzou chậm rãi gật đầu. “Có lẽ, vậy.”

“Thực, thực ra,” Shihoru thủ thỉ với vẻ chẳng mấy tự tin. “Có lẽ, cô ấy... là người tốt cũng nên. Kiểu như, trong nóng ngoài lạnh, gọi là tsundere^[7] ý.”

“Không có đâu.” Ranta quay ngoắt đi. “Còn lâu nhé. Chẳng bao giờ có chuyện đó, kể cả với tỉ lệ một trên một vạn. Cô ta là một ác nữ xấu xa đã thối nát từ trong bản chất. Mọi người có nói gì thì tôi cũng không thay đổi ý kiến đâu. Phải đoạn tuyệt với cô ta. Tên gốc Haruhiro cứ thành tu sĩ là ổn hết.”

“Tao mà thành tu sĩ thì riêng với Ranta, dù gặp chuyện gì tao cũng sẽ không chữa trị. Vì mày là hắc ám kị sĩ mà. Thần bóng tối Skullhell và Thần ánh sáng Lumiaris đối địch nhau phải không? Tao chẳng phải là người tốt đến mức đi chữa trị vết thương cho kẻ địch.”

“Chắc. Mày cũng chẳng có tư cách làm tu sĩ, không đủ tư cách! Moguzou thì... Không có chiến binh thì chết dở. Vậy, Yume, bà làm đi!”

“Yume muốn có một con chó lai sói nên không thể bỏ làm thợ săn được đâu.”

“Gừ... Đồ con gái ích kỉ! Đã vậy thì, Shihoru! Bà thì thế nào hả?”

“... Tớ nghĩ mình không hợp làm Healer [Người chữa trị] đâu. Chắc chắn, nếu có ai đó bị thương, trước khi kịp chữa trị thì tớ đã phát hoảng lên rồi.”

“Vô dụng! Mấy người đúng là chẳng được tích sự gì! Không được rồi! Một bầy đoàn hoàn toàn vô tích sự! Nếu đã thế này...” Ranta hắng giọng. “... Nếu đã thế này thì cũng chẳng còn cách nào khác. Dù là kiểu con gái đó thì có vẫn hơn không. Chỉ cần cho cô ta là mẫu trong nóng ngoài lạnh thôi... Không, nhưng mà, nếu cô ta là tsundere xịn thì tất nhiên cô ta sẽ để lộ vẻ ngại ngùng đáng yêu với tôi đúng không? Vậy thì cũng... không tệ lắm nhỉ?”

“T... tớ lại nghĩ rằng, tất nhiên cô ấy sẽ không để lộ vẻ ngại ngùng với Ranta đâu...”

“Im đi, Moguzou! Moguzou!? Vừa nãy là Moguzou sửa lưng tôi hả!? Này, là thật đấy hả!? Thật không thể tin được!?”

Dù sao thì phương hướng cũng đã được quyết định. Bọn cậu sẽ đối xử với Merry như đồng đội một cách nghiêm chỉnh và trở thành đồng đội. Sau

đó mới tính tiếp. Nếu không giải quyết chuyện ấy trước tiên, bọn Haruhiro sẽ không thể *tiến về phía trước*.

Nhưng nó tuyệt đối không phải là con đường dễ dàng.

Merry đang đợi bọn Haruhiro ở trước cửa phía Bắc như mọi khi. Vì cho rằng mọi việc đều bắt đầu từ lời chào nên Haruhiro thử nói “Chào buổi sáng!” với vẻ khoẻ khoắn. Haruhiro mới chỉ chào hỏi, vậy mà tại sao lại phải nhận một ánh nhìn quá sức lạnh lẽo tới mức đáng sợ như vậy nhỉ. *Hiện giờ, mình đang bị cười nhạo, mình đang bị khinh thường, chắc chắn người ta sẽ nghĩ “Cháy đi, đồ rác rưởi” hoặc “Biến đi, đồ phế thải” cho mà xem.*

Với sức mạnh của ánh mắt lạnh như không độ tuyệt đối, Merry chế giễu Haruhiro một phen ra trò, rồi đáp “Chào buổi sáng” rất lạnh nhạt. “Cậu đi nhanh lên đi. Tôi sẽ theo sau.”

Là cái thái độ này đây.

Dù vậy, trong suốt quãng đường đến khu thành cũ Damurou, Yume và Shihoru vẫn can đảm bắt chuyện với Merry một vài lần. Toàn những chuyện như cậu sống ở đâu, bữa sáng với bữa tối thì cậu làm thế nào, cậu thành lính tình nguyện được bao lâu rồi. Nghĩ thế nào thì đó cũng chỉ là những đề tài nhẹ nhàng vô hại nhưng Merry chẳng buồn trả lời cho tử tế. “Biết đâu được” hay “Tùy” hăng còn đỡ, chứ lúc cô ấy phát nổ và bảo “Thế nào mà chẳng được” thì Yume với Shihoru cũng chẳng dám nói thêm gì.

Đúng là kẻ địch khó nhằn. À không, cô ấy đâu phải kẻ địch. Cô ấy là đồng minh, là đồng đội.

Dù không nói chuyện được với nhau thì cậu muốn ít nhất cũng phải làm việc nhóm tốt. Trong buổi sáng, bọn cậu may mắn gặp được ba con goblin đi với nhau và quyết định chuẩn bị tâm lí sẵn sàng cho một trận khỗ chiến. Nếu đoàn kết nhất trí và vượt qua được trận chiến có đôi chút cam go thì chắc chắn sẽ nhìn ra đi đâu gì đó.

“... Moguzou, Ranta, nhờ mỗi người một con nhé! Tớ với Yume sẽ xử một con! Shihoru và Merry hỗ trợ cho Moguzou và Ranta!”

Cậu thử yêu cầu Merry một cách bình thường nhưng Merry vẫn chỉ đứng im, chẳng buồn để ý khi Shihoru bắn trúng con goblin bằng phép Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] cùng Magic Missile [Quang đạn ma

pháp]. Ranta bị chém nhẹ vào tay trái. Dù cậu ta có kêu đau, la hét một cách phóng đại thì cô ấy vẫn làm bộ không hay không biết. Cuối cùng cô ấy còn quát Moguzou, người bị một vết chém nông ở thái dương và có vẻ hơi chùn bước. “Mới có thể thì đừng lùi lại. Cậu là chiến binh cơ mà!”

“Chết tiệt, đứng lên mặt như thế! Cô cũng có làm gì đâu!” Ranta hùng hổ đá bay con goblin, sau đó, cậu ta vừa bước dài về phía trước, rút ngắn khoảng cách mới bị nói rộng ra, vừa đâm thẳng thanh trường kiếm. “Anger [Cú đâm phần nộ]...!”

Con goblin kêu lên một tiếng, cổ họng bị đâm xuyên qua. Nó vùng vẫy trong chốc lát rồi cuối cùng cũng chịu nằm yên. Kiếm sĩ cùng các chiêu thức hắc ám của hắc ám kì sĩ có vẻ chú trọng đến chiến thuật Hit & Away [Đánh rồi thoái lui], tránh việc đánh cận chiến và tấn công kẻ địch từ ngoài tầm của chúng. Chiêu vừa rồi có cảm giác hơi khác nhưng kết quả thì khá ổn rồi. Vậy là địch còn hai con. Mà không.

“Hô a...” Moguzou dùng đòn Wind [Cuốn lấy] từ trạng thái Bind [Chặn kiếm] khiến con goblin hoảng loạn, rồi chớp lấy thời cơ bổ thanh cự kiếm xuống. “Hay a...!”

Con goblin đổ ập xuống, đỉnh đầu vỡ toang. Vậy là còn lại một con.

“Malik Em Parque...!” Shihoru vừa dùng gậy vẽ các văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú. Một viên đạn ánh sáng to cỡ nắm tay đập thẳng vào ngực con goblin. “Gya...”

Lực đánh của phép Magic Missile [Quang đạn ma pháp] ngang một cú đánh của người trưởng thành. Con goblin chỉ lảo đảo trong chốc lát nhưng cũng đã để lộ sơ hở. Yume áp sát con goblin rồi vung dao sẵn tạt ngang. “Cắt tĩa...!”

Nhưng con goblin đã nhanh chóng nhảy xiên về phía sau và tránh được. Nó quay lưng về phía Haruhiro. *Chính là lúc này*, nghĩ vậy, Haruhiro thấy cơ thể cậu tự chuyển động. Cậu nín thở, Backstab [Đâm sau lưng]. Con dao găm dễ dàng đâm xuyên qua lưng con goblin như thể được thu về đúng chỗ của mình, rồi ló ra ở bụng. Đây chắc hẳn là cảm giác khi mọi thứ diễn ra thuận lợi. Con goblin run lẩy bẩy rồi xụi lơ. Khi cậu hạ mũi dao găm rồi đẩy vào vai nó thì nó trượt ra khỏi con dao. Con goblin ngã vật ra đất, không còn động đậy gì nữa.

“Gư ha ha ha ha!” Ranta vừa lột móng vuốt từ xác con goblin vừa cười hô hô. “Dù phối hợp chẳng ra làm sao nhưng nhờ một chiêu của ta đây đã tạo đà đem lại thắng lợi to lớn này! Đúng là mình có khác! Dù kết cục đoán trước được thế này thật nhàm chán! Mà, tay tôi đau quá! Merry! Chữa đi này!”

Merry hoàn toàn ngó lơ Ranta, nhanh chóng bước về phía Moguzou. “Ng ấ xuống.”

“... Vâng.” Moguzou thả phịch người xuống đất như một chú chó vừa được ra lệnh “Ng ấ đi.”

Merry sờ trán, vùng phía sau đầu r ấ đến thái dương của Moguzou. Khi Moguzou nhắm mắt, cô ấy nhỏ giọng nói gì đó nhưng Haruhiro không nghe được. Merry làm động tác vẽ hình ngôi sao sáu cánh và niệm chú. “Hỡi ánh sáng, với sự bảo vệ của thần Lumiaris... Cure [Chữa trị]!”

“Nếu là sau khi trận chiến kết thúc thì cô ấy sẽ chịu chữa trị cho bọn mình nhỉ.” Haruhiro vừa lẩm bẩm vừa thu mấy cái túi goblin. Bên trong có hai đồng bạc cùng hai viên đá rất đẹp. Cũng có một ít răng nanh cùng bánh răng. Dù còn tùy thuộc vào giá của mấy viên đá, nhưng chắc cũng được t ần bốn silver.

“Này, Merry! Moguzou thế là được r ấ! Tiếp theo chữa trị cho tôi đi!”

“Của cậu chỉ là vết xước thôi.”

“Làm gì có chuyện đó! Nhìn này, có máu chảy ra đây này. Mặc dù nó cũng ngừng r ấ.”

“Vậy sao cậu không bôi nước bọt lên đi. Còn nữa, đừng có gọi tôi trông không như thế. Nó làm tôi điên tiết đấy.”

“Gư...!”

... Cứ như vậy, Ranta chẳng được chữa trị mấy. Chỉ là, chuyện gì Ranta cũng làm quá lên, dù chỉ bị một chút xúu thương tích, cậu ta cũng kêu ca ần ỉ. Vì Manato không phải dạng hẹp hòi, còn có phần hay lo và không yên tâm được nếu mọi người không ở trạng thái hoàn hảo nhất, nên dù là vết thương thế nào thì cậu ấy cũng sẽ chữa ngay lập tức, nhưng liệu có cần làm đến mức ấy không? Nghĩ lại thì cậu cũng thấy cậu ấy làm hơi quá, hoặc cậu ấy đã quá nuông chiều Ranta.

Sau khi dọn dẹp xác mấy con goblin, Haruhiro thu hết can đảm hỏi thử.

“Có phải vấn đề nằm ở cách thực hiện không? Nói sao nhỉ, kiểu như Merry quyết định làm như vừa rồi với tư cách là Healer [Người chữa trị] ấy?”

“Hả?”

Câu “Hả?” vừa rồi hơi bị đáng sợ nên tớ muốn cậu thôi đi. Haruhiro vực dậy bản thân suýt thì rúm vào sợ sệt. “... Không, tớ chỉ nghĩ chắc tu sĩ cũng có nhiều kiểu... Cậu thấy đấy, tớ thì không biết đâu, tại chưa có nhiều kinh nghiệm.”

Merry định nói gì đó, nhưng có lẽ thấy quá phiền phức nên chỉ thở dài. Sau đó, cô ấy khoanh tay rồi quay phắt sang hướng khác. “Ai biết.”

Đến rồi. “Ai biết”. Haruhiro thấy bức mình. “Cậu, cậu có thể chỉ cho tớ không? Tớ là đạo tặc nên cũng không hiểu lắm về tu sĩ, nếu lúc nào cũng chỉ nghĩ mình không biết, mình không hiểu thì vĩnh viễn không hiểu được, và tớ không nghĩ như thế là hay...”

“Đấy chỉ là ý kiến của cậu thôi. Còn tôi thì cho rằng như thế này vẫn ổn.”

“Không ổn chút nào...” Haruhiro vội vàng hít thở sâu. *Gay thật. Suýt nữa thì nổi đoá. Nguy hiểm quá. Dù có tức giận cũng phải bình tĩnh lại. Cô ta là cái loại gì vậy? Sao lại cứng đầu như vậy chứ?* “... Tớ không phải định xen vào chuyện cá nhân của cậu đâu. Còn có phân công nhiệm vụ hay trình tự trong chiến đấu nữa mà. Tớ muốn từ giờ tất cả mọi người sẽ cùng thảo luận nhiều hơn về việc đó.”

“Không thích cách làm việc của tôi thì nói thẳng ra đi? Tôi sẽ rời đội ngay lập tức.”

“Không phải thế. Tớ chỉ...”

“Vậy thì chẳng có vấn đề gì đúng không?”

“...Vâng.”

Mong ai đó hãy nói cho tôi biết. Không có cách nào để giao tiếp tử tế với Merry sao? Không có, nhỉ. Chẳng có vẻ gì là có cả.

Sau đó, Yume với Shihoru vẫn kiên trì tiếp tục bắt chuyện với Merry và lần nào cũng hi sinh oanh liệt. Haruhiro cũng vài lần thử nói chuyện nhưng cô ấy chẳng thèm phản ứng. Đến chiều tối, cả bọn đã diệt được bảy con goblin, kiếm được mỗi người hai silver năm copper. Nói là tầm tạm thì đúng là tầm tạm, nhưng cậu lại nhớ đem so với tên nhà giàu Renji ném ra

một đồng vàng mà không thấy tiếc, rồi nghiêng rằng vì thấy khổ tâm. Sau khi nhận phần của mình, Merry ngay lập tức rời đi, nên ăn xong, năm người bọn cậu ghé Quán rượu Sherry.

“Nhiều người quá nè. Yume không muốn uống rượu nên gọi nước trái cây được không nhỉ?”

“... Tớ cũng không uống được rượu. Mà, náo nhiệt thật đấy...”

Đây là lần đầu Yume và Shihoru đến quán rượu nên cả hai có vẻ bận rộn, hết tò mò nhìn ngó xung quanh lại bồn chồn không yên. Ranta làm vẻ mặt chứng tỏ mình là khách quen và nói: “Này, hai bà bình tĩnh lại đi. Nhé. Đâu có gì đặc biệt đâu, chỉ là quán rượu thôi mà. Nghiêm túc nhờ hai người đấy!”, nhưng hai cô gái có lẽ hoàn toàn chẳng buồn nghe. Không lâu sau, cô hầu bàn đi tới, từng đưa gọi đồ uống rồi trả tiền. Hôm nay, Haruhiro cũng không gọi bia mà chọn nước chanh. Đó là món thêm chanh và mật ong vào nước có ga thiên nhiên lấy từ dãy núi Tenryuu, cũng khá ngon.

“... Vấn đề quả nhiên là ở Merry.” Haruhiro mở đầu. Yume gật đầu, nói: “Đúng là vậy. Yume với Shihoru đã ra sức bắt chuyện nhưng gần như chẳng được tuých sự gì cả.”

Shihoru ngay lập tức sửa lại: “Yume, không phải chẳng được tuých sự, mà phải là chẳng được tích sự chứ.” Yume hả một tiếng rồi chớp chớp mắt. “Vậy à? Yume nhớ chuýnh xác là chẳng được tuých sự mà. Ra vậy. Ra là chẳng được tí sự à?”

“... Không phải chuýnh xác, mà là chính xác. Ngoài ra, không phải tí sự mà là tích sự.”

“Hả? Yume lại nhầm nữa à? Sao lúc nào cũng nhầm vậy nhỉ?”

“Chỉ còn mỗi *cách này* thôi.” Ranta làm động tác cắt cổ. “*Cách này này*. Với con nhỏ đó thì nên nhanh làm *thế này* đi. *Cách này ý. Cách này.*”

Ranta có vẻ thích động tác cắt cổ. Chẳng lẽ cậu ta nghĩ động tác đó rất ngẫu nhiên? Nếu là vậy thì cậu ta còn nhầm hơn cả Yume.

“A...” Moguzou mở miệng khi đánh mắt về phía cửa ra vào của quán. Đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Là Merry. Merry đã vào quán rượu.

Dù chỉ một thoáng nhưng Merry vừa nhìn về phía bọn cậu. Tám, chín phần mười là cô ấy đã nhận ra bọn Haruhiro. Nhưng cô ấy lại giả vờ

không nhìn thấy. Có một chỗ trống nằm rất sâu trong góc quỳ và Merry ngồi ở đó.

“Gì...” Ranta đập bàn. “... vậy chứ! Cái thái độ đó! Dù có là tạm thời thì cũng cùng chung tổ đội cơ mà! Bình thường thì tối thiểu cũng phải gật đầu chào một cái chứ!”

“Merry ý mà,” Yume trề môi ra, đuôi lông mày trĩu xuống, “là người chẳng mấy khi tiếp nhận lễ thường. Yume bây giờ cũng thấy hơi tức ngực đây này.”

Shihoru liên tục sờ lên môi. “... Nhưng, nhưng mà, bọn mình cũng đâu có chào hỏi gì đâu. Hai bên đều như nhau... thì phải.”

“À...” Haruhiro gãi cổ. “Ừ cũng đúng. Sao nhỉ, có lẽ bọn mình cũng có tâm lí chuẩn bị sẵn tinh thần bị ngó lơ chẳng. Sau đó sẽ kiêu, đấy, quả nhiên là thế? Như vậy cũng chẳng hay đâu.”

“Đừng có vớ vẩn. Tại sao bọn mình lại phải lo lắng tới tâm trạng của cô ta đến mức đó?”

“Chính vì vậy Ranta mới bị toàn thể con gái ghét cay ghét đắng.”

“Nhiều chuyện! Cái đồ ngực lép thì đừng có nhăm nhọt mà nói đến toàn thể con gái nhé!”

“Đừng có gọi Yume là ngực lép!”

“Ngực lép ngực lép ngực lép ngực lép ngực lép ngực lép ngực... lép.”

“Gừ...”

“... Ranta, mày là loại dù đi đến đâu cũng tệ hại hết phần thiên hạ nhỉ.”

“Hạng như Haruhiro quản lý chuyện thừa thãi thế làm gì! Tao không bận tâm đến sắc mặt của lũ con gái nhé! Cái tao quan tâm là ngực, hông, chân với bắp tay thôi!”

Shihoru nhìn Ranta với ánh mắt như nhìn một thứ dơ bẩn. “... Tởm thật. Với tư cách một con người.”

“B... bà nói quá rồi!” Ngay cả Ranta có vẻ cũng cảm thấy không ổn. “Tôi không phải chỉ quan tâm đến ngực, hông, chân với bắp tay đâu. Tuy sắc mặt thì thế nào cũng được nhưng khuôn mặt rất quan trọng! Dù đáng người có đẹp thế nào đi nữa mà khuôn mặt xấu ma chê quỷ hờn thì cũng hỏng hết! Ủa? Sao tôi cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn tôi lại càng cay nghiệt hơn vậy nhỉ? Tại sao thế?”

“... Có ai đó,” Moguzou chỉ về phía Merry, “đang bắt chuyện, với Merry kìa.”

“Ồ,” Haruhiro chớp mắt. “... Đúng thế thật.”

Có lẽ cũng chẳng phải chuyện gì ngạc nhiên cho lắm. Nhưng cậu vẫn thấy bất ngờ. Hơn nữa, Haruhiro biết người đàn ông đang tươi cười nói gì đó với Merry. Nói vậy nhưng cậu cũng chỉ mới trò chuyện với anh ấy đúng một lần. Khuôn mặt thân thiện, áo choàng bên ngoài áo giáp, kiếm, tất cả đều trắng. “... Đó là anh Shinohara của Orion.”

“Orion?” Ranta nghiêng đầu. “Oa, thật à? Nhắc đến Orion thì đó là một clan khá nổi tiếng đấy. Với lại Shinohara nếu không nhầm thì là người đứng đầu Orion. Mà thôi, chuyện của cô ta thì sao cũng được.Ồ, đồ uống lên rồi. Cạn ly thôi, cạn ly. Cạn ly!”

“Cạn, cạn ly!” Chỉ có mình Moguzou đáp lại. Haruhiro chỉ cụng nhẹ chiếc cốc bằng gỗ với Moguzou, Yume và Shihoru rồi nhấp một ngụm nước chanh. Vị chua chua ngọt ngọt đúng là rất ngon.

“Này này, Haru.” Yume kéo tay áo cậu. “Clan, là cái gì vậy?”

“À, clan là...” Haruhiro cũng không phải biết quá rõ, nhưng clan là những nhóm hay đội được lính tình nguyện thành lập nhằm hướng đến một mục tiêu nào đó. Số người trong tổ đội thường là năm hoặc sáu người, đi đâu đó có lẽ do phép Protection [Bảo hộ ánh sáng] của tu sĩ là một phép thuật cường hóa không thể thiếu, chỉ có hiệu quả với tối đa sáu người. Nhưng có những kẻ địch cực mạnh mà sáu người không thể xử lý được. Cũng có những khu vực đối địch nguy hiểm, không thể xâm nhập chỉ với sáu người. Do có những tình thế làm thế nào cũng phải liên kết nhiều tổ đội với nhau, nên một tổ chức gọi là clan được tạo ra để củng cố tính thống nhất. “... Cũng có vài clan được nhiều người biết tên. Như Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo], rồi Iron Knuckle [Đội Thiết quyền]. Ngoài ra còn có Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã] chỉ toàn là nữ. Vậy ra Orion cũng nổi tiếng à?”

“Nhìn kìa.” Ranta dùng ngón cái trỏ Shinohara. “Có thấy trên áo choàng có hình bảy ngôi sao trông như chữ X không? Đó là biểu tượng của Orion đấy. Chẳng phải bên kia cũng có mấy người giống vậy à?”

Đúng là rải rác có những người khách mang áo choàng giống với Shinohara. Chẳng phải Shinohara cũng từng nói rằng bọn họ thường tụ tập

ở Quán rượu Sherry sao. Cậu đã định sẽ ra chào hỏi nếu có lúc gặp anh ấy ở đâu đó. *Bây giờ thì... không phải lúc. Khó mà xen vào khi anh ta đang nói chuyện với Merry. Thôi để sau vậy.*

Dù thế, Shinohara với Merry có quan hệ thế nào nhỉ? Dường như mỗi mình Shinohara đơn phương nói, còn Merry chỉ đối đáp chừng mực hoặc gật đầu nhưng không có vẻ thấy phiền hà. Nói đúng ra thì trông cô ấy như đang cảm thấy có lỗi.

Cuối cùng, Shinohara cũng rời khỏi chỗ Merry. Merry dõi mắt theo bóng lưng của Shinohara một lúc rồi cúi đầu và nhấp miệng vào món đồ uống của mình.

“Khắc khắc khắc...” Ranta cất tiếng cười xấu xa. “Hai kẻ đó là một đôi đấy.”

“Trông có giống vậy đâu...”

“Ha...ru...hi...ro... Mà đúng là có mắt không trông. Nhìn thế nào cũng thấy cái bầu không khí đó trôi lơ lửng mà. Đó là đi đâu không thể chối cãi, chuẩn trăm phần trăm.”

“Tao đi chào anh Shinohara một câu đây.”

“Này, tên kia! Đừng có ngó lơ tao! Tao sẽ thấy buồn đấy!”

Haruhiro vừa nghĩ bụng, *mày cứ buồn thoải mái đi*, vừa định đứng lên thì trong quán chợt trở nên huyên náo. Cậu ngay lập tức biết được nguyên nhân.

“Souma”, “Chẳng phải là Souma đây sao?”, “Là Souma!”, “Souma!”, “Souma...!”

Những vị khách là lính tình nguyện đầu thi nhau gọi một cái tên. *Souma là ai vậy? Chắc hẳn là anh ta. Một đoàn sáu người cả nam lẫn nữ đi vào Quán rượu Sherry. Anh ta là người đi đầu.*

Anh ta là một người đàn ông trông vẫn còn trẻ tuổi, nhưng rất khác biệt. Khác biệt quá mức. Đầu tiên phải kể đến sự khác biệt về trang bị. Cái bộ giáp màu đen đó là gì vậy? Dù nó bao phủ toàn thân trừ phần đầu nhưng hầu như không có góc cạnh, trông có vẻ rất nhẹ và vừa khít với người anh ta. Có lẽ nó được tạo thành từ việc ghép vô số những miếng kim loại nhỏ với nhau nhưng từ một số chỗ lại phát ra ánh sáng màu cam, nhấp nháy như thể đang hô hấp. Thứ trông như một chiếc váy dài có hai bên trái phải không đối xứng mà anh ta choàng ở thân dưới có vẻ vẫn là một phần của

bộ giáp và trông cũng thật ngầu. Thanh kiếm dài anh ta đeo trên lưng có độ cong như katana^[8] và kẻ nào không bị hớp hồn bởi dáng vẻ toả ra điềm gở nhưng đẹp chết người đó chắc chắn không nên tồn tại ở chốn này. Cây kiếm Nhật nhỏ anh ta đeo bên hông cũng miễn chê, và nói thật, cậu cũng chỉ muốn nó, thế là đủ. Khuôn mặt của người đàn ông mang trên mình những trang bị ở một đẳng cấp hoàn toàn khác cũng thật phi phàm. Đường nét khuôn mặt rõ ràng, không phải kiểu đặc biệt nam tính hay xinh đẹp trung tính, nhưng chắc chắn ai có thể bình tĩnh được khi bị nhìn chằm chằm bởi đôi mắt hạnh nhân ấy, nơi chất chứa nét trầm mặc điềm tĩnh, sự dữ dội và cả nỗi buồn đau.

Những người đi theo sau Souma rõ ràng cũng chẳng phải dạng tầm thường. Người đàn ông da ngăm đen với mái tóc dreadlock^[9] cùng đôi mắt sanpaku^[10] mặc bộ giáp màu bạc quá lấp lánh đến mức chói mắt và rất cao to. Có lẽ anh ta còn cao hơn cả Moguzou. Vóc người anh ta khá đẹp nhưng đầu lại nhỏ khiến anh ta trông cao lêu nghêu. Anh chàng đi phía sau thì ngược lại, khá nhỏ nhắn. Khuôn mặt anh ta trông như trẻ con nhưng đôi mắt lại đục ngầu, nếu chạm phải ánh mắt đó có khi sẽ bị nguy hiểm rửa mặt. Tiện nói luôn, người đàn ông có cánh tay dài, cực kì dài, luôn bám sát anh chàng nhỏ con vốn dĩ có phải là con người không nhỉ. Anh ta đeo một chiếc mặt nạ đáng sợ khiến cậu không biết được, nhưng cậu có cảm giác anh ta giống như một loài sinh vật khác. Trang phục bảo hộ trông như quần da hay kim loại khắp toàn thân cũng đủ dị thường rồi, lại còn thanh kiếm khổng lồ với lưỡi cưa đeo trên lưng chỉ nhìn đã thấy nguy hiểm. Tuy nhiên, khi nhìn đến hai cô gái đi phía sau thì quả là bỏ mắt, nào như muốn nhũn ra vậy. Tổ đội của Souma có bốn nam và hai nữ, thì cả hai cô gái đó đều là mỹ nhân.

Một người đem lại cảm giác giống như một chị gái xinh đẹp, trầm tĩnh và quyến rũ, mặc trang phục bạo dạn hở ngực và chân, tựa như một chiếc váy. Dù mang theo đủ thứ như vòng cổ, nhẫn, vòng tay, rồi cả cây gậy trông có vẻ cao cấp cùng thanh đoản kiếm, thì chị ta trông vẫn không bị loè loẹt quá đà. Có lẽ vì bản thân chị ta đã lộng lẫy chẳng kém gì những thứ đang đeo trên người rồi.

Người còn lại, không biết phải nói thế nào nhỉ, hơi giống Merry. Không phải ở khuôn mặt, mà ở khoản khó nhận biết cô ấy là mỹ nữ trưởng thành hay một thiếu nữ xinh đẹp, và không thể nghĩ rằng đây cũng là con

người. Cô ấy trông vừa như ngang tuổi Haruhiro, vừa như hơn tuổi. Tuy mang một tấm giáp ngực với hình chạm khắc tinh tế nhưng trang phục của cô ấy khá nhẹ nhàng. Dù vậy, cô ấy đang cần kiểm. Chiến binh sao? Nữ chiến binh đúng là hiếm thấy. Gác lại chuyện đó thì... mái tóc màu bạc đẹp biết mấy, khác hẳn với mái tóc bạc của Renji. Chất tóc như những sợi tơ siêu mảnh có được nhờ nấu chảy bạc thật. Đôi mắt như được gắn sapphire. Độ trắng của làn da cũng chẳng bình thường. Vốn có phép so sánh là trắng như tuyết nhưng da cô ấy thật sự giống như tuyết vậy. Đương nhiên là máu chắc vẫn phải lưu thông nên nó nhuộm màu phớt hồng, nhưng lại sáng lên lấp lánh. Chẳng thể so Merry với cô ấy. Cô ấy không phải là người. Bởi vì, cô ấy có đôi tai nhọn.

“... Đó chẳng phải là elf à!” Ranta thì thầm.

“Elf...” Haruhiro vừa nhìn chăm chăm cô gái đến quên cả chớp mắt vừa nói lặp lại. Elf. Là sao nhỉ. Đáng ra cậu không thể, nhưng cậu lại biết. Elf. Đúng vậy. Rất có thể cô ấy là elf.

“Yo...Yo...” Có ai đó chạy lại. Nhưng thay vì nói ai đó, cái kiểu ồn ào này ngoài Kikkawa ra thì còn ai vào đây. “Chẳng phải Harucchi, Rantan, Moguchin, còn có Yumepi cùng Shihorun đây sao! Các cậu khỏe không? Tôi thì khỏe lắm! Nhìn thấy chứ, nhìn thấy rồi đúng không? Souma đúng là đỉnh! Thật không nghĩ lại thấy được anh ta, mình may mắn quá đi! Mọi người đều may mắn quá đi! Nhỉ!”

Không hiểu sao cậu ta có vẻ hưng phấn hơn mọi khi. Là do Souma à?

“... Kikkawa, Souma là ai vậy?”

“Gì vậy chứ...! Harucchi không biết Souma sao!? Thật đấy à!? Nói dối đúng không? Làm sao có chuyện đấy được! Souma ấy, là lính tình nguyện number one đó. Là lính tình nguyện trong các lính tình nguyện. Thực lực của anh ta như thế nào thì người ta nói ra nói vào nhiều lắm nhưng danh tiếng là đứng top, chẳng có gì phải phàn nàn. Đây cũng mới chỉ là lần đầu tôi thấy anh ta. Thật khác biệt! Khác biệt quá đi! Ngầu quá! Tôi mà là con gái thì cũng muốn được anh ta ôm lấy. Souma, em yêu anh! Ừm. Đùa thôi. Tôi không nghĩ đến mức đó đâu. Nhưng đúng là đỉnh thật đấy. Thật đáng ngưỡng mộ. Nếu được thì tôi cũng muốn trở thành như thế.”

“Phải đấy!” Mắt Ranta loé sáng. “Đã là đàn ông! Đã là lính tình nguyện! Là phải nhắm đến mục tiêu như vậy! Chết tiệt! Làm thế nào để có

bộ giáp đó! Muốn mặc ghê!”

“... Tớ, tớ,” Moguzou cúi đầu, lí nhí nói, “muốn, có một cái, mũ giáp. Nếu được thì thêm một cái áo giáp bằng kim loại nữa. Nếu được vậy thì ít nhất...”

Shihoru cắn chặt môi dưới với vẻ mặt đăm chiêu. “... Tớ muốn, học phép thuật. Loại phép thuật có thể trợ giúp được mọi người. Tớ hiện giờ vẫn chưa...”

“Yume ấy mà. Yume cũng nghĩ rằng nên làm gì đó với vụ áo giáp. Yume dùng cung tên dở lắm nên thường xông lên phía trước nhiều hơn.”

“Tớ...,” *nên làm gì đây.* Haruhiro vẫn chưa rời mắt khỏi nhóm Souma. Nhưng nói thật, không giống như Kikkawa và Ranta, cậu không thể nghĩ được rằng mình muốn trở thành người như Souma. Cậu cảm thấy mình còn chẳng thu hẹp được cách biệt với bọn Renji nữa là. *Không được đâu. Ngưỡng mộ gì chứ. Đẳng nào cũng không theo kịp được, chẳng phải ngu ngốc lắm sao?*

Chính vì vậy nên cứ giữ nguyên như hiện tại là ổn à? Không có chuyện đó. Bản thân Haruhiro vẫn luôn nghĩ rằng muốn tiến lên phía trước. Dù cho cậu không thể leo cầu thang nhảy cóc một, hai bậc như nhóm của Renji thì chắc chắn cậu vẫn có thể đi lên từng bậc một, chậm rãi và vững vàng. Manato chắc hẳn đã định làm như vậy. Cố gắng theo nhịp độ phù hợp với bản thân, sao cho hôm nay tốt hơn hôm qua, và ngày mai lại tốt hơn hôm nay là được. Chỉ nghĩ vậy mà ước dường như không ăn thua. Phải hành động nữa.

Mình nên làm gì, và làm như thế nào mới được?

Để dành nhiều tiền hơn để học kỹ năng? Mua trang bị tốt?

Những việc đó cũng quan trọng. Nhưng chỉ vậy thôi liệu có ổn không?

Manato đã nói nhờ mình. Việc đó quả nhiên là Manato bảo mình hãy làm những việc cậu ấy từng làm sao? Nói cách khác là... hãy trở thành thủ lĩnh của tổ đội?

Mình có làm được không nhỉ? Dù phải có ai đó đảm nhận việc này nhưng không phải là mình thì có sao không? Mình chẳng muốn làm. Mình không muốn gánh vác trách nhiệm. Thật phiền phức. Manato thì sao? Cậu ấy có muốn làm, thích làm, vui vẻ làm không? Có lẽ không nhất thiết phải như vậy. Thực ra cậu ấy rất vất vả, chỉ muốn ném quách đi cho xong,

nhưng vẫn cần rằng chịu đựng và dẫn dắt cả bọn. Sao có thể nói chắc rằng không có những chuyện như thế?

“À nhưng mà nhưng mà nhưng mà!” Kikkawa không biết từ lúc nào đã ôm vai bá cổ, cười nói với Ranta. Cậu ta siêu thật đấy, có thể tâm đầu ý hợp với Ranta cơ mà. “Tôi chưa từng nghĩ có thể gặp được Souma! Nghe nói khu Ishmal cơ là chiến trường chính, hiểm lắm anh ta mới trở về Alterna đấy! Quả nhiên là tôi may mắn đến phát sợ! À mà không sợ lắm đâu!”

“Này Kikkawa! Cùng kết bạn với Souma đi! Như bọn mình bây giờ là được rồi đấy!”

“Đi hả!? Đi luôn!? Rantan, đi phát nhỉ!?”

Kikkawa và Ranta đứng lên khỏi chỗ ngồi cùng lúc. Chẳng lẽ hai người họ nghiêm túc định ra bắt chuyện với Souma? Haruhiro nhòm người khỏi ghế, nhìn xung quanh quán rượu. Nhóm của Souma đang ngồi ở bàn cạnh quầy, xung quanh ken đặc toàn người là người. Merry đang uống rượu hay thứ gì đó một mình. Cậu không thấy bóng dáng của Shinohara. Anh ấy đi đâu đó mất rồi chẳng?

Cậu ngồi lại xuống ghế và uống nước chanh. Ngẩng mặt lên, cậu bắt gặp ánh mắt của Yume. Yume nghiêng đầu như muốn hỏi có chuyện gì. Haruhiro lắc đầu, tỏ ý đáp lại “Không có chuyện gì đâu”, rồi tiếp tục nốc nước chanh đầy miệng. *Làm sao mà không có chuyện gì được chứ. Thủ lĩnh à? Liệu một đứa như mình có làm được không đây.*

17. Quan trọng

Dù càm được hay không thì trong lúc cậu hít thở, thời gian vẫn cứ trôi đi. Một khi cậu ngủ, thì mặt trời sẽ lên, và khi trời sáng, bọn cậu lại phải tiến về khu thành cũ Damurou.

Bọn cậu tập kích hai con goblin, khiến một con bị thương nhờ tấn công trước, tạo ra thế trận giao con goblin đó cho Ranta và Yume phụ trách, còn Moguzou và Haruhiro sẽ làm đối thủ của con goblin không bị thương.

Con goblin không bị thương trang bị một cái mũ giáp móp méo, một bộ giáp xích thô sơ cùng một thanh kiếm sứt mẻ, trông cũng khá khó nhìn. Dù vậy, về vóc dáng thì Moguzou vẫn ăn đứt nó. Về mặt sức lực, Moguzou chắc chắn mạnh hơn. Nếu cậu ấy xông lên quyết liệt thì có vẻ sẽ dư sức đè bẹp nó nhưng Moguzou lại không làm vậy. Tại sao vậy nhỉ? Vì Moguzou nhất gan sao?

Đúng là Moguzou không phải là kiểu hành động thiếu suy nghĩ như Ranta. Nhưng, thực ra có lí do để cậu ấy bắt buộc phải thận trọng.

Thật trùng hợp, con goblin đối thủ đang đội mũ giáp, nên cậu đã quan sát hành động của cả hai và nhận ra một điều. Khi có mũ, dù có bị đánh một chút vào đầu cũng sẽ không chết. Nhưng nếu không có mũ, kiếm chỉ cần sượt qua thôi cũng có thể gây ra vết thương nặng nên kiểu gì cũng sẽ chùn chân.

Tối qua, Moguzou đã nói muốn có mũ giáp và áo giáp bằng kim loại. Cậu ấy không muốn một thanh cự kiếm mới sắc bén mà lại muốn đồ phòng hộ. Chắc ý cậu ấy là, nếu bọc kín toàn thân bằng đồ bảo hộ có sức phòng thủ cao hơn thì sẽ có thể chiến đấu quyết liệt hơn.

Haruhiro hầu như toàn nghĩ đến việc tấn công từ sau lưng kẻ địch. Do không mặc giáp nên cậu sợ tất cả các đòn tấn công của kẻ thù. Nói một cách khoa trương thì, cậu nghĩ rằng mình sẽ toi đời nếu bị chém trúng nên cậu thường dốc hết sức để né tránh. Nhưng Moguzou lại phải chạm kiếm

chính diện với kẻ địch. Nếu Moguzou mà cũng trốn tránh giống như Haruhiro thì sẽ loạn hết cả lên.

Do nhiệm vụ và vị trí khác nhau nên cậu không biết việc đó. Haruhiro không nhìn thấy gì cả. Không, phải nói là cậu không có ý định nhìn.

“Moguzou...!” Haruhiro vừa gọi Moguzou, vừa định dùng dao găm chém con goblin. Con goblin quay về phía cậu. Haruhiro lập tức lùi lại. Con goblin lưỡng lự trong chốc lát. Chỉ đứng một khoảnh khắc ngắn ngủi. Con goblin ngay lập tức quay lại phía Moguzou nhưng vào lúc đó, Moguzou đã đâm thanh cự kiếm tới. “Hây...!”

Thanh cự kiếm đâm sâu vào bụng con goblin. Nhưng với sinh vật sống thì cỡ đó vẫn chưa thể chết. Con goblin vừa hét lên gya gya, vừa cố vung thanh kiếm. *Còn lâu tao mới để yên nhé.* Haruhiro tiếp cận con goblin từ phía sau. Tay của con goblin đang cầm kiếm. Nhắm vào tay. Cỗ tay. “Slap [Đập tay]...!”

Dù không thể chém rụng nhưng lưỡi dao găm cũng vào đến tận xương khiến con goblin không thể cầm được kiếm nữa. Moguzou hô một tiếng rồi vung thanh cự kiếm lên. Con goblin hét lên tuyệt vọng, định bám vào Moguzou. Haruhiro dùng tay trái túm lấy chiếc mũ giáp của con goblin, dùng sức giật nó ra rồi đâm dao găm vào dưới cằm con goblin.

Tuy đã làm tới mức đó, nhưng phải mất một khoảng thời gian con goblin mới thôi chống cự. Vì đây là đánh đổi mạng sống, nên cả đối thủ cũng rất nghiêm túc. Đây là một cuộc chiến chân chính, không có thứ gì nghiêm túc hơn nó cả. Không hề đơn giản chút nào. *Manato đã nói vậy thì phải. Cũng giống như bọn mình không muốn chết, con goblin này cũng thế thôi. Bọn mình giết nó, cướp lấy những thứ nó mang theo, rồi ăn cơm, để sống sót.*

Con goblin còn lại đấu với Ranta và Yume, bị Shihoru làm suy yếu bằng phép thuật, cuối cùng bị kết liễu bằng một nhát chém của Ranta.

Trận chiến kết thúc, trong khi Haruhiro đang thu lại mấy cái túi goblin, Merry đặt năm ngón tay của bàn tay phải lên trán, ngón giữa ấn vào giữa hai hàng lông mày. Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến suýt chút nữa là cậu đã bỏ lỡ. Nhưng cậu chắc chắn đã nhìn thấy bằng chính mắt mình.

Đó là động tác vẽ ngôi sao sáu cánh. Manato cũng thường làm như vậy sau khi hạ gục kẻ địch.

Bất ngờ thật đấy. Mình không nghĩ cô ấy là người sẽ làm những việc như thế. Nhưng mình đâu có biết. Mình chẳng biết gì về Merry, thậm chí còn không cố gắng để biết.

Vào lúc nghỉ trưa, cậu nói với Moguzou. “Tớ sẽ bỏ ra ít tiền. Moguzou, cậu mua mũ giáp đi, đồ rẻ cũng được. Cả áo giáp nữa, thử tìm trong đồng hàng cũ có cái nào cỡ vừa với cậu không. Kể cả không thấy thì nếu tìm hiểu trước xem sửa lại tốn khoảng bao nhiêu cũng sẽ có thêm cơ sở để đánh giá.”

“... Ơ. Sao thế được. Nhưng... Tớ áy náy lắm. Sao để, Haruhiro bỏ tiền được.”

“Được mà. Tạm thời, có cái này là tớ vẫn xoay xở được.” Haruhiro vỗ vào con dao găm. “Nếu không chuẩn bị trang bị cho Moguzou thì mọi người đều vất vả. Kiểu như việc này cũng vì bản thân tớ ấy mà. Đồ phòng hộ bằng sắt khá là đắt đúng không. Nếu kiếm được nhiều thì chẳng sao, nhưng bọn mình đâu có như thế mà lại để Moguzou tự mình thu thập đồ phòng hộ thì không hợp lí chút nào.”

“À... Nói mới thấy đúng là vậy thật.” Yume cười xoa. “Lúc Moguzou mua đồ phòng hộ, Yume cũng sẽ góp một ít. Mọi người cùng nhau tìm một cái mũ giáp thật dễ thương nhé!”

Shihoru rút rờ giơ tay lên. “... Vậy tớ cũng góp. Nhiều quá thì khó nhưng một ít thì không sao.”

“Dù thế nào tôi cũng sẽ không bỏ ra một copper nào đâu đấy! Tôi nói trước thế!”

“Chẳng sao cả. Ngay từ đầu bọn này đã chẳng trông mong gì vào Rantar ồi!” Haruhiro liếc nhìn thái độ của Merry. Merry vẫn nhìn đâu đó xa xăm, tỏ vẻ mình không liên quan. Nhưng cậu lại thấy cô ấy có vẻ buồn, là do cậu tưởng tượng sao?

Lần tới, nếu có cơ hội, cậu định sẽ quan sát Merry trong lúc chiến đấu. Ấn tượng về Merry là chỉ đơn thuần cầm một cây gậy trông như tích trượng, không bao giờ chịu lên phía trước, không chịu chữa trị tử tể, không hăng hái, chỉ đứng ì một chỗ. Nhưng liệu có thật như vậy không?

Buổi chiều, nhóm goblin đầu tiên bọn cậu gặp có ba con, không phải lúc để cậu vội vàng tìm hiểu khuynh hướng hành động của Merry. Sau đó, bọn cậu mãi không gặp được nhóm goblin phù hợp hay những con goblin

đi lẻ. Thế rồi, trên đường rời khỏi khu thành cũ, bọn cậu bất ngờ bắt gặp hai con goblin. Vì đó là khoảnh khắc đầu tiên ngay khi chạm mặt nên bất thành linh trở thành một cuộc hỗn chiến. Chẳng có thời gian cho Shihoru cùng Merry vốn ở tuyến sau lùi lại. Một con goblin tấn công nhắm vào Merry.

“Đừng có ngăn ra...” Ranta lao người vào con goblin và đẩy ngã nó, “như vậy chứ, con nhỏ chết tiệt...!”

“Ai ngăn người vậy hả...!” Đúng là Merry không có vẻ gì là đang ngăn ra cả. Một con goblin khác nhảy về phía Shihoru. Merry hây một tiếng, mạnh mẽ vung cây tích trượng đập con goblin. Đó là đòn Smash [Cường đả], một kĩ năng trong thuật phòng thân của tu sĩ. Manato cũng đã học kĩ năng này nên không thể nhàn được.

Đối phương có hai con goblin, ngay từ đầu tình hình đã theo chiều hướng tốt. Dù vẫn để ý phía sau lưng goblin, thỉnh thoảng Haruhiro lại đánh mắt sang Merry. Cậu nghĩ bụng, không phải. Cây trượng đó không phải để làm màu. Cô ấy có học kĩ năng phòng thân nghiêm chỉnh. Tuy không muốn lên phía trước, nhưng cô ấy đã bảo vệ Shihoru.

Bên cạnh đó, con goblin đang cố sống cố chết bám lấy Moguzou, cậu ấy bị ăn một cú húc đầu vào cằm. Merry chăm chú quan sát tình huống đó với vẻ mặt nghiêm túc. Ngay sau đó, cô ấy khẽ lắc đầu. Vậy tức là trường hợp này vẫn ổn, chưa cần phải chữa trị.

Merry chỉ đứng ì ra? Không hăng hái? Đâu phải thế. Merry luôn quan sát tình hình trận chiến từ phía sau, mỗi khi đồng đội bị thương, cô ấy đều đưa ra quyết định. Nếu cần thiết, cô ấy vẫn sử dụng cây tích trượng của mình.

Sau khi trận đánh kết thúc, Shihoru bắt chuyện với Merry. “À, chuyện lúc nãy, rất cảm ơn cậu.”

Merry quay mặt sang hướng khác. “Là chuyện gì vậy?”

Nếu cô ấy không nói chuyện kiểu đấy thì tốt biết mấy. Cứ trả lời “không có gì đâu” như bình thường rồi nở một nụ cười, thì chắc chắn dù là nam hay nữ cũng sẽ yêu quý Merry. Đó hẳn chẳng phải việc gì quá khó khăn. Làm vậy Merry chắc cũng dễ sống hơn. Nhưng sao cô ấy không làm vậy?

Về đến Alterna, sau khi bán chiến lợi phẩm cho tiệm thu mua, Haruhiro gọi Merry lại khi cô ấy định rời đi mà không nói lời nào. “À, Merry, đợi chút đã.”

Merry vừa vén tóc lên, vừa quay người lại với vẻ khó chịu. “Vẫn còn việc gì à?”

Mình đã bảo là cô ấy đáng sợ mà. Cậu chỉ có thể nghĩ được rằng cô ấy muốn bị người ta ghét. Nhưng bọn cậu chẳng phải là đồng đội trong cùng một tổ đội à? Thay vì bị ghét thì được yêu quý vẫn tốt hơn chứ. Nếu nói được ra miệng thì cậu muốn nói như thế. Nhưng cậu lại không thể nói được. Nếu chạm đến vấn đề riêng tư thì có lẽ Merry sẽ bỏ chạy mất. Cậu có cảm giác cô ấy sẽ nói “Tôi chịu đủ rồi, tạm biệt” rồi rời khỏi tổ đội luôn.

“Cũng không hẳn là có việc gì đâu, nhưng sao bọn mình không cùng đi ăn cơm nhỉ? Rồi sau đó cả bọn cùng đến quán rượu nữa.”

“Tôi xin kiếu.”

“... Sao cậu lại dùng kính ngữ?”

Merry nhìn chéo xuống dưới, lông mày hơi nhăn lại. Cô ấy giận rồi sao? Nhưng chẳng hiểu sao trông cũng giống như đang xấu hổ. “... Không có ý gì đặc biệt đâu.”

“À, vậy à. Xin lỗi vì tự dừng lại bắt bẻ chuyện kì cục như vậy.”

“Không có gì...” Merry suýt thì bấu môi nhưng ngừng lại, nhìn xuống và lắc đầu. Sau đó, cô ấy nói “Hẹn gặp lại...”, có lẽ cũng tính nói tiếp là “vào ngày mai”. Với một Merry lúc nào cũng lảng lạng đi mất thì việc này thật hiếm thấy. Nhưng cuối cùng cái việc hiếm thấy ấy đã không xảy ra. Merry chỉ quảng lại câu “Hẹn gặp lại” rồi quay lưng về phía bọn Haruhiro.

Merry bước đi rất nhanh. Nhưng dáng đi của cô ấy hơi lạ. Không hiểu sao trông có vẻ vội vã.

Ranta xì một tiếng. “...Thật đúng là một đứa con gái đáng ghét. Thật sự đấy.”

“Vậy, à...?” Moguzou xoa xoa cằm. Tuy vẫn còn mỏng, nhưng râu cậu ấy đã mọc lún phún. *Cậu đúng là đồ rậm râu, Moguzou à.* “Tớ cảm thấy, hôm nay, cô ấy hơi khác.”

Yume vừa ừm ừm vừa gật đầu. “Đúng là có khác nha. Merry hôm nay có hơi dễ thương đấy. Không hiểu sao Yume cảm thấy thế.”

Ranta lườm Yume toé khói. “Đừng có cái gì cũng nói dễ thương này dễ thương nọ nữa. Phạm vi áp dụng từ dễ thương của bà rộng quá rồi, chẳng hiểu có ý nghĩa gì không nữa.”

“Kiểu như Ranta thì không hiểu cũng được. Yume cũng chẳng mong Ranta hiểu đâu.”

“Đúng là chẳng dễ thương chút nào!”

Sau khi can ngăn Ranta và Yume, cả bọn đi tìm mũ giáp cho Moguzou. Trong chợ có quây hàng ven đường bày bán mũ giáp sắt cũ, ở đó, loại mũ giáp gọi là barbute có giá khá rẻ. Barbute là loại mũ chỉ được rèn bằng một tấm sắt, tương ứng với cấu tạo đơn giản là giá thành tương đối thấp. Nó có hình dạng giống với ngón chân cái, khi đội lên, chỉ có mắt, mũi, miệng là lộ ra khỏi khe hở hình chữ T. Nhìn qua thì tưởng nó sẽ tuột ra ngay, nhưng bên trong được bọc da nên cũng không đến nỗi. Ranta khơi mào một vụ mặc cả dai dẳng. Chiếc mũ barbute vừa vặn với cái đầu to của Moguzou, nhưng đây rầy vết xước cùng những chỗ lồi lõm, chẳng hề ưa nhìn, đã được hạ giá từ bốn mươi hai silver xuống còn mười tám silver. Chi phí này được chia ra thành: Haruhiro trả bốn silver, Yume và Shihoru mỗi người ba silver còn Moguzou là tám silver.

Trong lúc cả bọn ăn tối ở quây hàng ven đường, Ranta uốn ngược ra về ta đây “Thực ra thế này cũng giống như tôi bỏ ra hai mươi tư silver rồi còn gì! Mấy người, cảm ơn tôi đi!” khiến Yume và Shihoru nhú mày. Haruhiro cũng đến chịu cậu ta, nhưng ngẫm lại thì có lẽ cũng đúng. Nếu không có cái tên Ranta chẳng biết xấu hổ này, có lẽ bọn cậu không thể mặc cả xuống được đến mức giá đấy. Dù hai mươi tư silver có lẽ hơi phóng đại, nhưng nhờ Ranta mà bọn cậu mới tiết kiệm được cỡ mười silver.

“Ừ. Cảm ơn nhé, Ranta.” Khi Haruhiro cố gắng nói với gương mặt nghiêm túc, Ranta bỗng trở nên luống cuống, lúng búng “Ừ, ừ” và cúi mặt. “... M... mà biết vậy là được rồi. Đó là thực lực của tao. Không phải, gọi là gì nhỉ? Giá trị? Là giá trị thực à? Mấy người chỉ toàn xem thường khoản đó thôi. Từ giờ phải chú ý đấy nhé. Nghiêm túc đấy. Thật sự nhờ tui bây. Không, tôi cũng chẳng nhờ đâu...”

Sau bữa ăn, cả bọn định lượn quanh xem áo giáp nhưng cũng đã muộn nên lại dắt nhau đến quán rượu. Có vẻ Merry không đến. Haruhiro đã rủ cô ấy đến quán rượu nên ngược lại, có khi hôm nay cô ấy sẽ không xuất hiện.

“Con nhỏ đó đúng là chẳng đáng yêu gì cả. Có phải là Yume đâu chứ.” Ranta có vẻ vẫn ôm một bụng tức với Merry về vụ cứu cô ấy mà không được lấy một lời cảm ơn. “Còn chẳng chịu chào hỏi, cảm ơn với xin lỗi cho tử tế. Đúng là không thể cứu chữa được. Chỉ được mỗi cái về ngoài. Mỗi cái mẽ thôi. Về ngoài trông cũng nổi bật đấy. Mà cũng chẳng được như cô nàng elf trong tổ đội của Souma.”

“... Nhưng, nhưng mà...” Moguzou vẫn đội nguyên chiếc mũ barbut. Cậu ấy tỏ ra rất thích nó. Dù nó có vẻ làm cậu ấy khó uống thức uống của mình. “Merry, lúc trước, khi dùng phép thuật chữa trị cho tớ, đã nói xin lỗi đấy.”

“Hả? Ông đừng có mà nói dối, Moguzou. Cô ta mà là người như thế à?”

“T... thật đấy. Lúc tớ, bị thương ở đầu. Merry đã chạm tay vào vết thương, sau đấy, khi thấy tớ có vẻ đau, cô ấy đã nói xin lỗi.”

“Đúng rồi, có vụ đó.” Haruhiro vẫn còn nhớ. Dù không nghe thấy nhưng đúng là lúc đấy, Merry đã nói gì đó với Moguzou. “... Ra vậy. Lúc đó thì ra là xin lỗi.”

“Cô ấy cũng bảo vệ tớ nữa...” Shihoru gật đầu. “Tớ nghĩ là, dù cô ấy khó gần nhưng không phải là người xấu xa, nhẫn tâm đâu.”

“Merry quá là đáng yêu.”

“Hôm nay, tớ cũng để ý quan sát Merry...” Haruhiro nói cho cả bọn những đi đầu cậu nhận ra về hành vi của Merry trong khi chiến đấu. Có vẻ Merry vẫn cố gắng hoàn thành chu đáo vai trò của bản thân theo cách riêng của cô ấy. Chỉ có đi đầu, cô ấy không chịu nói ra suy nghĩ của mình. Cô ấy lại còn là kiểu độc miệng, thái độ cũng không tốt nên mới bị hiểu nhầm. “... Tuy không dám khẳng định, nhưng tớ nghĩ nếu bọn mình hiểu rõ ràng cách làm của Merry thì sẽ có thể xử lý mọi việc tốt lên. Nhưng vẫn còn vấn đề là không biết như vậy có được không.”

“Có gì mà không được chứ!” Ranta nốc bia ừng ực rồi thở phà ra bằng mũi. “Nếu đó là phong cách làm việc của cô ta thì đâu có vấn đề gì đúng không? Mà tôi vẫn không thể chấp nhận được câu chuyện con nhỏ chết tiệt đó đang làm việc tử tế đâu.”

“Ngay thời điểm Ranta nghĩ như vậy đã là có vấn đề rồi.”

“Tôi nghĩ thế nào thì liên quan gì đến mấy người? Ý kiến của tôi lúc nào cũng bị mấy người lơ đi còn gì nữa.”

“Đừng có giận dỗi chứ.”

“Tôi thêm mà giận dỗi. Tôi đang nói sự thật thôi. Con nhỏ chết tiệt đó là thứ dị biệt trong tổ đội. Mà tôi cũng chẳng khác mấy.”

Thì ra Ranta cảm thấy như vậy sao? Cậu đã không nhận ra đi đâu đó. Không riêng gì Merry, Haruhiro cũng không nhìn tới Ranta. Là vậy sao?

Nghĩ kĩ thì Ranta cũng là một con người. Khi bị đối xử tệ, cậu ta đâu thể coi như không có gì. Vậy nên mới có chuyện cậu muốn bảo cậu ta rằng “Nếu thế thì mày nên làm chút gì đó với hành vi, lời nói của mình đi”. Dù vẫn cảm thấy cậu ta đúng là tự làm tự chịu, nhưng tính cách không phải thứ nói sửa là sửa được dễ dàng như thế. Ranta của hiện tại cũng có những điểm tốt. Không thể phủ nhận đi đâu đó.

“Tao sai rồi.” Haruhiro cúi đầu. “Xin lỗi Ranta. Từ giờ tao sẽ để ý hơn.”

“Đú... đúng thế đấy! Ph... phải để ý tối đa nhé! Đồng tộc!”

“... Thừa chữ đồng tộc rồi.”

“Gọi một tên tộc là đồng tộc thì có gì không được chứ, đồng tộc!”

“Thật là...” Haruhiro gãi cổ. Cậu cũng chẳng hơi đâu mà giận. Tên này là một thằng nhóc à? Chắc chắn hẳn là một thằng nhóc. Có lẽ chẳng cần đôi co từng tí một mà nên bỏ qua bữa cho xong. Nói mới nhớ, Manato cũng làm như vậy thì phải.

Cậu thở dài rồi nhìn quanh quán rượu thì thấy bóng áo choàng của Orion lọt vào mắt. Là Shinohara. Anh ấy đang lên cầu thang để tới chỗ ngồi ở tầng hai. “... A, tớ qua chào anh Shinohara một chút.”

“Cái gì? Này, Haruhiro, mày định xin gia nhập Orion một mình đấy à! Tao không để mày làm thế đâu, tao cũng sẽ đi.”

“... Không đâu, tao chẳng hề có ý định đó. Mà thôi cũng được.”

“Vậy, vậy, cả tớ nữa.”

“Thế thì Yume cũng đi thử xem sao.”

“Ờ... Nếu, nếu vậy thì, tớ cũng... Ở lại một mình có hơi...”

Không phải cậu không nghĩ tới việc tình huống này là thế nào đây, nhưng rồi cả năm người vẫn lũ lượt kéo nhau lên tầng hai. Trước khi

Haruhiro kịp lên tiếng, Shinohara đã nhận ra và đứng dậy khỏi chỗ ngồi. “A, Haruhiro. Lâu lắm mới gặp em. Mấy người kia là đồng đội của em à?”

Oa. Cái người này, mới chỉ gặp có một lần mà vẫn còn nhớ mình. Ghê thật đấy. Xung quanh Shinohara toàn là người của Orion. Chắc phải hai mươi, không, hơn ba mươi người ấy chứ. Nam khá đông, nhưng nữ cũng chiếm cỡ một phần ba, tất cả đều khoác áo choàng trắng của Orion.

“A, à... Xin, xin chào, ừm...”

“Nào, qua bên này đi. Hayashi, cậu sắp xếp chỗ ngồi cho mấy cô cậu này được không?”

“Vâng, anh Shinohara.” Người con trai tóc ngắn mắt híp được gọi là Hayashi mang bàn và ghế ra từ chỗ của mình. “Xin mời đến đây.”

Shinohara ngồi xuống một cái ghế xếp xung quanh chiếc bàn mà Hayashi mang ra, bọn Haruhiro cũng được mời ngồi xuống. Người của Orion không nhìn chăm chăm về phía bọn cậu mà chỉ ôn tồn cười nói với nhau. Thanh lịch quá. Dễ chịu quá. Dù chưa gọi nhưng đồ uống đã được đem lên. Moguzou hay Yume với Shihoru thì không nói làm gì, đến cả Ranta cũng trở nên ngoan ngoãn khác hẳn ngày thường. Orion đúng là đỉnh thật.

“VẬY, Haruhiro, mọi việc sao rồi? Có vẻ em vẫn chưa mua huy hiệu đoàn lính, nhưng đã quen với cuộc sống sinh hoạt này chưa?”

“Ừa? Làm sao anh biết được em vẫn chưa mua huy hiệu?”

“Mọi người đều tò mò về lính mới mà. Các em vẫn hay đi đến khu thành cũ Damurou đúng không? Có người còn lên gọi các em là Goblin Slayer^[11] đấy.”

“À... Đúng là bọn em chỉ toàn đấu với lũ goblin thôi.”

Dừng lại một lúc, Shinohara chỉnh tư thế ngồi. “Chuyện của đồng đội các em thật là đáng tiếc.”

“... Vâng.” Haruhiro nhìn xuống bàn, nắm chặt hai tay với nhau. Anh ấy biết đến cả việc đó cơ à? Nhưng có lẽ là vậy đấy. Alterna mà mới đầu ai cũng tưởng là rộng lớn, thực chất là một thành phố khép kín, nơi tất cả mọi thứ đều bị nhốt vào một không gian bị giới hạn. Thế giới của lính tình nguyện cũng chỉ là một phần trong đó mà thôi. Nếu không định che giấu thì chẳng mấy chốc, bất cứ việc gì cũng sẽ lan ra. Có vẻ cậu nên xác

định tinh thần như thế sẵn. “... Nói thế nào nhỉ, em cũng thấy đáng tiếc lắm. Cậu ấy là một người rất tốt.”

“Nghe có hơi tự đại, nhưng anh hiểu nỗi đau khổ khi mất đi đồng đội. Vì anh cũng đã trải qua việc đó rồi.”

“VẬY... Ạ? Chuyện đó...”

“Xin các em đừng quên đi nỗi đau đó.” Shinohara nhìn khắp cả bọn Haruhiro bằng đôi mắt điếm tĩnh nhưng chứa nỗi buồn sâu thẳm. “Kể cả có phải ôm theo nỗi đau thì các em vẫn phải tiến lên. Hãy ghi tạc điếu đó trong lòng. Hãy quý trọng những đồng đội hiện tại. Hãy quý trọng quãng thời gian các em cùng nhau trải qua. Thử đó một khi đã qua đi rồi thì sẽ không bao giờ quay lại nữa. Sẽ có những việc làm ta hối tiếc. Nhưng hãy cố hết sức để không còn ân hận.”

Khi lắng tai nghe những lời của Shinohara, bọn Haruhiro bất giác đặt tay lên ngực. Quý trọng đồng đội hiện tại. Khi Manato còn sống, giá như cậu biết trân trọng cậu ấy hơn. Giá như cậu có thể hiểu Manato hơn. Nhưng không được nữa rồi. Chính vì vậy, cậu phải quý trọng quãng thời gian trải qua cùng các đồng đội hiện tại. Để không phải hối hận nữa.

Chính mình cũng không biết lúc nào mình sẽ chết. Cả Moguzou, Ranta, Yume, Shihoru, và cả Merry cũng vậy. Cậu không muốn khi ai đó ra đi, cậu sẽ lại nghĩ rằng giá như lúc đó mình đã làm như vậy. Cậu cũng không muốn mọi người có suy nghĩ đó.

“Anh Shinohara, em có chuyện muốn thảo luận với anh.”

“Là gì vậy? Miễn là việc anh có thể trả lời.”

“Chuyện về Merry ạ. Hôm qua, anh đã nói chuyện với cô ấy nhỉ. Chắc hẳn anh cũng biết việc cô ấy gia nhập tổ đội của bọn em.”

“Đúng vậy. Cô ấy làm sao à?”

“Nếu anh biết điếu gì về Merry thì em mong anh nói cho bọn em. Có lẽ bọn em hỏi nhần địa chỉ, nhưng em nghĩ, dù có nằng nặc gặng hỏi nhân vật chính, thì cô ấy cũng sẽ không nói cho bọn em.”

Shinohara gõ ngón trỏ lên bàn đúngm một cái. “... Chuyện đó thì Hayashi sẽ thích hợp hơn anh. Trước đây, cậu ấy ở trong cùng tổ đội với Merry.”

“Hả...?” Haruhiro nhìn sang Hayashi đang nâng cốc rượu ở bàn bên cạnh. Hayashi đón lấy ánh nhìn của Haruhiro rồi ra dấu chào.

18. Câu chuyện của cô ấy

Tôi cùng Merry là đồng đội từ khi còn làm lính tình nguyện tập sự. Chiến binh có tôi và Michiki, pháp sư là Mutsumi, đạo tặc là Ogu, còn tu sĩ là Merry. Tôi nghĩ tổ đội của bọn tôi thuộc diện làm ăn thuận lợi. Giống như các cậu, bọn tôi cũng đến khu thành cũ Damurou săn goblin để kiếm tiền, chỉ khoảng mười ngày đã mua được huy hiệu đoàn lính. Bọn tôi sắm sửa trang bị, học kỹ năng rồi bắt đầu săn lũ kobold ở khu mỏ Cyrene, cách Alterna tám kilomet về phía Tây Bắc. Kể cả sau lúc đó, chúng tôi cũng gần như không gặp nguy hiểm gì. Tôi khi ấy đã nghĩ, đó là đi đầu đương nhiên, nên hoàn toàn không nhận ra.

Người đem lại cảm giác an toàn trong những cuộc chiến của bọn tôi chính là Merry. Cô ấy dù có vẻ ngoài hoàn mỹ, như các cậu thấy đấy, nhưng không bao giờ khoe khoang. Cô ấy lúc nào cũng rạng rỡ, khỏe khoắn, hay cười, tới mức bầu không khí của tổ đội chẳng có lúc nào trở nên u ám. Hơn nữa, cô ấy không chỉ học Ma thuật ánh sáng mà còn học cả thuật phòng thân, và cùng sát cánh chiến đấu với tôi hay Michiki. Tất nhiên, cô ấy cũng không lơ là công việc của một Healer [Người chữa trị]. Dù chỉ là một vết xước, cô ấy cũng sẽ chữa trị ngay lập tức. Trong tổ đội của bọn tôi, hàng trước có ba người, tôi, Michiki và Merry, nếu bị thương sẽ được Merry chữa trị ngay, khi Mutsumi hay Ogu gặp nguy hiểm, Merry cũng không ngần ngại ra tay giúp đỡ. Tóm lại, một mình Merry làm công việc của ba người. Dù vậy, bọn tôi vẫn định tiếp tục chiến đấu chỉ với năm người. Vì như thế thật dễ dàng. Bọn tôi đâu chỉ có năm người, tính ra thì có đến bảy người đấy chứ.

Tình cờ là có rất nhiều lính tình nguyện cùng đợt với bọn tôi, có cả những tên xuất sắc vượt trội hơn hẳn, nên bọn tôi cũng không được chú ý lắm. Nhưng càng chiến đấu, bọn tôi càng tự tin hơn. Lúc đó, bọn tôi chẳng biết sợ là gì cả. Đi đầu đó là tất nhiên, tại bọn tôi hầu như không có cảm giác sợ hãi. Nhưng bây giờ thì tôi hiểu được. Merry quả nhiên rất khác bọn tôi. Mỗi khi bọn tôi bị thương, cô ấy chắc chắn sẽ lo sốt vó, nên luôn chữa trị

ngay lập tức. Vì chỉ một sai sót nhỏ cũng có lúc khiến mọi thứ bung bét trong nháy mắt, nên có lẽ cô ấy trở nên nôn nóng muốn ngăn chặn đi đầu đó. Chắc rằng cô ấy đã biết. Thực ra, chiến thắng của bọn tôi chỉ trong đường tơ kẽ tóc mà thôi. Bọn tôi lại không biết đi đầu đó. Bọn tôi đã quá ngạo mạn. Vì có cả những tổ đội khác cũng đang tiến đánh khu mỏ Cyrene nên bọn tôi không muốn để thua họ. Bọn tôi nghĩ rằng mình sẽ không thua. Bọn tôi đi vào sâu bên trong. Sâu hơn nữa. Và chuyện đó xảy ra ở tầng năm của khu mỏ, nơi tôi không thể nào quên.

Có thể các cậu đã biết, kobold là chủng tộc hình người với cái đầu giống như đầu chó đầy lông lá, vóc dáng hơi thấp hơn con người một chút. Nhưng bên dưới khu mỏ, có rất nhiều con kobold lớn, cao đến một mét bảy và bọn này đặc biệt khó nhằn. Chúng không thông minh bằng con người nhưng cũng đã xây dựng được một xã hội giai cấp nghiêm ngặt, có kĩ thuật luyện kim, chú thuật cũng được phát triển. Chúng giỏi hành động theo nhóm, ít nhất có một bộ phận là những chiến binh dũng cảm, không biết sợ. Bọn tôi đã quen với việc hạ gục những con kobold ấy và xuống đến tầng năm trong một ngày. Nói thẳng, bọn tôi nghĩ rằng mình mạnh hơn, ưu việt hơn lũ kobold. Dù vậy, cũng không phải chúng tôi đã chủ quan. Có không chủ quan đi nữa thì nó cũng đã trên cơ bọn tôi rồi.

Xuất phát từ bộ lông đốm trắng đen cùng với việc đã giết không biết bao nhiêu lính tình nguyện, nó được gọi là Đốm tử thần hay Dead Spot. Tôi từng nghe chuyện nó dất theo một ít thuộc hạ đi tuần trong khu mỏ. Nếu chẳng may gặp phải Dead Spot thì phải chạy ngay không chậm trễ! Nó thỉnh thoảng cũng xuất hiện ở gần cửa vào khu mỏ. Kể cả ở những chỗ gần mặt đất cũng phải đặc biệt chú ý. Bọn tôi cũng biết những đi đầu đó nhưng vẫn mất cảnh giác. Vì đến cái bóng của Dead Spot bọn tôi cũng đã nhìn thấy lần nào đâu. Dù vậy, khi một con kobold to tướng, to quá mức, trông có vẻ là Dead Spot tiến tới gần từ phía đối diện, bọn tôi cũng không vô tư lạc quan đến mức cho rằng có thể chiến thắng. Chỉ có đi đầu, ở đó là tầng năm, cách mặt đất quá xa, chẳng thể chạy trốn dễ dàng được. Bọn tôi đã nghĩ, đành phải liều thôi.

Michiki và tôi thay phiên nhau cầm chân con Dead Spot, Merry, Ogu cùng Mutsumi dọn dẹp lũ lâu la. Bọn tôi đã hành động theo chiến thuật đấy. Lúc đầu, mọi việc vẫn ổn. Đúng như đồn đại, Dead Spot là một kẻ địch mạnh nhưng hai người là tôi và Michiki vẫn có thể kiềm chế được nó,

còn nhóm Merry làm số lượng lũ lâu la giảm đi một cách ổn thoả. Khi ai đó bị thương, Merry sẽ ngay lập tức chữa trị. Vào khoảnh khắc không còn con thuộc hạ nào, tôi đã nghĩ bọn tôi có thể thành công. Bởi vì, con Dead Spot đã bị thương còn bọn tôi vẫn lành lặn. Nói đúng ra phải là, dù nhận vô số vết thương nhưng bọn tôi vẫn lành lặn.

Tôi non nớt và nông cạn, nên đã đoán sai. Thời điểm ấy, nếu bỏ chạy thì có thể bọn tôi đã cắt đuôi được Dead Spot và nấu mình ở đâu đó rồi. Nhưng chúng tôi đã không làm thế. Bọn tôi tấn công con Dead Spot, khiến bộ lông đốm của nó vấy đầy máu. Nhưng dù tôi và Michiki hay Ogu có chém bao nhiêu đi chăng nữa, Merry có đập hay Mutsumi có dùng ma thuật bắn trực tiếp đi nữa, nó vẫn không chịu ngã xuống. Đến cử động của nó cũng chẳng hề chậm chạp đi. Thể lực của nó dường như là vô cùng vô tận, cơn đau từ những vết thương chẳng làm nó yếu đi mà ngược lại, càng khiến nó hung hãn. Nó là loại dị thường, còn bọn tôi thật tầm thường. Đầu tiên, Ogu bị móng vuốt của nó cào lên mặt. Trong khi Merry đang chữa cho Ogu, Michiki bị nó dùng sức bẻ gãy cánh tay trái. Khi Michiki đang được chữa trị thì tôi bị nó đánh bay rồi ngất xỉu.

Tôi bất tỉnh cùng lắm là 30 giây. Nhưng trong khoảng thời gian đó, Ogu đã bị giết. Merry đang cố kéo dài sự sống cho Mutsumi đã hấp hối. Còn Michiki khắp người toàn là vết thương, đang cố cản chân Dead Spot.

Sau khi tỉnh dậy, tôi liều mạng thu hút sự chú ý của Dead Spot để Michiki có thể rút lui. Tôi ngỡ như nhìn thấy con Dead Spot e ngại phép thuật cuối cùng Mutsumi phóng ra trước khi tắt thở. Không, chỉ là tôi muốn nghĩ thế mà thôi. Trong chốc lát, tôi đã bị Dead Spot dấn đến chân tường. Nhanh lên, Merry. Nhanh cứu Michiki. Tôi đã gào lên như thế không biết bao nhiêu lần. Tôi đã không nhận ra cho đến khi Merry hét lại với mình.

... Xin lỗi, Hayashi, tớ xin lỗi, tớ không dùng được phép thuật nữa.

Phép thuật không phải thứ có thể dùng bao nhiêu tùy thích. Để có thể sử dụng được sức mạnh của nguyên tố hay sức mạnh của thần linh, pháp sư và tu sĩ phải tiêu hao sức mạnh tinh thần hay còn gọi là ma pháp lực. Cả tôi cũng biết được tầm đó. Không, tôi đã không biết gì. Dù biết Mutsumi và Merry đều tận dụng mọi cơ hội để thi triển nhằm tích trữ ma pháp lực, nhưng lúc này, tôi lại không nắm rõ được họ còn lại bao nhiêu ma pháp lực, còn dư dả không, hay đã gần hết. Mutsumi và Merry không để bọn tôi bận tâm

về việc đó. Cứ lúc nào cần sẽ có ma thuật phóng ra. Vết thương sẽ được chữa trị. Chúng tôi đã có cảm giác như vậy. Vì thế, bọn tôi còn chẳng nghĩ xem hai người đã cực khổ đến mức nào.

Ngay ở giai đoạn xử lý xong lũ lâu la, Merry chắc chắn đã sử dụng khá nhiều ma pháp lực. Và khi cuộc chiến kéo dài thì nó cuối cùng đã chạm tới đáy.

Người đã cứu tôi và Merry chính là Michiki. Michiki đã dốc hết sức lực còn lại, đối mặt với Dead Spot, vừa tung liên tiếp các kỹ năng, vừa bảo tôi và Merry “Chạy đi”. Merry phản kháng, định lao về phía con Dead Spot. Tôi đã cản Merry lại. Tôi đã kéo cô ấy chạy đi. Tôi không có gì để biện hộ. Tôi đã bỏ mặc đồng đội. Michiki đã chịu những vết thương không thể cứu chữa được, nên ít nhất, tôi muốn hoàn thành tâm nguyện của người bạn đã đánh đổi tính mạng để giúp chúng tôi chạy thoát.

Tôi không ngờ mình còn có thể sống sót trở về mặt đất từ tầng năm. Mất một ngày rưỡi cùng không biết bao nhiêu lần suýt chết. Nhưng bọn tôi đã mất đi những đồng đội quan trọng, những người bạn, mất đến ba người một lúc. Đặc biệt là Merry ở trong tình trạng rất tệ. Cô ấy là tu sĩ, là Healer [Người chữa trị] cứu giúp đồng đội, vậy mà để tận ba người chết đi, lại được cứu mạng bởi đồng đội của mình. Kể từ đó, tôi không còn nhìn thấy nụ cười của cô ấy thêm lần nào nữa. Có lẽ cô ấy cho rằng mình không có tư cách để được vui cười.

Sau đó, bọn tôi được anh Shinohara đem về và gia nhập Orion, nhưng Merry lập tức rời đi. Có lẽ, sự ấm cúng của Orion lại khiến cô ấy cảm thấy đau khổ.

Kể từ đó, chỉ cần được mời, Merry sẽ tham gia vào các tổ đội. Nhưng dù gia nhập tổ đội nào, cô ấy cũng không ở lại lâu. Những lời đánh giá mà tôi nghe được khác hoàn toàn với Merry mà tôi từng biết, nên tôi thấy lo lắng và đã có lần gặp nói chuyện. Cô ấy chỉ toàn nói mình vẫn ổn, khiến tôi không thể không cảm thấy một bức tường chắn giữa chúng tôi. Ánh mắt cô ấy như đang nói rằng, cô ấy đau khổ khi thấy tôi ở trước mắt. Đối với cô ấy, tôi chắc chắn là thứ tượng trưng cho quá khứ đã mất đi. Cô ấy cần tương lai. Đó không phải là tôi. Michiki, Mutsumi, Ogu, những người đã chết hay tôi, kẻ giống như một hồn ma với cô ấy, đều chỉ là quá khứ. Cô ấy phải tự mình tìm kiếm. Nếu không, đến một lúc nào đó, cô ấy sẽ sa vào vũng lầy, không thể cử động được, và rồi, ngừng thở.

19. Trước mắt thì ngày mai...

Trước khi gặp mặt Merry ở cổng Bắc lúc tám giờ sáng, mà nói chính xác hơn là từ trước khi đi ngủ tối hôm qua, trong đầu cậu chỉ toàn những suy nghĩ như *phải làm sao đây, phải nói gì với cô ấy, bọn mình nên làm thế nào mới được*. Cậu không đưa ra được kết luận nào. Khi tới khu thành cũ Damurou, cả bọn phải tập trung vào *công việc*, lấy đâu ra thời gian để đầu đầu vì những chuyện khác. Quãng thời gian cần phải được trân trọng cứ thế vùn vụt trôi qua, sau khi quay lại Alterna, cuối cùng, cậu đã có thể nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

“Merry, tớ có chuyện muốn nói với cậu.” Haruhiro nói thẳng ngay khi ra khỏi cửa hàng thu mua. Merry đáp lại “Vậ à” rồi vòng tay ôm lấy người mình như thủ thế. “Cậu nói nhanh lên.”

Hôm nay, bọn Haruhiro rất kì lạ. Mọi người chắc chắn đều nghĩ rằng, không biết nên cư xử với Merry như thế nào. Tất nhiên việc ấy là bởi hôm qua, bọn cậu đã nghe được chuyện của Merry từ Hayashi, nhưng nhân vật chính không biết đi đâu đó. Merry chắc hẳn chỉ đơn thuần cảm thấy kì quặc và dự cảm gì đó thôi.

Chẳng hạn như chia tay, hay kết thúc.

Haruhiro sẽ nói: “Xin lỗi nhưng cậu rời khỏi tổ đội được không?”. Merry sẽ lập tức đáp lại “Hiều r ấ” và bỏ đi một cách nhanh gọn. Merry hiện giờ đã chuẩn bị cho việc đó. Cậu thấy như vậy.

Chẳng lẽ lúc nào cũng như thế này sao? Tổ đội nào cũng vậy, lần nào cũng vậy. Như thế thật quá đáng buồn.

“Merry.”

Với ý muốn truyền đạt rằng *cậu sai rồi, không phải như vậy đâu*, Haruhiro gọi tên người đồng đội, mắt không rời khỏi mắt cô ấy.

Merry hơi nhúu mày. Không chỉ Haruhiro mà Moguzou, Yume, Shihoru, Ranta cũng đều chăm chú nhìn Merry. Merry nhận ra đi đâu đó, cứng người lại với vẻ bất an. *Tớ bảo là cậu sai rồi, không phải thế đâu*.

“Merry. Tổ đội của bọn tớ từng có tu sĩ. Cậu ấy tên là Manato. Manato đã chết rồi. Có lẽ nói là bọn tớ đã khiến cậu ấy chết thì chính xác hơn. Bọn tớ đã quá dựa dẫm vào Manato. Cậu ấy có điểm hơi cầu toàn. Mỗi khi bọn tớ bị thương, kể cả chỉ là vết xước đi nữa, cậu ấy vẫn chữa trị ngay. Cậu ấy là một Healer [Người chữa trị] đáng tin cậy và cũng là Tank [Chịu đòn]. Cậu ấy luôn đứng ở tuyến đầu cùng với Moguzou. Ngoài ra, cậu ấy còn là thủ lĩnh của bọn tớ nữa, nghĩa là một mình Manato kiêm đến ba vai trò. Tớ đã nghĩ rằng, cậu ấy thật tuyệt. Nhưng rồi, đi đâu đó trở thành việc đương nhiên. Tớ nghĩ với Manato cũng chẳng dễ dàng gì. Nhưng cậu ấy lại không thể hiện đi đâu đó ra bên ngoài. Tớ đã không tưởng tượng xem cảm xúc của Manato như thế nào. Bây giờ thì tớ chỉ có thể tưởng tượng mà thôi. Vì Manato đã chết rồi. Cậu ấy không còn nữa.”

Có lẽ Merry đã đi đến nhận định là bản thân và Manato thật giống nhau. Hoặc cũng có thể, Merry có cả suy nghĩ rằng, Haruhiro nói chuyện này vì đã biết được quá khứ của cô ấy.

Haruhiro đã luôn phân vân. Cậu nghe chuyện từ Hayashi. Cậu đã biết được đại khái trước kia đã có chuyện gì, cũng hiểu tương đối tại sao hiện giờ Merry lại trở nên như vậy. Cậu có nên nói thế với Merry không. Nhưng, cậu cảm thấy có gì đó khang khác.

Chính vì gặp phải chuyện như thế này, nên mới thành như thế. Haruhiro nghĩ rằng con người chẳng đơn giản, đơn thuần như vậy, cũng không phải cậu nhìn thấu được cõi lòng của Merry. Cậu đâu thể thiếu suy nghĩ mà nói rằng “Tôi hiểu cậu” được. *Thứ mình có thể bộc bạch chỉ có chuyện của chính bản thân mình thôi.*

“Khi Manato mất đi, nói thật, tớ đã nghĩ thế là hết. Không có Manato thì chẳng thể làm được gì. Nhưng dù Manato đã chết rồi, thì bọn tớ vẫn đang sống. Mà đã sống thì đâu thể không làm gì. Trước mắt chỉ còn cách sống qua ngày như một lính tình nguyện. Mà bọn tớ vẫn đang còn là tập sự thôi. Thế nên, bọn tớ đã mời Merry. Nếu không có tu sĩ thì sẽ chẳng làm được việc gì hết. Lí do chỉ có vậy thôi. Ngoài ra không còn gì khác. Nhưng mà tớ, Ranta, Yume, Shihoru đâu là lũ vô công rồi nghề Moguzou được gia nhập tổ đội của kẻ tên là Kuzuoka nhưng lại bị đuổi đi, còn bị cuốn mất hết tiền. Manato đã tập hợp bọn tớ lại, dù không hoàn hảo thì bọn tớ đã cùng nhau trở thành một tổ đội, rồi thành đồng đội của nhau. Chỉ có vậy thôi. Nhưng bọn tớ đã trở thành đồng đội. Có những lúc khó khăn, có

những lúc tức giận, cũng có những lúc tranh cãi nảy lửa. Nhưng quả thật, mọi người đều là những đồng đội đáng quý. So với lí do vì sao trở thành đồng đội, việc hiện tại chúng ta là đồng đội còn quan trọng hơn nhiều. Tôi nghĩ rằng, Merry cũng là đồng đội của bọn tôi.”

Merry không nói gì. Ngoài việc thỉnh thoảng chớp mắt, cô ấy chỉ nhìn chằm chằm ngược lại vào mắt Haruhiro.

“... Tôi cũng,” Shihoru khẽ giơ tay lên, “nghĩ cậu là đồng đội.”

“Đúng vậy đó.” Yume cười toe toét. “Merry cực kì đáng yêu mà.”

“Tôi, tôi nghĩ,” Moguzou vẫn đội nguyên chiếc mũ barbut, “đương nhiên, bọn mình là đồng đội rồi, có bạn Merry tôi thấy yên tâm lắm.”

Ranta hừ mũi một tiếng. “Tôi cũng, vụ đó ý mà. Làm ồn lên chỉ vì một vết thương còn con ả. Không phải tôi không tự kiểm điểm đâu. Mà chuyện đó... ờ thì, chẳng phải chúng ta là đồng đội à?”

“Ngày mai có vẻ sẽ có tuyết rơi mất.” Haruhiro ngược nhìn bầu trời đang dần tối đi. “Tại vì Ranta lại biết tự kiểm điểm cơ đấy. Mong rằng chỉ có tuyết thôi.”

“Tôi cũng có lúc tự kiểm điểm chứ. Năng lực học tập của tôi kinh khủng lắm đấy! Ở cùng với nhau đến tận giờ mà mày không biết đi đâu đó à!”

“Chuyện đó coi như xong và gác qua một bên.”

“Này, Haruhiro! Đừng có mà đường đường chính chính lái câu chuyện đi như thế! Tôi sẽ bị hăng đấy!”

“Tôi nghĩ cũng đến lúc nên làm rõ mục tiêu rồi. Dù chỉ là mục tiêu trước mắt thôi nhưng...” Haruhiro thăm dò biểu cảm của Merry. Merry chẳng khác gì lúc trước, chỉ chăm chú nhìn Haruhiro. *Có lẽ cô ấy vẫn chưa cự tuyệt bọn mình. Mình muốn nghĩ như thế. Trước tiên như thế là được.* “... Từ trước đến nay nó vẫn mơ hồ lắm. Chẳng giống cảm giác liều mạng kiếm tiền để mua huy hiệu đoàn lính mà chỉ như đang sống qua ngày. Tôi muốn ngừng việc đó lại và quyết định phương hướng tiến lên một cách đàng hoàng.”

“Mục tiêu là trở nên vô cùng giàu có! Sau đó là chinh phục thế giới...!”

Haruhiro mặc kệ Ranta, nói những suy nghĩ của mình cho mọi người. Trừ tên Ranta ồn ào cùng Merry vẫn đang im lặng, mọi người đều tán thành ngay lập tức.

“Tôi chỉ có hứng thú với tiền và quyền lực thôi! Tôi cũng muốn mình được nổi tiếng với phụ nữ. Cứ có tiền và quyền thì muốn gì chẳng được... Với mục tiêu trước nhất của trước nhất của cực kì trước nhất, thế là ổn đúng không?”

Yume thở dài. “Nói vừa dài, vừa dai, vừa linh tinh, thật phiền phức!”

Quá chính xác, vừa nghĩ vậy, Haruhiro vừa nhìn Merry chăm chú. “Ý kiến của Merry thế nào?”

Merry cup mắt xuống, cảm hơi thu lại. *Đây là gạt đầu đúng không?* Cậu quyết định hiểu như thế.

“Vậy bọn mình cùng ăn tối nhé?”

“Thôi.” Merry nhỏ giọng nói thêm. “... Chưa được.”

“Vậy à?”

Bất kể việc gì cũng đâu thể thành công ngay được. Dù cậu đã sử dụng khoảng thời gian quý giá, thứ mà không biết khi nào sẽ cạn, cuối cùng chỉ để tiến thêm một bước, thì có lẽ lúc đó, kết thúc đã đuổi đến rất gần. *Thế nên mình mới vội vàng chứ. Nhưng mình đã tiến được một bước rồi.* Những kẻ còn dưới mức trung bình như bọn Haruhiro chỉ có cách tiến lên phía trước từng chút một như thế này thôi.

Khi quay lưng đi, Merry rõ ràng đã nói “Vậy, hẹn ngày mai gặp lại”.

Trước mắt thì, ngày mai sẽ đến.

20. Vinh quang nhỏ bé của Goblin Slayer

Cả thức dậy và lục tục chuẩn bị khi tiếng chuông báo sáu giờ sáng vang lên, ăn bữa sáng qua loa và đến trước cổng Bắc lúc tám giờ. Bọn cậu tụ họp với Merry và hướng đến khu thành cũ Damurou. Việc làm bản đồ cho khu thành cũ vẫn chưa hoàn thành, nên bọn cậu vừa vẽ bản đồ, vừa lùng tìm bọn goblin.

Nếu có nhiều nhất ba con goblin, bọn cậu có thể xử đẹp chúng mà không cần quá gắng sức. Nhưng trong trường hợp có lần goblin hạng nhẹ cân kiểu chuyên né tránh thì phải chú ý. Thỉnh thoảng, bọn cậu cũng gặp những con goblin mang theo vũ khí tầm xa. Chủ yếu vẫn là đoản cung thô sơ, mũi tên có tốc độ chậm, uy lực chẳng ăn thua, nên cũng không đáng sợ lắm, nhưng nỏ thì rất nguy hiểm. Nếu tên bắn ra từ nỏ trúng vào chỗ hiểm thì có khả năng chết ngay lập tức. Loại goblin trang bị nặng có lúc khỏe bất thường, nên nếu coi nhẹ chúng sẽ phải trả giá đắt.

Trường hợp có từ bốn con trở lên, hễ đi đầu kiện tương đối không tốt, bọn cậu sẽ bỏ qua. Mà bốn con cũng đã là giới hạn.

Nếu từ năm con trở lên, bọn cậu sẽ coi như không thấy. Đối với những địa điểm tập trung năm, sáu con goblin hay nhiều hơn nữa, nên nghĩ rằng đó là lãnh địa của một tộc hay một bộ lạc. Lân cận sẽ còn vài nhóm giống như thế nên nếu ra tay thì chẳng khác gì dẫm lên đuôi cọp cả.

Mấy con goblin hành động đơn lẻ thường có bộ dạng lôi thôi lếch thếch, nhưng thỉnh thoảng chúng cũng giấu mang theo những thứ có giá trị cao trong túi goblin. Chúng dễ dàng trở thành mục tiêu.

Mỗi ngày một lần, bọn cậu đều đưa chân ghé qua *chỗ đó*.

Lũ goblin ở khu thành cũ phân chia rõ ràng thành loại không hay di chuyển, thích ở yên một chỗ và loại hay đi lang thang khắp nơi. Bọn chúng có vẻ là loại sau. Chúng chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện ở chỗ đó.

Quan sát bóng dáng chúng từ xa làm cậu có tâm trạng đứng ngẩn không yên. *Nhưng không được. Không được nóng vội. Hiện giờ vẫn chưa phải*

lúc. Hiện tại, chỉ có mình nhóm Haruhiro là tổ đội chọn khu thành cũ này làm địa điểm săn bắt. Sẽ không lo bị ai đó cướp mất. Bọn cậu phải tích lũy sức mạnh.

Dù không phải hằng ngày, nhưng khi trở về Alterna, cả bọn hay cùng nhau đến Quán rượu Sherry.

Bọn cậu cũng không phải là có việc gì. Chỉ đơn thuần uống và nói chuyện. Merry không nói mấy nhưng cũng còn hơn trăm vạn lần cái tên Ranta lắm mồm không chịu được kia.

Cũng có lúc bọn cậu bị những lính tình nguyện khác trêu chọc, kiểu như “Chào Goblin Slayer”, hay “Tình hình các cậu thế nào rồi Goblin Slayer?”, hoặc “Damurou có vui không, Goblin Slayer?”. Nói đúng hơn là cứ thò mặt ra ở quán rượu nhất định sẽ bị nói như vậy một, hai lần.

Cũng có lúc Ranta cãi lại “Mấy người ồn quá đi!” nhưng cứ tức mình mấy chuyện con con đấy thì biết bao nhiêu là đủ. Thực ra, Haruhiro không thấy ghét việc này đến mức đó. Cậu cảm thấy gọi như vậy nghe cũng không quá tệ. *Goblin Slayer. Nghe khá hay đấy chứ. Đã thế, bọn này sẽ trở thành những Goblin Slayer đứng đầu đoàn lính tình nguyện cho mà xem.*

Ngày lại ngày, goblin, goblin, goblin. Goblin goblin goblin.

Lúc đầu, cậu nhìn con goblin nào mặt cũng như nhau nhưng giờ Haruhiro đã có thể phân biệt được bọn chúng. Cậu cũng nhận thấy bọn chúng có cực nhiều con đực nhưng lại chẳng có mấy con cái. Theo lời Merry, quá nửa số con cái bị nhốt trong khu thành mới để làm vợ lũ goblin có địa vị cao.

“Tao chẳng thấy ghen tị với cái hậu cung kiểu đấy tí nào...”

“Đến goblin cái có khi còn chê Ranta ấy chứ.”

“Đồ ngốc Haruhiro, mày không biết à, tao đào hoa với cả goblin đấy, cực kì đào hoa! Đừng có khinh thường ngài Ranta, vị vua đào hoa lãng du nhé!”

“Thế nhưng Yume thấy vua đào hoa lần nào bắt chuyện với con gái trong quán rượu cũng đều bị ngó lơ nha.”

“Việc, việc đó, à, ờ? Kể cả tướng quân thường xuyên thắng trận như tôi thì thỉnh thoảng vẫn gặp chuyện như vậy mà...”

“Vua đào hoa mà cũng bị đá à? Dù Ranta là vua đào hoa rất rất đào hoa?”

“Đừng lải nhải vua đào hoa nữa! Đờngốc không hiểu được về quyền rũ của tôi thì chỉ là gở mũi thôi! Ai hiểu được là biết ngay! Chẳng hạn như Merry, nếu bắt buộc phải chọn một trong ba thằng con trai bọn tôi thì sẽ chọn ai nào! Tất nhiên là tôi rồi đúng không!”

“Nếu là tớ, tớ sẽ chọn Moguzou.”

“Gì...?”

“Hả, tớ, tớ á...?” Moguzou mở to hai mắt, trông bất ngờ hơn là ngỡ ngàng.

“Ồ...” Haruhiro lơ đãng nhìn qua lại giữa Moguzou và Merry.

Yume ò lên, vẻ quan tâm, còn Shihoru nhìn về phía Merry và chớp mắt lia lịa.

“Cái, cái, cái... Ái!” Hình như Ranta đã cắn phải lưỡi. “... Cái, cái này là sao hả!? Không phải là tôi, mà lại là Moguzou ấy hả, sao lại có cái lựa chọn như thế được chứ!?”

Merry vẫn bình chân như vại. “Vì cậu ấy cao to, lại còn đáng yêu nữa.”

“... To con... Cái, cái này mình không đo được... Dù làm gì, cũng không đo được... Nhưng mình đây... mà lại thua tên Moguzou... Chết tiệtttttttt!”

“Đáng tiếc thật đấy, vua đào hoa? Nhỉ?”

“Đã bảo đừng có gọi tôi là vua đào hoa rồi mà, đờngốc lép! Bà đang khoét sâu vết thương của tôi đấy...!”

Haruhiro cũng hơi sốc về việc mình thua Moguzou. Hoá ra Merry không thích người khác vì khuôn mặt. Chẳng lẽ do ngày nào cũng nhìn thấy khuôn mặt tuyệt đẹp của mình ở trong gương nên cô ấy không để tâm đến khuôn mặt của người khác? Mà không, Haruhiro với Ranta cũng chẳng phải người có khuôn mặt đặc biệt xuất sắc nên chắc không phải vấn đề đó.

Về ngoài và năng lực của Haruhiro đều thuộc dạng bình thường nhất trong những thứ bình thường, nhưng nhờ đấu với goblin nhiều ngày liên tục đến mức này, quả nhiên cậu cảm thấy tự tin trong trận chiến đối đầu với goblin. *Nhưng không được kiêu ngạo*, Haruhiro tự nói với bản thân. *Mình không phải người sở hữu điều gì đó giống như Renji, Manato hay Merry. Khi Manato còn sống, mình là đứa hoàn toàn dựa dẫm, còn giờ là một Goblin Slayer đang chấp chững bước đi. Người tâm thường như mình nếu lơ là thì cầm chắc thất bại. Kể cả không lơ là thì cũng đã đủ nguy hiểm rồi. Cơ bản là không được mất cảnh giác.*

Về tiền bạc, nếu thuận lợi, một ngày bọn cậu có thể kiếm được hơn mười silver, dù tệ thì cũng ở mức khoảng hai silver. Merry có vẻ đang tro cố định tại một nhà trọ tằm trung, còn bọn Haruhiro vẫn như trước, sống ở khu nhà trọ dành cho lính tình nguyện tệ nhất bèo nhất. Cậu cố gắng giới hạn tiền ăn uống một ngày của mình trong khoảng hai mươi copper, số tiền tích góp được, cậu dùng để đầu tư cho bản thân cũng như cho tổ đội.

Một trong các khoản đầu tư là cho trang bị, một khoản nữa là cho kĩ năng.

Trong trường hợp của Haruhiro, cậu mua đồ phòng vệ cũ gồm có giáp ngực, đai lưng, giáp tay và giáp chân. Tất cả đều làm bằng da thuộc nên rất nhẹ và không cản trở cử động. Về lực phòng thủ thì tạm thời yên tâm được, và cảm giác yên tâm ấy rất quan trọng. Nếu nhờ thợ mài lại vũ khí, thì lưỡi của nó sẽ sắc hơn, cậu dùng nó cũng quen tay rồi. Hiện tại, cậu không định mua mới. Nếu có tiền, thì dền cho trang bị của Moguzou còn hơn.

Moguzou cũng đang cố mua bộ giáp làm từ tấm kim loại mà cậu ấy vẫn hằng mong ước. Tên chính thức của loại áo này là giáp trụ, vốn là mặt hàng phải đặt làm. Nhưng nếu đặt hàng ở tiệm rèn áo giáp thì rẻ cũng mất đến hơn mười đồng vàng chứ chẳng phải vài đồng. Tất nhiên, bọn cậu chắc chắn không với tới, nên sẽ tìm đồ đã qua sử dụng phù hợp rồi nhờ tiệm rèn giáp chỉnh lại kích thước. Dù thế, nó vẫn thuộc về một thế giới đáng ghét với mỗi bộ phận tốn vài chục silver.

Hiện tại, Moguzou đã có được giáp hông, giáp lưng, giáp vai, giáp tay cùng một loại giáp chỉ che được phía trước từ cẳng chân trở xuống gọi là xà cạp, mặc bên ngoài bộ giáp xích. Mũ giáp vẫn là chiếc barbut. Cậu ấy vẫn dùng thanh cự kiếm nhận được từ guild nhưng nó cũng tàn tạ lắm rồi, không tranh thủ mua cái khác thì gay đấy.

Ranta mua một bộ giáp xích và chẳng hiểu sao cậu ta lại mặc thêm giáp da ở bên ngoài. Có vẻ cậu ta rất thích bộ giáp da có phù hiệu Skullhell. Cậu ta như bị bỏ bùa bởi một chiếc mũ giáp kì quặc, hình như gọi là heaume, có hình dáng như cái xô úp ngược, lúc nào cũng đội trên đầu. Về vũ khí, khi tìm thấy một thanh trường kiếm có vẻ hơi tốt ở chợ, cậu ta nổi hứng mua luôn, và vì lẽ đó, Ranta lại một lần nữa không còn một xu dính túi. Đúng là một tên ngốc.

Yume sắm cho mình áo ngoài và quần dài bằng da thuộc, những thứ này khá hợp với cô ấy. Bên ngoài cô ấy khoác thêm một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu, trông khá ra dáng một thợ săn thực thụ.

Do áo choàng pháp sư cùng mũ pháp sư nhận được từ guild đã sờn và thủng lỗ chỗ nên Shihoru phải mua đồ mới. Gậy thì vẫn dùng cây cũ. Dù sao thì, có vẻ Darsh Magic [Ma pháp bóng tối] mà Shihoru đang tập trung rèn luyện cũng khác với những loại ma pháp khác, nó không bị ảnh hưởng bởi tính năng của gậy. Thực ra, dù không có gậy, cô ấy vẫn có thể sử dụng ngon lành. Shihoru học thêm phép thuật mới Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ].

Haruhiro học thêm từ cô Barbara kỹ năng Sneaking [Lén lút] cùng Swat [Đập ruồi], còn Moguzou học được War Cry [Tiếng hét xung trận]. Ranta học Avoid [Cú đâm lảng tránh] cùng Exhaust [Bại xích hệ]. Yume sau khi học kỹ năng Tinh mắt đã tăng được tỉ lệ tên trúng đích, và có thể nhanh chóng tránh được đòn tấn công của kẻ địch bằng kỹ năng Chuột hang.

Merry vốn đã là tu sĩ có kinh nghiệm cũng như sức mạnh vượt trội hơn hẳn bọn Haruhiro nên việc thực lực của tổ đội được nâng lên là chuyện không có gì nhảm lẫn. Vấn đề là nó đã nâng cao được đến đâu.

Ở phía Tây của khu thành cũ Damurou có một điểm gọi là Lò rèn. Trong tòa nhà không có nóc đó, vẫn còn một vài dấu vết của lò rèn, tuy đã đổ nát quá nửa, nhưng vẫn nhìn ra được hình dạng của lò nung hay đe. Có nhóm goblin gặm nhấm con ở đó.

Cho đến giờ, bọn cậu đã từng nhiều lần ghé qua Lò rèn, thậm chí còn nghỉ ngơi và ăn trưa ở đây, nhưng chưa từng nhìn thấy một con goblin nào.

Hình như ở Damurou, có sự khác biệt đẳng cấp lớn giữa những con goblin sống ở khu thành mới và những con goblin làm tổ ở khu thành cũ. Những con goblin thua trong cuộc tranh giành thế lực ở khu thành mới hay bị đuổi khỏi cộng đồng dường như sẽ phải đến khu thành cũ, nói cách khác là tổng về quê.

Chắc chắn những con goblin kia là các *gương mặt mới*, những kẻ phải rời khỏi khu thành mới theo kiểu như vậy.

Những con mới tới, trước tiên sẽ tìm chỗ dừng chân, nếu nhóm lớn thì sẽ tìm cách xây lãnh địa. Năm con goblin mới tới kia có lẽ định biến Lò rèn này thành căn cứ của mình.

Sau khi đi thám thính và quay trở về chỗ cả bọn đang đợi cách xa Lò rèn một chút, Haruhiro đề nghị “Bọn mình thử xem sao. Chúng có năm con. Con mặc giáp xích cần theo nỏ. Còn lại mặc giáp da, một con cần thương, một con cần đoản kiếm cùng một cái mộc, kiếm và rìu ngắn mỗi loại một con. Tớ cảm thấy cần đầu là con mang nỏ, lãnh đạo bốn con goblin còn lại. Dù kẻ địch mạnh, nhưng sẽ là cơ hội thử thách kỹ năng của bọn mình.”

“Thú vị đấy!” Ranta liếm môi, đặt tay lên chiếc mũ giáp heaume trông như cái xô đang để bên cạnh. “Vậy thì chiến thôi. Còn một chút nữa là vượt mức bốn mươi một Vice [Ác đức] rồi. Thế là tôi sẽ gọi được ác linh Zodiakun vào buổi chiều đấy. Khục khục khục.”

Yume dờn ánh mắt lạnh băng về phía Ranta. “Vậy tiếp theo, Zodiakun sẽ làm được gì cho bọn mình vậy? Hiện giờ, hiếm lắm nó mới thì thầm gì đó vào tai kẻ địch để quấy nhiễu thôi nhỉ.”

“Đừng có ngạc nhiên đấy nhé? Sau khi Zodiakun tăng cấp thì xem kìa! Thịnh thoảng nó sẽ kéo tay kéo chân, gây trở ngại cho kẻ địch... khi nào nó thích.”

Shihoru cười như thể quá kinh ngạc vì chuyện đó. “... Cuối cùng thì vẫn theo hứng mà.”

“Cái đấy là thế này nhé. Vụ kéo chân kéo tay là từ chiều tối trở đi. Còn trước đó thì đấy. Nó tấn công bằng cách thì thầm, báo tin khi có kẻ địch, đùa kiểu ác linh... nếu nó thích.”

Merry cười bằng mũi. “Tính khí quá thất thường.”

“Im đi.” Ranta đội chiếc mũ heaume lên, chuyển sang phong cách đội xô. “Tụi bây thì biết gì về Zodiakun chứ. Mà tụi bây không biết cũng chẳng sao cả. Người hiểu được Zodiakun chỉ cần mình tôi là được rồi. Hê. Hắc ám kị sĩ là những người cô độc. Thậm chí là cô độc ở một tầm cao ý?”

“Tớ, tớ sẽ,” Moguzou gật mạnh đầu, “cố hết sức để thu hút càng nhiều con càng tốt. Đảm bảo sẽ được hai con. Lúc cần kíp, tớ sẽ dùng War Cry [Tiếng hét xung trận] để dọa chúng.”

Shihoru ôm chặt cây gậy, khẽ gật đầu. “... Đầu tiên, tớ sẽ dùng ma thuật để ru ngủ một con.”

“Ừ.” Haruhiro gật đầu. “Vậy, Shihoru sẽ ru ngủ con goblin cần nỏ nhé. Giữa việc ngay đầu tiên đã bị bắn một phát với việc không bị bắn phát nào

là khác biệt khá lớn đấy.”

“... Tớ hiểu rồi. Giao cho tớ.”

“Yume nhé, sau khi dùng cung tên tấn công phủ đầu, cũng sẽ cố hết sức giữ chân một con bằng cận chiến.”

“Tớ sẽ dần dần tiếp cận sau lưng chúng, nếu có cơ hội là xử luôn. Còn Merry...” Khi Haruhiro đưa mắt nhìn sang, Merry không nói gì mà chỉ gật đầu. Cậu có cảm giác, so với trước đây, cô ấy ít nói hơn nhưng nếu được bắt chuyện thì vẫn sẽ trả lời, việc phải làm vẫn làm đâu ra đấy. Dù khác với phong cách mà Hayashi từng kể, Merry có lẽ đã tự mình học được từ thất bại, một thất bại vô cùng cay đắng, và thay đổi cách làm việc của bản thân. Dù cô ấy hoàn toàn không buông lỏng chút nào, nhưng luôn là một tu sĩ đáng tin cậy. Ngoài ra, nếu cô ấy chịu cười, vài ngày một lần cũng được, thì tuyệt biết bao.

“Đây là *trận đánh tiên trạm*.” Haruhiro nhìn khắp tất cả đồng đội rồi đưa tay phải ra. Ranta, Moguzou, Yume cùng Shihoru đều đặt tay phải của mình lên tay Haruhiro. Và cả Merry nữa. Bọn cậu cũng không ở quá xa Lò rèn nên Haruhiro phải nhỏ giọng thì thầm “Chiến đấu...” rồi cả bọn cùng khẽ khàng đồng thanh “...hết mình”.

Haruhiro dẫn theo Yume cùng Shihoru đi trước, Ranta, Merry và Moguzou theo sau.

Cậu hạ thấp hông, thả lỏng đùi, thực hiện Sneaking [Lén lút] mà không phát ra tiếng bước chân. Yume và Shihoru không phải đạo tặc nên không bắt chước được nhưng vẫn có thể tiến lên bằng cách đi theo những chỗ Haruhiro đã dẫn vào. Chỉ như vậy thôi cũng khá khác biệt rồi.

Cả nhóm di chuyển từ bóng của tòa nhà bị hư hại đến bóng của những tàn tích bên trong, bước dọc theo tường rào trông như sắp sập đến nơi, nép mình vào đồng đồ nát chất cao như núi. Tâm bắn của phép Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ] vào khoảng mười hai mét. Từ đây có thể bắn tới nơi.

Lò rèn chỉ còn lại hai mặt tường thùng lỗ chỗ. Phần còn lại hầu như đã đổ sập. Từ vị trí này có thể trông thấy được tận bốn trong năm con goblin, tha hồ mà tấn công.

Khi Haruhiro dùng tay ra hiệu, Yume và Shihoru nhô đầu ra khỏi đồng đồ nát. Yume giương cung, lắp tên, nhắm mắt lại rồi hít thở sâu. Khi mở mắt ra, cô ấy phát động kỹ năng Tinh mắt. Hình như bản chất của kỹ năng

Tinh mắt là sử dụng phương thức chuyển động nhãn cầu đặc biệt cùng với ám thị để có thể nhìn xa hơn và nâng cao thị lực đối với vật thể động. Shihoru bắt đầu vừa vẽ các văn tự nguyên tố bằng gậy vừa thấp giọng niệm thần chú. “Ohm Rel Ekt Chrome Darsh.”

Nguyên tố bóng tối trông như một làn sương màu đen bay ra từ đầu gậy. Nó không nhanh bằng phép Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] nên khá dễ tránh nếu bị kẻ địch phát hiện ra. Tiến lên. Chắc chắn sẽ được. Tiến lên. Trúng rồi.

Nguyên tố bóng tối đánh thẳng vào mặt con goblin cằn nh, rồi chui vào tai, mũi, miệng của nó. Con goblin cằn nh bắt đầu nghiêng ngả. Con goblin cằn thương đang ngỡ dựa vào tường nhận thấy thế bèn bật dậy. Ngay lúc đó, Yume bắn tên. Mũi tên đâm xuyên qua vai nó. Con goblin cằn thương đang định đứng dậy thì đã lại ngã dập mông. Haruhiro hét lên. “Moguzou, Ranta...!”

“Hãy... a a a...”, “Gư... ra a a...”

Moguzou và Ranta cùng hét lớn rồi xông vào Lò rèn. Con goblin cằn nh đã ngã lăn ra đất. Nó đang ngủ. Dù nó ngủ say hơn so với giấc ngủ thông thường, nhưng nếu bị véo hay đá hết sức thì nó sẽ tỉnh ngay. Cần phải xử lý xong trước khi những con goblin khác kịp đánh thức con cằn nh.

Haruhiro và Yume cũng đuổi theo Moguzou và Ranta. Trong khi Moguzou hô lên “Cảm ơn!” rồi tặng con goblin cằn rừu ngắn một cú Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ] hay còn gọi là Cảm ơn trăm khiến nó sợ hãi thì Ranta tung một chiêu Anger [Cú đâm phẫn nộ] về phía con goblin cằn kiếm. Mỗi tội trượt. Moguzou không quan tâm đến con goblin cằn rừu ngắn đã bị mất thăng bằng mà đánh về phía con goblin cằn mộc. Khi con goblin cằn mộc lùi lại, dùng tấm mộc ngăn cản thanh cự kiếm, không do dự, cậu ấy quay lại con goblin cằn rừu và tung một cú chém vào người nó. Moguzou định một mình giữ chân con goblin cằn rừu ngắn cùng con goblin cằn mộc. Ranta thì đang đấu với con goblin cằn kiếm. Yume chạy về hướng con goblin cằn thương đã bị thương bởi mũi tên của chính cô ấy.

Haruhiro thoáng quay lại phía Shihoru và Merry. Merry vừa dùng ánh mắt nghiêm túc đến mức đáng sợ để quan sát tình hình trận chiến, vừa sẵn sàng cây tích trượng. Cô ấy chắc chắn sẽ tấn công ngay nếu có kẻ địch nào định tiến lại gần Shihoru. Pháp sư như Shihoru gần như là không phòng bị

nên có Merry canh chừng thì thật yên tâm. Mặc dù cậu không định phi đến Merry nữa.

“Kết liễu...!” Haruhiro xác định lại vị trí của đồng đội cùng lũ goblin. *Là con nào? Cậu xác định con mồi. Là nó. Con goblin cầm rìu ngắn.* Không phải đi cũng chẳng phải chạy, Haruhiro nhanh nhẹn di chuyển với tư thế khom thấp người, như lướt đi trên mặt đất. Cốt lõi giống với Sneaking [Lén lút]. Chẳng mấy chốc, cậu đã vòng ra được sau lưng con goblin cầm rìu ngắn.

Chính trong khoảnh khắc đó, tấm lưng gầy gò của con goblin cầm rìu như được phóng đại lên, cậu nhìn thấy cái gì đó giống như ánh sáng. Nhưng nó chỉ *giống như ánh sáng*. Có lẽ khác với ánh sáng. Chỉ là, đột nhiên có một đường kẻ không màu chạy qua, chỉ vào một điểm trên lưng con goblin cầm rìu ngắn.

Haruhiro không biết đó là cái gì. Không phải lần nào cũng thế, cũng không phải thường xuyên, gần đây thỉnh thoảng lần cậu mới thấy, và cậu nghĩ, *chính là chỗ đó*, mà chẳng có lý do gì. Haruhiro đưa dao găm dọc theo đường kẻ đột nhiên xuất hiện rồi chớp mắt đã biến mất đó. Lưỡi dao đâm vào vô cùng dễ dàng. Và rồi, mũi dao như chạm phải *thứ gì đó. Là chỗ này*, Haruhiro nghĩ. Khi cậu nghĩ vậy thì nó đã xuyên qua rồi.

Khi cậu rút dao ra, con goblin cầm rìu rên lên một tiếng ngắn rồi đổ vật xuống. Nó đã chết.

Lại nói tới con goblin cầm mộc vừa mất đi đồng bọn, có lẽ không còn bình tĩnh nữa, đã lùi lại một, mà không, nửa bước. Chớp lấy thời cơ, Moguzou “Hừm!” một tiếng, dùng sức mạnh của toàn thân giáng một đòn xuống tấm mộc và hất văng nó đi. Cậu ấy cứ thế lao vào kẻ địch giờ không còn là goblin cầm tấm mộc nữa. Con goblin nhanh chóng vung thanh đoản kiếm nhưng cậu ấy không buồn mất công tránh nó. Bộ giáp khiến thanh đoản kiếm bật ra. Moguzou đẩy ngã con goblin. Cậu ấy giao cao thanh cự kiếm rồi hô “Hây...!”, nhắm thẳng đỉnh đầu con goblin chém xuống. Đầu nó vỡ toang. Còn lại ba con.

“Chậc! Exhaust [Bài xích hệ]...!” Ranta tặc lưới rồi bật nhảy về phía sau thật mạnh mẽ. Exhaust [Bài xích hệ] là kỹ năng kéo dẫn cự li với kẻ địch trong nháy mắt bằng động tác đặc biệt. Con goblin cầm kiếm đuổi theo Ranta cứ như đang bị hút vào. Đó chính là bẫy của Ranta. Ranta cười

nhăn nhở, vừa tiếp tục lùi lại, vừa đâm thanh trường kiếm sắc bén ra. “Avoid [Cú đâm lảng tránh]...!”

Con goblin cần kiếm đang hùng hổ lao tới nên không thể tránh được. Thanh trường kiếm của Ranta đâm xuyên qua họng con goblin. Ranta vừa xoay thanh trường kiếm vừa đập ngã con goblin rồi lớn giọng cười ha hả. Câu thần chú của Shihoru bị lấn át bởi tiếng cười sang sảng, không, phải là tiếng cười ngu ngốc đó mới đúng.

“Ohm Rel Ekt Vel Darsh...!” Là phép Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối]. Nguyên tố bóng tối phóng ra từ đầu gậy của Shihoru, đập vào ngực con goblin cần thương. Yume lao đến áp sát con goblin cần thương cả người đang run bần bật do dao động tần số cao. Đầu tiên, cô ấy dùng dao sẵn gọt cây thương, rồi “Hây!” một tiếng, không chần chừ chém vào gáy kẻ địch. Con goblin cần thương không thể chạy thoát được và bị chém rất sâu vào vai. Thời điểm nó gào lên “Gya...” thì trận đấu đã phân thắng bại.

“Cảm ơn...!” Moguzou mạnh mẽ bước tới, tặng cho con goblin một cú Cảm ơn trăm.

“... Chúng ta sẽ làm được. Nếu cứ như thế này,” Haruhiro gật đầu, “thực hiện thôi.”

“Cuối cùng cũng đến lúc.” Ranta bước đến chỗ con goblin cần nổ đang ngủ, giơ cao thanh trường kiếm. Cái ngày thích hợp cho một nụ cười tàn nhẫn đầy phô trương sẽ đến vào một lúc nào đó sao? “Thôi được rồi. Dù sao thì, đây sẽ là kết thúc. Không chỉ cho mấy con goblin này... mà còn cho cả *bọn chúng* nữa.”

21. Sự ngây thơ mong manh

Nhưng mọi chuyện lại không thuận lợi như thế. Haruhiro khi hùng hổ đi đến chỗ đó làm nhiệm vụ thám thính đã bất giác phải nín thở. Rồi cậu thì thào “... Không phải vậy chứ”. Cậu không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này. “Bọn chúng tăng lên rồi sao...?”

Trên tầng hai trông như ban công của căn nhà hai tầng bằng đá, con goblin mặc giáp đang ngẫ ngay ngắn với vẻ trịch thượng. Dưới tầng một là con hobgoblin, một phân loài có thân hình to lớn của goblin, mang mũ giáp và giáp xích. Đến đây thì vẫn đúng theo dự đoán, nhưng có hai con goblin đội mũ giáp, mặc giáp xích lớn vờn xung quanh chứ không ở trong nhà. Chúng cằn thừng và khiên nhỏ, hông đeo cả kiếm, trông chúng như thể lính canh.

Con goblin mặc giáp trên tầng hai đang ngẫ co gối trên một cái ghế, không phải sàn nhà. Ngày trước cũng không có cái ghế đấy, chắc nó kiếm được ở đâu đó.

Chẳng lẽ, con goblin mặc giáp này đang tăng số lượng tay sai, có kế hoạch khuếch trương thế lực sao? Không thử hỏi thì chẳng biết được. Không, dù hỏi cũng chưa chắc đã biết được gì, nhưng nếu đúng thế thì tệ thật.

Haruhiro quay lại chỗ đồng đội và báo cáo tình hình. “... Chính vì thế, đối thủ không phải hai con, mà thành ra bốn con. Với lại, tuy chỉ là suy đoán của cá nhân tớ thôi, nhưng có lẽ chẳng mấy chốc, chúng sẽ còn tăng lên nữa.”

“Bốn con...” Merry hơi nhú mào và nhìn xuống.

Yume phồng má ra, còn Shihoru cúi đầu thở dài. Moguzou gõ nhẹ lên đỉnh chiếc mũ barbut.

“Giờ đây giờ đây.” Ranta khịt mũi. “Mấy người sao đã sợ rúm ró vào thế. Chẳng ra thể thống gì. Là đây tớ của ngài Ranta đây mà mất mặt quá đi.”

“Từ lúc nào mà bọn này...” Haruhiro định nói nhưng ngừng lại. “Chuyện đó bỏ qua đi.”

“Bỏ qua thế nào được? Đừng có dừng lại giữa chừng như thế. Bắt bẻ đi chứ. Bắt bẻ một cách chuẩn xác xem nào. Mà chẳng có tí động lực nào chứ gì. Cái hạng như Haruhiro thì đừng mơ cướp mất lẽ sống của tao.”

Haruhiro mặc kệ Ranta, lần lượt nhìn khuôn mặt Moguzou, Yume, Shihoru và Merry. “Dù tiêng đề của chuyện này là suy đoán của tớ về việc sau này số lượng bọn chúng sẽ tăng thêm là chính xác, nhưng tớ nghĩ bọn mình phải đưa ra quyết định thôi. Không cần ngay lập tức tại đây, nhưng ít nhất cũng là trong thời gian ngắn sắp tới. Quyết định rằng sẽ từ bỏ hay khiêu chiến bọn chúng sớm nhất có thể. Nhưng bản thân tớ không muốn từ bỏ. Hơn nữa, kể cả là bốn con đi nữa, nếu là bọn mình hiện giờ chắc chắn sẽ làm được.”

Merry nhìn chăm chăm vào Haruhiro. Là ánh mắt không cho phép cậu nhìn đi chỗ khác. “Cậu có căn cứ gì?”

“Sức phòng thủ của Moguzou đã được nâng lên khá nhiều. Nhờ việc không phải quá chú tâm vào việc phòng thủ nữa nên sức tấn công của cậu ấy cũng tăng lên. Phép thuật của Shihoru có thể vô hiệu hóa được một con. Yume đã có thể bắn cung trúng đích, còn tớ cũng có thể dùng Swat [Đập ruồi] để giữ chân một con trong thời gian ngắn. Hơn nữa, bọn mình còn có Merry.”

“Này, thế còn tao? Tại sao không có tên tao xuất hiện? Thật kì quặc đúng không? Này?”

“Tớ...” Merry quay mặt đi, mắt nhìn xiên xuống dưới. “... Các cậu trông cậy vào tớ như thế là làm khó tớ. Tớ... là một tu sĩ đã từng để cho đồng đội của mình phải chết.”

“Bọn tớ đã để tu sĩ của mình phải chết. Chính vì vậy, tớ không muốn để ai chết nữa. Tuyệt đối không. Dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Merry cũng giống vậy, đúng không? Tớ tin tưởng cậu, Merry.”

Merry không đáp lại. Nhưng cô ấy cắn chặt môi như đang cố chịu đựng điều gì đó. Yume và Shihoru đặt tay lên vai Merry.

“Tôi nói trước nhé.” Ranta dùng ngón cái chỉ vào bản thân. “Tôi là người đàn ông có tấm thân bất tử, dù bị giết cũng sẽ không chết đâu nhé. Bà đừng có mà lo lắng không đâu.”

Merry ngẩng mặt lên. Khóe miệng cô ấy khẽ giãn ra, còn mắt thì hơi híp lại.

Chẳng lẽ, cô ấy đã cười?

Trông quá dè dặt nên cậu không dám chắc, nhưng cậu nghĩ có lẽ đó là một nụ cười. Chỉ trong giây lát, nó đã tan biến đi đằng nào mất, khiến Haruhiro tiếc nuối không thôi. Giá mà cậu có thể lưu giữ lại hình ảnh ấy trong đôi mắt mình một cách rõ ràng hơn.

“Tớ biết rồi.” Merry gật đầu. “Tớ sẽ không để đồng đội phải chết lần nào nữa. Cứ yên tâm, tính mạng các cậu đã có tớ bảo vệ.”

“Được rồi.” Khi Haruhiro chìa tay phải ra, cả nhóm cùng đặt tay phải của mình lên đó. Chiến đấu, hết mình. Sau khi hô xong câu khẩu hiệu quen thuộc, Merry nghiêng đầu thắc mắc. “... Tớ thấy hơi kì lạ, nhưng sao lại là câu đó nhỉ?”

Năm người trừ Merry đều cười khẽ. Ngay sau đó, cả bọn trở nên nghiêm túc, xác định lại chiến thuật.

Xác định lại. Đúng vậy. Là xác định lại. Bọn Haruhiro vẫn luôn chuẩn bị cho ngày này. Không cần thiết phải lập chiến thuật từ đầu. Vì số lượng kẻ địch tăng lên nên sẽ phải điều chỉnh lại, nhưng trước tiên vẫn phải áp chế được con goblin mặc giáp cùng con hobgoblin, kẻ địch mạnh hơn hẳn so với những con goblin khác. Đây chính là vấn đề trọng yếu nhất.

Trước tiên, cần xử lí hai con goblin lính canh nhanh hết mức có thể, rồi mới hạ kẻ địch số một. Bọn cậu đã bàn bạc, trao đổi không biết bao nhiêu lần về cách tiêu diệt con goblin mặc giáp cùng con hobgoblin. *Bọn mình có thể làm được. Chắc chắn sẽ thắng.*

Vẫn như mọi khi, Haruhiro dẫn Yume và Shihoru đi trước. Ranta, Moguzou, Merry theo sau, cách nhóm đầu một quãng.

Cửa ải đầu tiên là cần phải tiếp cận đến khoảng cách tầm mười hai mét, đây là tầm bắn của phép Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ]. Tuy vẫn có bức tường rào làm vật che chắn cho đến khoảng cách mười lăm mét, nhưng sau đó mới là lúc khó khăn. Tuy nhiên, sau nhiều lần nghiên cứu, cả bọn phát hiện ra rằng, nếu vòng một vòng lớn, đi sang phía đối diện sẽ có đồng đồ nát của các công trình xây dựng mà bọn cậu có thể ẩn nấp, trong phạm vi mười mét tính từ tòa nhà hai tầng. Chính là chỗ này. Bọn cậu sẽ bắt đầu tấn công từ đây.

Khi Haruhiro dùng tay ra hiệu, Yume giương cung tên, phát động kĩ năng Tinh mắt, còn Shihoru thì nắm chặt gậy, đi đầu chinh nhíp thở.

Cuối cùng cũng đến lúc. Bọn cậu sẽ hạ gục con goblin mặc giáp và con hobgoblin. Chính chúng đã sát hại Manato. Cậu cố hết sức để không nghĩ rằng đây là việc báo thù rửa hận. Cậu cảm thấy rằng sự căm hận sẽ làm suy nghĩ rối loạn, khiến tay chân lóng ngóng. Bọn chúng không phải là kẻ thù, mà là kẻ địch, những kẻ địch rất mạnh, là bức tường mà bọn cậu không thể không vượt qua. Haruhiro ló mặt ra khỏi đồng đồ nát. Cậu nín thở, hay chính xác hơn, hô hấp của cậu nghẹn lại. Cậu vội vàng rút cổ về. Nó đang nhìn. Con goblin mặc giáp đang nhìn về phía cậu.

“... Bị phát hiện rồi.” Nhưng tại sao? Bọn cậu vẫn luôn bị theo dõi? Bây giờ mới bị phát hiện? Hay đó chỉ là ngẫu nhiên? Nó tình cờ nhìn về phía này và chạm mắt Haruhiro? Cậu không biết, mà chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Haruhiro ló mặt ra lần nữa và lập tức rút đầu xuống. Cậu thở dốc. Con goblin mặc giáp cầm một cái nỏ, nó đang ngắm về hướng này.

“... Làm, làm sao đây?” Yume buông lỏng dây cung. Mặt Shihoru tái xanh, đầy căng thẳng. Bọn Ranta ở cách đó không xa liệu đã nắm được tình hình chưa nhỉ? Bọn họ đang ẩn nấp, từ đây không nhìn thấy được nên cậu không rõ nữa. *Làm sao bây giờ? Phải làm sao đây? Rút lui? Không, không được rồi.* Con goblin mặc giáp hét gì đó. Nó đang ra lệnh. Chắc chắn con hobgoblin cùng bọn goblin lính canh sẽ tấn công về phía này. Không thể rút lui được. Chỉ còn cách làm liều thôi. Vấn đề là cái nỏ. Nếu bị bắn trúng, có lẽ sẽ có người chết.

“Đỡ đấy cho Yume”, “... Hả?” Cậu chưa kịp ngăn lại thì Yume đã đặt cung tên xuống đất rồi lao ra khỏi đồng đồ nát. Con goblin bắn tên ra khỏi nỏ. Yume cuộn người, lăn về phía trước bằng sức mạnh đáng gờm. Chuột hang. Là kĩ năng di chuyển để tránh né đòn tấn công, phỏng theo động tác của loài chuột hang bọn cậu đã chạm trán trong rừng. Yume có tránh được mũi tên không? Có vẻ cô ấy đã tránh được. Haruhiro vỗ vai Shihoru. “Phép thuật!”

“À, được!” Shihoru nhô người khỏi đồng đồ nát, vừa dùng gậy vẽ các văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú. “Ohm Rel Ekt Chrome Darsh...!”

Nguyên tố bóng tối trông như một đám sương đen bay về phía con goblin mặc giáp. Con hobgoblin chỉ giờ cây chùy lên chứ vẫn chưa di chuyển khỏi tầng một, còn lũ goblin lính canh thì đang chuẩn bị lao đến.

Nhưng chỉ cần làm cho con goblin mặc giáp ngủ thì... Haruhiro kêu “A!” một tiếng. Con goblin mặc giáp nhảy từ tầng hai xuống. Nguyên tố bóng tối bay vượt qua chỗ con goblin đứng lúc này, mờ dần rồi biến mất. *Hồng, cực kì hồng rồi. Không được. Hoàn toàn không được rồi. Không phải. Sẽ không có chuyện đó. Phải bình tĩnh lại. Không được bơi rồi.* Haruhiro rút dao găm ra. “Tớ sẽ chặn nó! Shihoru quay về bên cạnh Merry đi...!”

Shihoru lại trả lời “Được!”. Ranta cùng Moguzou lao ra từ chỗ bóng râm. Yume vẫn sử dụng kĩ năng Chuột hang để tránh mũi thương của con goblin lính canh. Một con goblin lính canh nữa đang tiến về phía Haruhiro. Còn con goblin mặc giáp cùng con hobgoblin đâu? Chết tiệt. Cậu không có thời gian để xác định chúng. Thương. Haruhiro dùng dao găm đánh vào cây thương đang đâm tới của con goblin lính canh. Một cú đánh mạnh để bẻ hướng đòn tấn công, nếu may mắn còn có thể làm hồng hay khiến kẻ địch đánh rơi vũ khí, làm chúng mất thăng bằng. Đây là kĩ năng Swat [Đập ru ồi], sát chiêu khi đánh nhau của đạo tặc, thế nhưng con goblin lính canh này lại khá khỏe. Dù Haruhiro có dùng dao găm đánh lên cây thương hết lần này đến lần khác, mũi thương vẫn đâm tới không ngừng. Con này không phải goblin bình thường.

“Tớ, sẽ lo cả hai con...!” Moguzou hét lên. Chẳng lẽ cậu ấy định đấu với cả con goblin mặc giáp cùng con hobgoblin sao? Thật liều lĩnh. Nhưng dù là con goblin mặc giáp hay con hobgoblin, người đủ sức đối đầu với chúng cũng chỉ có mình Moguzou thôi. Chính vì vậy, trước tiên phải vô hiệu hóa con goblin mặc giáp. Đó chính là kế hoạch của bọn Haruhiro. Có thể nói đó là điểm cốt lõi. Và nó đã sụp đổ dễ dàng. Có phải đáng ra bọn cậu không được chần chừ mà nên rút lui ngay không? Nhưng đã muộn rồi. Giờ hối hận cũng chẳng còn ý nghĩa.

“Ch... tiệt...!” Haruhiro vừa tung chiêu Swat [Đập ru ồi] vừa lùi lại. Lùi lại. Cậu tiếp tục lùi lại. Con goblin lính canh còn lại có vẻ đang đấu với Ranta và Yume. Shihoru bắn phép Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ] thêm một lần nữa nhưng không trúng vào con goblin mặc giáp mà trúng con hobgoblin. Con hobgoblin lảo đảo như sắp ngủ gục. Nhưng trước đó, con goblin mặc giáp đã dùng thân kiếm đập vào hông con hobgoblin để đánh thức nó. Con đó biết về phép thuật. Bọn cậu đã bị nắm thóp rồi.

“Yume!” Ranta hét lên giận dữ. “Cứ tránh qua tránh lại như thế thì đến bao giờ mới giết được nó hả! Đánh với nó đi chứ, đồng tộc!”

“Im đi! Chỉ mình Ranta là không được nói Yume như thế...” Yume chắc vẫn định dùng kĩ năng Chuột hang để né tránh, nhưng hơi chậm. Hơn nữa, có lẽ con goblin lính canh cũng đã quen với chuyển động của Yume. “U...” Cây thương của con goblin lính canh đâm sượt qua vai phải của Yume. Không, là đâm xuyên vào.

“Đồ khốn, sao mày dám làm vậy với Yume...!” Ranta lao đến tấn công con goblin lính canh. Cậu ấy nhảy lên, vung thanh trường kiếm chém chéo xuống. “Hatred [Nhát chém thù hận]...” . “Ga!” Con goblin lính canh dùng khiên để đỡ chiêu đó. Sau đó, nó cần thương ngăn lại rồi đâm ra. Cản. Đâm. “Ô, oa, gư!” Ranta dùng trường kiếm khó khăn chống đỡ những đòn tấn công liên tục của con goblin lính canh, sau đó lùi thẳng về phía sau bằng động tác đặc biệt. “Exhaust [Bài xích hệ]! Hây a... Hả? Sao mày lại không đuổi theo chứ!”

“Vì quá lộ liễu chứ còn gì!” Haruhiro thốt ra một câu rồi lại liên tục dùng chiêu Swat [Đập ruồi]. Merry cầu nguyện. “Hỡi ánh sáng, với sự bảo vệ của thần Lumiaris... Heal [Ánh sáng chữa lành]!”. Cơ thể Yume nhanh chóng được bao phủ bởi ánh sáng ấm áp. Khác với Cure [Chữa trị], khi dùng Heal [Ánh sáng chữa lành], tu sĩ không cần đặt tay lên vết thương. Nó có thể chữa trị vết thương cho người ở xa, có hiệu quả lên toàn thân, là phép thuật Manato vẫn chưa học được. Yume là người thuận tay phải, vết thương lại ở vai phải, có lẽ Merry đánh giá mức độ vết thương là nặng, nên đã quyết định chữa trị ngay lập tức. Như vậy thì chắc chắn Yume chẳng mấy chốc sẽ có thể quay lại chiến tuyến nhưng phía Moguzou thì đang gặp nguy. Bằng cách nào đó, cậu ấy tránh được cây chùy của con hobgoblin nhưng lại bị kiếm của con goblin mặc giáp đánh trúng liên tục. Phải xử lí goblin lính canh càng nhanh càng tốt, dù chỉ một con cũng được, rồi sang chi viện cho Moguzou. Không có cách nào sao? Biện pháp là gì?

Cậu không chỉ suy nghĩ mà còn phải liên tục dùng Swat [Đập ruồi] lên cây thương của con goblin lính canh. Cậu sắp đứt hơi tới nơi. Tay cậu tê rần. Chỉ cần trượt một cú là xong phim. Cậu gần như rơi vào tình trạng hoảng loạn. Hãy chịu đựng. Cậu phải cố chịu đựng. Chịu đựng xong thì sao? Mọi việc sẽ thành thế nào?

“Haru...!” Có người gọi tên cậu. Là Merry, dù cậu chưa bao giờ được cô ấy gọi như thế. Đúng là giọng của Merry.

Cậu không có thời gian để nhìn sang hướng đó. Nhưng cô ấy đã gọi. Có lẽ cô ấy muốn bảo cậu di chuyển về phía mình. Haruhiro đã làm thế. Cậu vừa tung chiêu Swat [Đập ru ồi], vừa hướng về phía Merry và Shihoru. Cậu sẽ dụ con goblin lính canh. Vậy là được nhỉ? Được đúng không? Ngay thời điểm Merry hô “Đổi chỗ!”, Haruhiro nhảy sang ngang. Merry tiến lên phía trước, dùng cây tích trượng đỡ thương của con goblin lính canh. Không, cô ấy không chỉ đỡ. “Hit back [Đánh trả]...!”

Trong một thoáng, cậu như nhìn thấy tích trượng của Merry bị cây thương đẩy bật ra, nhưng không phải vậy. Lợi dụng phản lực khi cản đòn tấn công, cô ấy đâm vào ngực con goblin lính canh. Con goblin rên lên “Hự...” rồi lùi về phía sau. Đây rồi. Chỉ có lúc này. Nhận ra ý định của Haruhiro, Merry tiếp tục tấn công con goblin lính canh. Con goblin lính canh giờ thương, chuyên tâm vào phòng thủ nên không thể hạ được nó, nhưng vậy là đủ rồi. Haruhiro vòng ra sau lưng con goblin lính canh. *Nhìn thấy đi, cậu thần cầu nguyện. Hãy để mình nhìn thấy ánh sáng. Không được à? Mình chẳng nhìn thấy gì cả.* Nhưng đây không phải lúc để thất vọng. Haruhiro đâm dao găm vào lưng con goblin lính canh bằng sức mạnh của một cú húc người. Dù cậu đâm xuyên qua được lớp giáp xích nhưng vết đâm vẫn còn nông. Con goblin định hung bạo chống trả. Haruhiro nhanh chóng vòng tay trái quanh cổ nó, rút nửa con dao găm ra, rồi lại đâm tiếp vào chỗ đó. Cậu lặp lại hết lần này đến lần khác. “Ra! Gư! A...” Cậu mãi miết đâm, không biết bao nhiêu lần, cho đến khi con goblin lính canh kiệt sức. “... Cảm ơn cậu, Merry!” Haruhiro buông bỏ con goblin lính canh đã không còn động đậy, vừa thở hổn hển vừa nhìn xung quanh. Ranta và Yume vẫn chưa thể hạ được con goblin lính canh còn lại. Moguzou vừa đỡ cây chùy của con hobgoblin bằng thanh cự kiếm và hơi lão đảo. “Moguzou!” Haruhiro chạy lại, nhưng sao mà kịp được. Con goblin mặc giáp kêu “Hi hya!” rồi nhảy xổ về phía Moguzou, nói rằng nó dùng kiếm để đập cậu ấy thì đúng hơn là chém. Vào đâu. Tia lửa bắn ra từ chiếc mũ barbute của Moguzou cùng thanh kiếm của con goblin mặc giáp. Dù có đội mũ giáp thế nào đi nữa thì cũng không thể có chuyện cậu ấy không làm sao. Moguzou loạng choạng. Nhưng cậu ấy vẫn cố chịu đựng, vùng mạnh thanh cự kiếm, khiến con goblin mặc giáp và con hobgoblin phải lùi lại. Nhịp hô hấp của Moguzou hỗn loạn. Dù không chảy máu nhưng nếu cởi áo giáp ra, chắc người cậu ấy phải đầy rẫy vết bầm tím. Rõ ràng đang trong

tình thế hiểm nghèo như thế, vậy mà Moguzou vẫn vừa vung thanh cự kiếm vừa cười ha hả. “Chỉ có thế này! Chỉ có thế này thì ăn thua gì! Ta! Ta vẫn không sao! Ha ha ha!”

Cậu ấy cứ như biến thành người khác. Đúng là quá nguy hiểm. Không thể để Moguzou một mình được. *Mình sẽ trợ giúp cậu ấy à?* Nhưng hẳn là dao găm của Haruhiro không dễ gì có thể xuyên qua bộ giáp hay gây vết thương chí mạng cho con hobgoblin với hình thể to lớn đó. Có lẽ còn nói được là hầu như bất khả thi. “Ranta, ra giúp Moguzou đi! Chỗ đó để tao!”

“Đến lúc nhân vật chính xuất hiện rồi à!” Ranta nhanh nhẩu nhảy theo kiểu nhảy xa ba bước, đâm thanh trường kiếm nhắm vào con goblin mặc giáp. “Anger [Cứ đâm phần nộ]...!”

“Ghe...!” Con goblin mặc giáp dễ dàng gạt thanh trường kiếm ra, và có vẻ nó đã chuyển đổi trọng tâm từ Moguzou sang Ranta. “Ồ, ô, ối!?” Ranta đơn phương bị dồn đánh, không lâu sau, đành chuyển hẳn sang phòng thủ. *Cố lên Ranta. Đừng có chết đấy.*

Như vậy, Moguzou có thể dễ thở hơn một chút, nhưng dù là bên nào, tình hình cũng sẽ xấu đi nếu bọn cậu không sớm hạ được con goblin lính canh. Con goblin lính canh cẩn thận lắm khiên, có vẻ đang đặt trọng tâm vào phòng thủ, Yume lại không thể làm Tank [Chịu đòn] được nên cậu có vòng ra sau lưng nó thì cũng... Khi cậu đang nghĩ vậy, con goblin lính canh quay ra phía cậu và ném cây thương. ... *Hả? Bên này? Mình? Đừng đùa chứ!?*

“Ư oa...!” Cậu vặn người định tránh nhưng cây thương đã lọt một mảng hông của Haruhiro rồi mới cắm xuống mặt đất. Cậu gần như khụy xuống, đưa tay sờ lên hông thì thấy có gì đó trơn trơn, đau đến mức cậu phải bất giác kêu lên “Ối...”, nhưng chừng này thì vẫn xử lý được. Giọng gọi “Haru!?” của Merry có phần lo lắng, dù rằng thật ngốc nghếch nhưng cậu thấy hơi vui vui.

“... Tớ không sao! Phải hạ nó đã...!”

“Đề tớ...!” Shihoru nói vậy rồi lao về phía con goblin lính canh. *Đợi đã, cậu tính làm gì vậy, cậu đang làm cái gì vậy!* “Cái...” Merry không kịp nói nên lời, vội đuổi theo Shihoru. Con goblin lính canh đã rút kiếm từ bên hông và có vẻ nhận ra Shihoru đang tới. Shihoru vừa chạy, vừa bắt đầu dùng gậy vẽ các kí tự nguyên tố. “Ohm Rel Ekt Vel Darsh...!”

Một đám tảo màu đen phóng vù ra từ đầu gậy. Khoảnh khắc đó, Haruhiro nhận ra, *là vậy à*. Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] dù không phải phép *chậm* như Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ], nhưng nó cũng chẳng nhanh đến mức không thể tránh né. Chính vì vậy, nếu tiếp cận kẻ địch rồi bắn thì sao? Dù tốc độ vẫn thế nhưng khoảng cách gần chắc chắn sẽ khó tránh hơn. Nói cách khác, Shihoru làm thế để đảm bảo Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] sẽ đánh trúng và có vẻ hành động ấy đã có hiệu quả.

Con goblin lính canh trúng nguyên tố bóng tối thẳng vào giữa mặt, toàn thân nó run lên lẩy bẩy. Yume chạy tới và vung con dao sẵn. “Thập tự chéo...!”

Nhát chém của Yume như một cú đánh, hất bay tấm khiên của con goblin lính canh, gây cho nó một vết thương sâu ở tay phải. Nhờ vậy, dù có phục hồi từ cú sốc dao động tần số cao, con goblin cũng không thể sử dụng kiếm thoải mái được nữa. “Hây, hây, hây...!” Chớp lấy thời cơ, Yume tiếp tục tấn công. Tấn công. Tấn công không ngừng nghỉ. Haruhiro cũng không mấy khó khăn vòng ra sau lưng con goblin lính canh, dù không nhìn thấy ánh sáng đó, cậu chọn phương pháp giống như ban nãy. Cậu đâm dao găm vào lưng con goblin lính canh, sau đó hơi rút ra rồi lại đâm vào. Cậu vòng tay siết cổ con goblin rồi đâm nó rất nhiều lần. Cậu không cảm thấy gì khi làm với con đầu tiên, nhưng lần này, cảm giác thật tệ. Giết kiểu này thật tàn bạo. Dù cảm thấy buồn nôn, Haruhiro vẫn không dừng lại. *Tao cũng có thể bị bọn mày giết như thế này. Dù thấy có lỗi nhưng chúng ta đều như nhau thôi.*

Sau khi hạ con goblin lính canh thứ hai, cậu thấy mệt rũ rời. Hồng cậu cũng đau. Nhưng cậu không thể nói ra điều đó. *Cuối cùng. Thời khắc này cuối cùng đã tới.* Haruhiro dồn sức vào bụng hét lớn. “... Chỉ còn một chút nữa thôi! Chúng ta sẽ chứng minh những gì mình đã làm từ trước đến nay không phải vô ích...!”

Dù tự mình nói ra nhưng chứng minh cho ai xem mới được? Manato đã không còn nữa rồi, những gì đã làm từ trước đến nay không phải vô ích ư? Thật sao? Có lẽ chỉ là mình muốn nghĩ như thế. Mình muốn nói ra những lời ngẫu hơn. Mình muốn có thể nói được. Mình không muốn kết thúc ở đây. Dù không phải mình muốn làm lính tình nguyện, nhưng mình muốn thấy ngày mai. Mình muốn sống. Mình không muốn chết. Ít nhất, mình vẫn chưa muốn chết. Manato, cậu cũng vậy phải không? Cậu vẫn

chưa mãn nguyện đúng không? Cậu đáng ra đã có thể làm được nhiều thứ, bất cứ việc gì. Nhờ may mắn nên tớ vẫn còn sống. Và tớ sẽ sống. Tớ sẽ tiến về phía trước. Tất cả mọi người sẽ có được ngày mai. Để làm điều đó, chúng tớ phải thắng. Chúng tớ phải hạ bọn chúng.

“Trước tiên là con hobgoblin...!” Haruhiro chạy lại, quan sát lưng con hobgoblin. Có vẻ Yume định tấn công từ bên sườn. “Hây a! Hây a!” Moguzou giáng hai đòn dữ dội về phía con hobgoblin, một đòn bị cản bởi cây chùy, đòn còn lại đánh trúng vai trái con hobgoblin. Dù không cắt được giáp xích nhưng vẫn khiến con hobgoblin rên lên “Ô ô!” và buông tay trái khỏi cây chùy đang cầm bằng hai tay. Có tác dụng. Ngay sau khi Haruhiro hét lên “Tấn công tiếp đi...!”, con goblin mặc giáp xuất hiện.

“Gya...!” Con goblin mặc giáp bỏ mặc Ranta, quay ra tấn công Moguzou. Nó bước tới rồi chém một đường chéo. Chẳng lẽ là chiêu Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ]? Trong khi nó chỉ là một con goblin thôi. Moguzou đỡ đòn bằng thanh cự kiếm rồi chuyển sang trạng thái Bind [Chặn kiếm]. Tấn công từ đó là sở trường của Moguzou. Moguzou như cuốn lấy kiếm của con goblin mặc giáp, gằn lên một tiếng và định tung đòn Wind [Cuốn lấy]. Con goblin mặc giáp lập tức nhảy ra xa, quay người chém Ranta. “Ồi...” Ranta hoàn toàn bị bất ngờ, chiếc mũ giáp trông như cái xô bị đập đánh keng một cái khiến cậu ấy lão đảo. Con goblin thoăn thoắt dùng kiếm, hết đâm, lại chém lên, rồi chém xuống. Ranta chỉ còn nước vừa la oai oái vừa né tránh. Cậu ấy bị dí đến mức không thể lùi về bằng chiêu Exhaust [Bài xích hệ]. Không ổn. Cứ thế này thì cậu ấy tiêu mất.

“Ohm Rel Ekt Vel Darsh...!”

Người cứu Ranta là Shihoru. Bằng phép Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối]. Khỏi tả cái đen trúng vai con goblin mặc giáp. Con goblin kêu lên “Gya”, toàn thân run rẩy, không thể cử động. Dù chỉ trong chốc lát, nhưng Ranta đã nhân lúc đó kéo dần khoảng cách và có thể nghỉ lấy hơi. “... Chậc! Chỉ toàn làm những chuyện thừa thôi!”

“Đòn quyết định...!” Haruhiro ấn chặt hông. Cậu không khỏi cảm thấy đau. Có phải do cậu quá nóng ruột nên chẳng thể tập trung không? Cậu nhìn Shihoru. Cô ấy cũng có vẻ khổ sở. Cô ấy mệt lắm rồi. Từ đầu, cô ấy đã dùng phép Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ] hai lần, đó là phép thuật tiêu hao rất lớn. Lúc này cô ấy cũng đã dùng phép Shadow Beat [Nhịp điệu

bóng tối] đến lần thứ hai. Không biết cô ấy còn có thể sử dụng phép thuật thêm mấy lần nữa? Nhìn chung, Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ] rất khó có tác dụng với những kẻ địch có tinh thần hưng phấn, còn Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối] lại không thể làm đòn kết thúc được. Vậy nghĩa là, chỉ còn mỗi cách đó. Bọn cậu đã quyết tâm rồi. Ngay tại đây, trước khi gục ngã do cuộc chiến kéo dài, bọn cậu sẽ hạ con hobgoblin. “Moguzou, làm đi...!”

“Hãy!” Moguzou nhanh chóng trụ vững hai chân và hét lớn. “Ô ô...!”

Âm thanh lớn đến mức khiến cậu nổi da gà. Là chiêu War Cry [Tiếng hét xung trận] của chiến binh. Nếu đứng bên cạnh nghe thấy tiếng hét này khi không chuẩn bị tinh thần chắc chắn sẽ phải sững sờ. Không chỉ kinh ngạc mà còn khiếp sợ nữa. Con hobgoblin chính xác là bị như vậy. Cơ thể nó cứng ngắc như bị bóng đè. Có lẽ nó sẽ tỉnh táo lại ngay lập tức, nhưng kể cả một giây hay nửa giây cũng là khoảng thời gian quý giá, cực kì quý giá.

Yume đâm con dao sẵn vào thắt lưng con hobgoblin. “Cắt tĩa...!”

Moguzou lùi lại một bước, sau đó lao lên và tung ra một cú chém dữ dội như dõn vào toàn bộ trọng lượng của cơ thể to lớn. “Cảm ơnnnnnnnnnnnn...!”

Một âm thanh khủng khiếp vang lên, thanh cự kiếm của Moguzou đã chém ngập vào bả vai con hobgoblin, chắc phải sâu đến tận xương đòn. Con hobgoblin khuyu một gối xuống nhưng nó lại định đứng lên. Miễn nó còn thở thì không thể lờ là. Và bọn cậu không làm thế. Haruhiro hét lên một tiếng, tung một cú song phi vào sau đầu nó. Con hobgoblin lại choáng váng vì pha tấn công vừa rồi, sau đó liền bị Moguzou đập cho tơi tả. “Ừ na! Na! Phur ga! Ga, ga, ga! Ư ô ô ô! Ư a a a a a a...”

Đúng là không dễ dàng gì. Lúc chết đi thì đơn giản như vậy nhưng trước đoạt sinh mạng lại hết sức khó khăn. Tuy kinh khủng thật, nhưng Haruhiro vẫn là người trong cuộc. Cậu không thể lấy lí do vì nó khủng khiếp mà ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Khi con hobgoblin không còn động đậy nữa, Moguzou cũng bò ra trên tứ chi. Cậu ấy thở h ồ ng h ọc, lưng nh ấ p nh ô lên xuống. Chắc chắn không chỉ do mệt mỏi, mà cậu ấy còn đang đau khắp mình mẩy nữa.

“Nhan... nhan... nhanh lên...!” Ranta hét lên. “Nhanh sang c... cứu tôi, nh... nhanh, lên...!”

Khi cậu nhìn sang, Ranta gần như đang ngửa cả người ra sau để đỡ kiếm của con goblin mặc giáp. Chân cậu ấy không vững, đến giới hạn rồi. Mà có lẽ cậu ấy đã vượt qua giới hạn từ lâu rồi.

“Làm tốt lắm, giỏi lắm, Ranta!”, “Đúng vậy! Yume chỉ khen Ranta lần này thôi đấy!”

Haruhiro cùng Yume định tấn công con goblin mặc giáp từ hai bên trái phải làm thành thế gọng kìm. Nhưng con goblin đã táng cho Ranta một phát rồi bỏ chạy. Nó chạy. Chạy rất nhanh. Nó định tẩu thoát à? Không, không phải. Hướng đó có Shihoru.

“Hả...!?” Shihoru mở to mắt và giờ gậy ra phía trước. Cô ấy hạ người thấp như muốn quy ngã đến nơi. Như thế không được đâu. Nhưng không cần lo lắng. “Tránh ra...!” Merry đứng chắn trước Shihoru, cần chéo cây tích trượng so với thân người. Prepare [Chuẩn bị]. Là tư thế phòng ngự trong thuật hộ thân. Con goblin mặc giáp giờ cao thanh kiếm. Merry sẽ đánh bật hay đỡ đòn? Cô ấy không thể làm việc nào trong hai cái đó. Đường kiếm của con goblin quá thấp. Nó nhắm xuống đất. Nó dùng hết sức sục kiếm xuống rồi hất văng đất cát khô lên. “Ừ...!?” Merry nhắm mắt lại. Khoảnh khắc đó, con goblin mặc giáp nhảy lùi lại rồi dùng tay trái ném thứ gì đó. Là dao. Phi đao sao? Merry ôm bụng lùi lại. Cây phi đao đã cắm vào rất sâu.

“Merry...!” *Đừng. Tại sao lại thế? Manato. Merry lại bị giống như Manato. Đừng có đùa.* Haruhiro xông tới. Cậu chẳng suy nghĩ gì nữa. *Phải làm thế nào á? Ai mà biết mấy chuyện đó.* Khi nhận ra, cậu đã áp sát con goblin mặc giáp. Kiếm. Kiếm của con goblin đang tới sát người cậu từ góc trên bên trái. *Mình sắp phải chịu một nhát chém chéo xuống của nó. Mình không thể tránh được. Vậy thì phải làm sao? Cứ thế xông thẳng tới. Trước khi lưỡi kiếm của nó đến đích.* Cậu nghĩ, *mình chết chắc rồi.* Nhưng Haruhiro không chết. Cậu vẫn chưa chết. Cậu trong tư thế ôm lấy con goblin mặc giáp từ phía chính diện. Mặt cậu đập vào cái mũ giáp của con goblin nhưng cậu mặc kệ. “Gư a...!” Cậu cứ thế mà đẩy ngã nó. Con goblin nói gì đó, không phải ngôn ngữ của loài người nên cậu không hiểu. Kiếm. Là kiếm. Cậu ra sức dùng tay trái của mình đè chặt cánh tay phải đang cần kiếm của con goblin mặc giáp. Con goblin dùng tay trái đánh vào cằm

Haruhiro, hết lần này đến lần khác. Đầu cậu ong ong, ý thức như thể sắp bay mất. *Đừng có bay đi. Đừng có bay. Mà có phải là chim đâu.* Vừa tự nhủ với bản thân như vậy, Haruhiro vừa xoay ngược con dao găm lại. Con goblin mặc giáp hét lên. Cậu có cảm giác rằng nó đang nói dừng lại. *Bảo tao dừng lại sao? Làm gì có chuyện tao dừng lại chứ.* Con goblin đang bọc kín đầu bằng mũ giáp nhưng vẫn có lỗ ở phần mắt. *Chính là chỗ đó.* Khi cậu định đâm dao vào đó thì bị tay trái của con goblin chặn lại. Nó dùng tay trái nắm chặt lấy lưỡi dao để ngăn cản cậu. Tay cả hai đều run lên. Chỉ còn một chút nữa thôi, một chút nữa thôi là con dao găm sẽ đâm vào cái lỗ trên mũ giáp kia. Nhưng sao một chút đó lại xa xôi như vậy. “Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt...! Tại sao mà lại mạnh thế này hả...!”

“Haruhiro...!” Là giọng của Moguzou. Còn có cả tiếng bước chân. Moguzou đang chạy về hướng này. Haruhiro nhảy ra xa khỏi con goblin mặc giáp trước cả khi nhìn về phía Moguzou.

“Phư a a a a a a a...!”

Moguzou cong người ra sau, giờ cao thanh cự kiếm trên đầu rồi nện nó xuống thật lực với tư thế như lộn nhào về phía trước. Một âm thanh nặng nề âm vang truyền khắp cả người cậu. *Moguzou cừ thật*, Haruhiro nghĩ. Thanh cự kiếm của Moguzou đã chặt đứt đầu con goblin mặc giáp. Tất nhiên, con goblin chẳng còn thở nữa. Nó đã chết rồi.

“Bọn mình... làm được rồi à?” Ranta rụt rè lắm bẫm.

Yume ngẩng phịch xuống đất. “Đúng thế... nhỉ?”

“... Không thể tin được.” Shihoru nói.

“Ừ ô ô ô ô ô!?” Moguzou giờ cao thanh cự kiếm rồi hét lên vui sướng, nhưng chẳng hiểu có phải vẫn còn bán tín bán nghi hay không mà nghe hơi bị nửa vời.

“... Xin lỗi phải cắt ngang vào lúc này.” Merry giờ tay. “Tớ chữa trị được chưa? Hơi bị, khá là, đau đấy.”

“Cậu xin lỗi gì chứ?” Haruhiro cười, đặt tay vào hông. Cậu suýt nữa thì kêu lên oai oái. Chắc không nên động vào nữa. Có mặc kệ thì vẫn đau nhức nhối. Trước mắt, có vẻ cậu chẳng đứng thêm được nữa nên đành ngẩng xuống co quắp. “... Xin lỗi, Merry. Chữa cho cả tớ với, sau cũng được. Đau quá...”

22. Dành cho cậu

Cậu **C** luôn nghĩ về chuyện mình sẽ nói gì khi đến thời điểm này.

Chẳng hiểu sao, cậu cảm thấy bọn cậu đã ở cùng nhau trong một thời gian rất dài, nhưng thật ra lại không phải vậy. Trái lại, đó là mối tương giao ngắn ngủi, ngắn ngủi vô cùng. Chính vì vậy, có những điều cậu tưởng như đã biết, nhưng thực ra lại không biết. Cậu ấy là người thân thiện, dễ nói chuyện, thông minh, việc gì cũng làm được và rất đáng tin cậy. Cậu đã từng nghĩ cậu ấy là người chẳng có điểm nào để phê phán. Nhưng có lẽ cậu chỉ không nhận ra khuyết điểm của cậu ấy mà thôi. Có thể cậu ấy đã giấu đi những điểm yếu của mình. Nếu được ở bên nhau lâu hơn, có lẽ cậu đã có thể nhìn ra một mặt khác của cậu ấy.

Tớ muốn biết. Tớ muốn biết thực ra cậu là người như thế nào. Giá như có thời gian. Chỉ cần có thời gian, chắc hẳn bọn mình sẽ gặp phải nhiều chuyện, có lẽ còn thấy khó chịu với nhau hay cãi nhau không biết chừng. Có thể sẽ thấy ghét nhau, mà cũng có thể sẽ quý nhau hơn. Một ngày nào đó, Shihoru sẽ đột nhiên tỏ tình. Nếu vậy, cậu định xử lý thế nào hả?

Cậu không muốn nghĩ rằng, dù nói gì cũng chẳng đến được tai người đã mất, hay từ ngữ nào cũng sẽ trở nên vô nghĩa.

Nhưng càng nghĩ ngợi, ngực cậu càng đau đớn.

Bởi vì cậu biết, người bạn ngày đó, người vẫn hiện lên mỗi khi cậu nhắm mắt đã không còn cử động, bị thiêu trong ngọn lửa không biết nên gọi là từ bi hay tàn nhẫn, trở thành xương và tro, còn giờ đây, đang nằm bên dưới ngôi mộ đổ bóng trong ánh tà dương này.

“Bọn tớ, đã thành lính tình nguyện rồi đấy.”

Cuối cùng, Haruhiro nói như vậy với tấm bia mộ có khắc tên người bạn cùng với hình trăng lưỡi liềm rồi giờ ra chiếc huy hiệu trông giống đồng xu bạc.

Ranta, Moguzou, Yume, Shihoru, lần lượt từng người lấy huy hiệu ra, để người bạn đã mất có thể nhìn thấy.

Merry đứng cách xa năm người bạn một chút, cup mắt xuống, đặt tay lên ngực.

“Không phải bọn tớ không có tiền để mua huy hiệu đâu.” Haruhiro nắm chặt chiếc huy hiệu đoàn lính. “Chỉ là bọn tớ muốn làm việc này sau khi mọi chuyện phân định rõ ràng, hoặc nói là đặt dấu chấm hết cho mọi thứ thì cũng đúng. Cả bọn đều quyết định sẽ chờ đến sau khi mọi chuyện kết thúc.”

“Hừ.” Ranta khịt mũi. “Nói thật, tôi thì thế nào cũng được. Chỉ tại mấy người làm ầm lên thôi.”

“Đồ ngốc Ranta.” Yume đập bộp vào vai Ranta. “Vào những lúc như thế này, có cần nói những lời khó ghét như vậy không hả? Dù bình thường Ranta cũng đã bị ghét rồi.”

“Tuyệt vời. Nói gì thì nói, tôi cũng là hắc ám kỵ sĩ. Càng bị ghét thì càng có lợi.”

“... Yume này.” Shihoru kéo nhẹ áo choàng của Yume. “Không phải là khó ghét mà là đáng ghét. Khó ghét thì lại thành ra không ghét đấy...”

“Ồ? Vậy hả? Từ trước đến giờ Yume vẫn tưởng là khó ghét chứ.”

“À, này.” Moguzou quay mặt về phía Shihoru. “Đến lúc cho việc đó rồi...”

“À... ừ.”

Shihoru tiến lên trước rồi ngả xuống trước ngôi mộ. Cô ấy lấy từ trong túi ra thêm một chiếc huy hiệu nữa, sau một thoáng bối rối... *chẳng có nhẽ cậu định gắn nó vào chỗ hình trăng lưỡi liềm được khắc trên mộ đấy à?*

“Này, Shihoru, việc đấy có hơi...” Khi Haruhiro lên tiếng ngăn lại, Shihoru thốt lên “O?” một tiếng rồi quay lại, khuôn mặt đỏ bừng. “... Xin, xin lỗi. Tớ, tớ đang nghĩ xem nên, nên đặt nó ở chỗ nào...”

“Mà... cũng không sao. Nhưng tớ nghĩ chắc không nhét vào được đâu. Hình dáng đâu có giống nhau.”

“... Vậy, vậy à. Đúng... vậy nhỉ. Tớ xin lỗi. Tớ chỉ được mỗi cái béo mà còn hay lơ đãng... Ừm, vậy, vậy để đây đi.” Shihoru nhẹ nhàng đặt chiếc

huy hiệu xuống mặt đất ngay cạnh tấm bia mộ. “... Đây, là của Manato. Nó là từ số ti tiên của Manato, phần còn thiếu thì tất cả bọn tớ góp thêm vào. Cả Merry cũng góp nữa. Cậu hãy nhận đi.”

Nếu nghe thấy, chắc cậu ấy sẽ cười và nói, không cần làm thế đâu. Thế này lãng phí tiền bạc lắm, nên để mà mua bộ sung trang bị thì hơn. Tớ đã ở phía bên này rồi, vì vậy, tiền bạc nên dùng cho bọn Haruhiro ở bên đấy. Có lẽ cậu sẽ bình thản nói thế. Dù cậu có nói gì thì tớ cũng không nghe đâu.

Bởi vì, Manato, tớ không nghe được giọng của cậu. Nếu muốn tớ nghe theo lời cậu thì cậu nói ra đi, cho tớ nghe thấy giọng cậu đi. Tớ biết, điều đó là không thể.

Tớ mà chết đi thì không biết sẽ thế nào nhỉ? Không biết có chỗ nào giống thiên đường, rồi một lúc nào đó tớ sẽ gặp được cậu ở đó không? Tớ không biết. Làm sao tớ biết được việc sau khi chết chứ. Nhưng ít nhất, cho đến lúc đấy, bọn mình không thể nói chuyện với nhau.

Khoảng cách giữa sống và chết quá rộng quá sâu, lại bị chắn ngang bởi một con sông chảy xiết. Một khi đã vượt qua con sông đó thì chắc chắn, dù có làm cách nào cũng chẳng thể quay lại được. Đó hoàn toàn là đường một chiều.

Nước mắt chẳng hề rơi.

Có đi đâu, Haruhiro muốn ở lại đây thêm một chút nữa. Cậu ng ồi xuống bãi cỏ, co một gối lên r ồi ôm lấy nó.

Shihoru đặt tay lên tấm bia mộ, lưng cô ấy bắt đầu run lên. Yume ng ồi xuống bên cạnh Shihoru, ôm lấy vai r ồi xoa đầu cô ấy.

Ranta chống hai tay vào hông, ngược nhìn lên trời.

Moguzou hít một hơi sâu r ồi từ từ thở ra.

Merry đưa tay giữ mái tóc, nhìn đâu đó xa xăm.

“Chúng ta, đã trở thành một tổ đội rất tốt r ồi!”

Haruhiro báo như vậy với người bạn không còn có thể quay về, r ồi đưa mắt về phía Alterna. Chuông đang ngân vang. Là tiếng chuông báo hiệu sáu giờ chiều.

Gần phía đường chân trời, nửa v ầng trăng màu đỏ đang nhô lên. Mà tại sao mặt trăng ở đây lại có màu đỏ nhỉ?... Ở đây?

Cậu đưa mắt về hướng tòa tháp đứng sừng sững trên ngọn đồi, nhìn xuống bọn Haruhiro. Tháp. Ngọn tháp đó. Là thật. Cậu có cảm giác mình quên mất thứ gì đó. Bọn Haruhiro đến *nơi đây* rồi trở thành lính tình nguyện tập sự. *Trước đó thì sao? Mình đã ở đâu? Mình đã làm gì? Mình không biết. Mình không nhớ.* Không chỉ có Haruhiro. Mọi người đều như vậy. Tóm lại, khi nhận ra thì bọn Haruhiro đã ở *đây* rồi. *Đây*, là *đâu* mới được? Nó tối... Tối? Cậu không biết. Chỗ đó là *chỗ quái* nào vậy? Tháp. Là ngọn tháp. Nó có liên quan đến ngọn tháp đó. Nhưng liên quan thế nào? Cậu không biết. Càng nghĩ cậu càng không biết. Mỗi khi vươn tay ra và chạm được đến *nó* thì nó lại biến mất.

Này, Manato.

Bọn mình tại sao lại ở đây, tại sao lại làm những việc này...?

Đến mỗi nghi hoặc đó cũng trở nên quá mức mơ hồ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

23. Mở đầu

Chuông vang lên. Là tiếng chuông báo hiệu sáu giờ chiều. Khi tiếng chuông thứ bảy luyến tiếc chìm vào đầu đó trong thành phố, đêm tối sẽ đến với Alterna.

Sau sáu giờ chiều, tiếng chuông báo giờ sẽ không được gióng lên cho đến sáu giờ sáng hôm sau. Những người thợ thủ công phải làm việc hết mình từ sáng sớm đã ăn tối từ lâu rồi làm mấy chén trước khi đi ngủ, nhưng cũng có nhiều người coi tiếng chuông sáu giờ chiều là báo hiệu đến lúc đóng cửa hàng. Những quầy bán đồ ăn thì ngược lại, đây mới là khoảng thời gian buôn bán tốt của họ, quán rượu cũng bắt đầu trở nên đông đúc. Với Quán rượu Sherry, nơi nhiều lính tình nguyện tụ tập để nâng cao dũng khí, chuẩn bị cho ngày mai, thì từ giờ cho đến tối muộn chính là lúc làm ăn thuận lợi nhất.

Dù vậy, tối nay, chỗ đó lại đông đúc hơn hẳn bình thường. Không chỉ có lính tình nguyện mà còn xen lẫn cả những thợ thủ công cao tuổi, những tay tập sự trẻ, những thương nhân bụng bự, những cô gái làng chơi hấp dẫn rồi đến cả quân nhân của quân đội vùng Biên cảnh. Đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy toàn người là người, đến mức cái quán hai tầng rộng rãi cũng đem lại cảm giác chật hẹp. Tất nhiên, mọi chỗ ngồi đều đã có chủ, những người không có chỗ ngồi đang đứng lố nhố. Không chỉ sàn tầng một và tầng hai, mà ngay cả cầu thang cũng đầy chật người.

Mọi người nhể nhết trong Quán rượu Sherry vì nghe được tin đồn gì đó.

Một người lính tình nguyện nổi tiếng, thông thường sẽ được gọi theo kiểu tên anh ta đi kèm với tên clan. Ở xung quanh Alterna thì không làm gì, chứ càng rời xa phạm vi thế lực của loài người thì các chủng tộc đối địch và quái vật sẽ càng mạnh, hơn nữa, chúng còn dựa vào số lượng để giết hại con người. Clan là một tổ chức sinh ra do bị dồn ép bởi tình thế bất buộc, để có thể nâng cao thành tích chiến đấu của mình lên trên một

mức nào đó thì nên gia nhập clan. Không gia nhập cũng không được. Có thể nói là bắt buộc.

Vậy mà, chỉ với sáu người cho đến nay chưa từng tham gia một clan nào, bao gồm bốn lính tình nguyện, một elf, cùng Zenmai, người nhân tạo được tạo ra bởi một người lính tình nguyện là tử linh thuật sư^[12] Pingo, bọn họ vẫn chiến đấu và sống sót.

Bởi vậy, họ được đánh giá là lính tình nguyện trong các lính tình nguyện, danh tiếng ấy vang vọng khắp Alterna. Những lính tình nguyện được bá tước vùng Biên cảnh Alterna, Garlan Vedoy mời đến buổi tiệc tối, cho đến nay cũng chỉ có họ mà thôi. Đã thế, họ còn từ chối lời mời đó.

“Souma, đến lúc rồi nhỉ?”

Được cô gái quyền rũ nhắc nhở, Souma đứng lên khỏi ghế. Mới chỉ có vậy thôi mà chẳng mấy chốc, tiếng ồn ào đã ngưng lại, trong quán rượu lặng ngắt như tờ.

Đi đâu đó cũng là đương nhiên thôi. Ai đến đây cũng vì muốn nghe tuyên bố của Souma. Lúc Souma đã mở miệng, không im lặng mà nghe thì làm gì. Dù sao đây cũng là một ngày đáng để kỉ niệm. Souma cuối cùng cũng lập clan. Chính vì vậy, anh ta sẽ tuyển mộ đồng đội.

Nhưng có thật vậy không? Cuối cùng, nó không hơn gì một lời đồn. Chẳng lẽ đây chỉ là trò chơi khăm? Tất nhiên, dù có những nghi ngờ nhưng Souma đã thực sự xuất hiện ở Quán rượu Sherry. Và cuối cùng, cũng đến lúc anh sẽ phát biểu trước toàn thể mọi người.

“Shima.” Khi Souma gọi, cô gái quyền rũ mỉm cười, khẽ gật đầu. “Ừ.”

Sau đó, Souma nhìn sang anh chàng có mái tóc dreadlock. “Kemuri.”

“Ờ.” Anh chàng có mái tóc dreadlock gọi là Kemuri uể oải nghiêng cổ sang hai bên.

Souma hướng mắt về phía anh chàng trông giống như trẻ con. “Pingo.”

“... Ừm.” Pingo cúi xuống, thở dài. “... Tôi không thích mấy chuyện kiêu đó đâu.”

“Vậy à?” Souma khẽ nhếch miệng rồi ném ánh nhìn về phía người nhân tạo đeo chiếc mặt nạ đáng sợ. “Zenmai.”

Zenmai chậm rãi gật đầu.

Cuối cùng, Souma nhìn đến cô nàng elf. “Liliya.”

Liliya nhìn lại Souma bằng đôi mắt màu sapphire rực rỡ. “Vâng, Souma.”

Souma lại nhắm mắt, hít thở sâu. Sau đó, anh mấp máy môi, gọi tên một người khác không thành tiếng. Nino.

Cô ấy đã không còn nữa.

Nhóm Souma từng mất đi tu sĩ, đó chính là Nino. Sau đó, Kemuri đã chuyển từ chiến binh sang làm thánh kỵ sĩ. Shima không làm đạo tặc nữa mà trở thành thầy phù thủy^[13] tại rừng Kagemori, nơi tộc Elf sinh sống. Liliya cũng gia nhập với họ.

Nino đã chết. Souma luôn tìm cách để mang cô ấy về nhưng bây giờ vẫn chưa tìm thấy. Anh nghĩ rằng có thể sẽ có manh mối gì đó ở sâu trong lãnh địa của vương quốc Ishmal cổ, nơi di hài của Vua Bất tử an nghỉ. Dù vậy, cũng chẳng thể nói chắc chắn đi đâu.

Có lẽ, ở thế giới này, không tồn tại cách thức hồi sinh người chết.

Ở thế giới này.

Nhưng thế giới này là thứ gì?

Chúng tôi đã đến thế giới này từ đâu?

Cái thế giới ngu ngốc này, nơi mặt trăng tỏa ánh sáng đỏ còn lũ quái vật dị dạng thì ngông nghênh nhan sắc như một điều hiển nhiên, liệu có thực sự là thật?

Trước đây khá lâu rồi, Kemuri từng lầm bầm “Chỗ này, cứ như game ấy”, Souma đã đáp lại “Đúng vậy nhỉ”. Dù lúc đó, họ rõ ràng đã nghĩ như vậy nhưng ngay lập tức cả hai lại không còn biết đó là chuyện gì nữa. *Game là cái gì?*

Cảm giác thật khác thường.

Hiện tại, Souma đã khắc sâu vào lòng mình cái cảm giác khác thường biết bao lần mờ nhạt đi và suýt bị quên lãng.

Nếu như thế giới này không phải thật mà chỉ là đồ giả, vậy thế giới thật vẫn ở đâu đó ngoài kia, nếu nhóm Souma đến từ đó, vậy Nino đã chết trong thế giới giả thì sẽ ra sao?

Nếu có thể quay lại thế giới cũ, liệu Nino còn ở đó hay không?

Có khả năng. Nhưng cũng chỉ là có khả năng mà thôi. Nhưng vẫn là có khả năng. Không thể khẳng định là không có.

Souma mở mắt. "... Chúng tôi quyết định thành lập clan."

Tiếng hò reo vang lên khiến cả quán rượu rung chuyển.

"Mục tiêu là xâm nhập Undead DC [Hoàng thành Bất tử] nằm trong lãnh địa của vương quốc Ishmal cổ." Không cần gào lên, giọng của Souma vẫn rất rõ ràng. Anh chỉ cần để lộ ra một chút khí thế, bọn quái vật nhát gan đã phải cúp đuôi chạy mất. Quái vật có thể can đảm đứng trước mặt Souma hầu hết là hàng khủng. "Bọn tôi đã nắm được thông tin cho thấy dấu hiệu hồi sinh của Vua Bất tử. Chúng tôi sẽ đi điều tra việc đó, và trong trường hợp Vua Bất tử đã sống lại, phải tiêu diệt hắn ngay lập tức. Tất nhiên việc này không phải dễ dàng. Cần phải tìm được cách để làm việc đó. Cũng cần phải có sức mạnh. Chỉ với sáu người chúng tôi thì không đủ. Cần phải có sức mạnh lớn hơn nữa."

Những người lính tình nguyện đồng thanh hét lên phấn khích, còn đám đông thì đứng ngoài cổ vũ. Không khí như vỡ tung bởi tiếng hét lạc giọng, tiếng vỗ tay cùng huyết sáo. Souma đã lừa họ một nửa. Nhưng, với người mà anh thừa nhận là có thể tin tưởng được, chắc rồi anh vẫn sẽ tiết lộ mục đích thực sự thôi.

"Mong các bạn hãy giúp chúng tôi một tay! Những người thấy mình phù hợp, hãy nói lên nguyện vọng gia nhập với chúng tôi!"

"Tên! Tên của clan là gì...!?" Có ai đó hét lên.

Souma gật đầu. "... Kể từ giờ, chúng tôi sẽ mang tên DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông)! Hỡi những người dũng cảm, thông minh, cao cả, hào hiệp và quyết đoán, hãy đến với tôi! Những người gan dạ không sợ chết, chống lại cái chết, tìm sự sống trong cái chết, chúng tôi chào đón các bạn dù bạn là ai!"

Trong vòng xoáy cuồng nhiệt, Souma thẩn nhẩn trong lòng, *Nino*.

Anh sẽ làm sáng tỏ bí mật của thế giới này.

Và một ngày nào đó, anh sẽ đến gặp em.

... Haruhiro vẫn chẳng hay biết gì về tương lai nơi bản thân các cậu với số mệnh của họ giao nhau.

Lời bạt

Cuộc sống thường xuyên của tôi chính là những tựa game nhập vai hay những tựa game có yếu tố đó trên máy chơi game gia đình như Dragon Quest, Wizardry, Final Fantasy, Megami Tensei, Metal Mask, Romancing Saga, Breath of Fire, Live A Live, Chrono Trigger, Arc the Lad, Tactics Orge, Gensou Suikoden, Tales of Phantasia, Wild Arms, Final Fantasy Tactics, Star Ocean, Atelier Marie, Saga Frontier, Xenogears... Dù là người không thể chuyên tâm như tôi cũng có thể tập trung chơi nếu đó là game nhập vai. Đối với tôi, việc có thể một mình tiến lên từng bước và cảm thấy vui vẻ cũng rất quan trọng. Từ trước đến nay, tôi luôn không phải là người có nhiều bạn. Có lẽ phải nói là rất ít mới đúng. Dù không phải là không có lấy một người bạn nhưng tôi không thể chơi vui vẻ hay thích thú trước một thứ gì đó cùng mọi người được. Dù rất muốn nhưng không làm cách nào cải thiện được. Lúc tôi còn nhỏ cũng là lúc Dragon Quest cùng Final Fantasy được phát hành, khi đó, mọi người ai cũng chơi, đến cả khi ở trường, ngày nào cũng nói về chuyện tiến được đến đâu, cấp độ hiện tại là bao nhiêu. Đến cả những cuộc nói chuyện kiểu đấy, tôi cũng gần như chẳng thể tham gia được. Việc tôi có thể làm được là bót thời gian ngủ để chơi game, trước mắt là vượt qua những người khác, để khi nghe thấy có ai đó khoe khoang rằng “Tớ đi được đến chỗ này rồi đấy!” thì tôi sẽ cười trộm rằng “Mới đến đó thôi à. Cũng chẳng có gì đáng khoe cả. Tôi đã vượt qua chỗ đó từ đời nào rồi”. Tóm lại, tôi là một thiếu niên tầm tối. Người như tôi sẽ trở thành nhân vật chính của câu chuyện, tham gia những cuộc thám hiểm đầy kịch tính, trở nên mạnh hơn rồi cứu thế giới. Tôi lúc nào cũng được game nhập vai cứu vớt.

Cơ duyên thay đổi đã đến với con người tầm tối, chơi game một mình ấy. Diablo... Ultima Online... EverQuest... Dark Age of Camelot... Đây là những game của Mỹ nhưng trong nước cũng có các tựa game như Dark Eyes hay Life Storm. Đó là các game nhập vai trực tuyến (Online RPG^[14]). Thông qua Internet, bạn có thể chơi game nhập vai với ai đó ở đâu đó

ngoài kia. Khi nói đến chơi game nhập vai cùng ai đó thì phải nhắc đến thể loại Table Talk RPG^[15]. Nhưng với một người dở tệ trong việc tiếp xúc với người khác như tôi thì thể loại này quá là khó. Với game nhập vai online thì chẳng cần phải gặp mặt người khác. Chỉ cần biết một vài từ tiếng Anh là đã có thể chơi được với người nước ngoài rồi. Tôi đã đắm chìm trong đó. Đó là thời điểm môi trường Internet vẫn chưa phát triển như bây giờ. Do không có mạng cáp quang hay ADSL mà phải dùng đường dây điện thoại để kết nối internet nên khi chơi game thì sẽ không nghe, gọi được điện thoại. Sử dụng dịch vụ TELE-HODAI, một dịch vụ thu phí cố định hàng tháng theo cuộc gọi từ đêm đến sáng cho số điện thoại được chỉ định, trong khoảng thời gian đó, tôi chơi game liên tục, không ngừng lấy một phút nào. Cũng đã có lần tôi chơi lơ ra ngoài khoảng thời gian đó, khiến tiền điện thoại thành một con số không thể tưởng tượng nổi. Trong thời kì đó, đối với tôi, game nhập vai trực tuyến chính là hiện thực, ngoài cái đó ra, tôi chỉ có thời gian để ăn, ngủ, và ngăn người suy nghĩ về game. Mỗi tối, tôi đều đắm mình trong thế giới game nhập vai trực tuyến đầy hưng phấn, đến khi trời sáng mới miễn cưỡng về lại thế giới buồn tẻ này. Tôi đã sống trong game, game giữ cho tôi sống.

Thỉnh thoảng tôi cũng được hỏi tại sao lại quyết định viết tiểu thuyết, tôi cho đó là do ảnh hưởng cực kì to lớn từ game. Nếu tôi không gặp được game nhập vai, chắc chắn tôi sẽ không viết tiểu thuyết. Đặc biệt, nếu không có quãng thời gian đắm chìm trong game nhập vai trực tuyến thì tác phẩm ra mắt của tôi, “Hoa hồng Maria” (Kadokawa Sneaker Bunko), chắc chắn cũng đã chẳng được ra đời, và quyển sách này cũng thế. Ngoài ra, nếu không đọc những tiểu thuyết có đề tài về game nhập vai như “Chiến kí đảo Lodoss (Record of Lodoss War)” của Mizuno Ryou cùng “Cận kètro tàn và thanh xuân” của Benny Matsuyama thì giả sử có trở thành tiểu thuyết gia, có lẽ tôi cũng sẽ không viết những cuốn tiểu thuyết như thế này. Tựa của cuốn sách này, “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn”, tôi cũng lấy ý tưởng từ “Cận kètro tàn và thanh xuân”, còn tựa tiểu thuyết gốc của “Hoa hồng Maria” là “Chiến kí hoa hồng Maria”. Tôi đi được đến đây chính là nhờ game nhập vai, trong đó có game nhập vai trực tuyến, đã khơi gợi lên trí tưởng tượng mà cũng có thể là những ảo tưởng, rồi lại được những tiểu thuyết liên quan mật thiết đến game nhập vai dẫn đường chỉ lối. Vì đã qua rất lâu rồi, tôi cũng đã chơi qua rất nhiều game nhập vai nên đã không còn có thể chơi

game với cảm xúc như “hồi đó” nữa. Dù vậy, tôi vẫn luôn khao khát gặp được một game có thể mang tôi về lại “hồi đó”. Khi ngẫm lại những cảm giác của “hồi đó”, tôi đã viết nên cuốn tiểu thuyết này. Tôi tin chắc rằng một thế giới rộng lớn, chưa được biết đến còn đang mở rộng ở phía bên kia. Trong tương lai, miễn có cơ hội, tôi sẽ tiếp tục viết tiểu thuyết về “hồi đó”.

Lần này, tôi xin cảm ơn từ tận đáy lòng với biên tập viên K, người đã trao cho tôi cơ hội đó, họa sĩ Eiri Shirai, người đã vẽ ra những bức minh họa tuyệt vời vừa có cảm giác trong suốt, vừa có không khí, vừa có tính hiện đại, vừa dễ thương lại vừa ngầu, designer đã biến cuốn tiểu thuyết này thành một quyển sách hoàn hảo, ngoài ra còn có những người liên quan đến việc chế tác và buôn bán cuốn sách này cùng với các bạn, những người hiện giờ đang cầm cuốn sách này trên tay. Với muôn vàn tình yêu thương và sự biết ơn từ trái tim, tôi mong sẽ được gặp lại các bạn. Hôm nay, tôi xin dừng bút tại đây.

Ao Jyumonji

[1] Lựa chọn (選択) và dọn rửa (洗濯) trong tiếng Nhật có cùng cách đọc.

[2] Có nghĩa là “tí hon”.

[3] Demon.

[4] Chơi chữ tên của Kuzuoka. Trong tiếng Nhật, từ “rác rưởi” cũng đọc là kuzu.

[5] Bastard sword.

[6] Miếng chặn ở tay cầm, phân cán dao, kiếm với lưỡi dao, kiếm thành hai phần riêng.

[7] Từ tiếng Nhật chỉ một nét tính cách, thường là những người không thành thật. Tsun để chỉ thái độ ghê gớm, khó chịu (có cả trường hợp bạo lực) và dere để chỉ giai đoạn nhân vật trở nên ngại ngùng, đáng yêu, bộc lộ một phần tình cảm thật.

[8] Kiếm truyền thống của Nhật Bản, dài, hơi cong, có một lưỡi, rất sắc bén.

[9] Kiểu tóc dài cuốn thành lọn, thường gọi là “tóc dây thừng châu Phi”.

[10] Nghĩa là mắt có ba phần trắng, chỉ kiểu mắt mà nhìn được lòng trắng ở bên dưới con ngươi.

[11] Kẻ diệt goblin.

[12] Necromancer.

[13] Shaman.

[14] Role-playing game: Trò chơi điện tử nhập vai.

[15] Thể loại game nhập vai mà người chơi diễn tả hành động của nhân vật bằng lời nói dựa theo luật của trò chơi. Thường sẽ có một người nhận

vị trí chủ trò (game master). Một trong những tựa game nổi bật của dòng game này là Dungeons & Dragons.

Table of Contents

geography

[QUÁI VẬT]

setting

“— Hãy tỉnh giấc.”

1. Toàn những đi đâu không biết

2. Hoang mang lạc lối

3. Yorozu

4. Sinh hoạt thú vị trong guild

5. Tập hợp

6. Chiến binh bổ khuyết

7. Khởi đầu chậm chạp

8. Ngoan cố

9. Quyết tâm đề nặng

10. Damurou

11. Đứng đi

12. Đi về nơi đâu

13. Mảnh ghép quan trọng

14. Đồng vàng của Renji

15. Xin lỗi nhé

16. Nếu nhắm đến nhóm dẫn đầu

17. Quan trọng

18. Câu chuyện của cô ấy

19. Trước mắt thì ngày mai...

20. Vinh quang nhỏ bé của Goblin Slayer

21. Sự ngây thơ mong manh

22. Dành cho cậu

23. Mở đầu

Lời bạt